NETTA MUSKETT

Dragoste răsplătită

Traducerea și adaptarea în limba română de

FLAVIA VOINEA

ALCRIS
M94

Capitolul 1

Gail se privi prelung în oglindă și se strâmbă, nemulțumită. Se simțea foarte ciudat în rochia lungă, care imita moda elizabetană, închiriată special pentru această ocazie, și se întrebă cum acceptase să fie implicată în așa ceva. Juca rolul Katherinei în varianta locală a piesei „Îmblânzirea scorpiei", dar nu era actriță.

Cel care o convinsese era domnul Chives, șeful ei din ultimii trei ani. Îi era foarte îndatorată acestuia, pentru că-i oferise o slujbă atunci când avea mare nevoie de un ajutor – nu avea nici bani, nici casă. Sinuciderea tatălui ei, la puțină vreme după ce ieșise din închisoarea unde ispășise o condamnare pentru fraudă fiscală, o distrusese. În plus, școlile scumpe pe care le absolvise nu o pregătiseră deloc pentru o viață atât de dură.

Domnul Chives avusese multă răbdare cu ea și-i acceptase foarte multe. Oricât de mult i-ar fi displăcut, Gail nu se simțea în stare să-i refuze această rugăminte. Șeful ei era directorul Societății Teatrale din oraș și se implica în activitatea acesteia. Când cea care ar fi trebuit să joace rolul Katherinei se îmbolnăvise, domnul Chives apelase la ea, ca ultimă soluție.

– Dar nu știu să joc, se opusese Gail. N-am jucat niciodată!

– Nu contează. Ești foarte frumoasă și poți să fii scorpie. Știu asta!

Dar ea nu era sigură că rochia roșie de catifea se potrivea cu părul ei de culoarea marmeladei. Așa îi plăcea ei să spună, deși era mai degrabă șaten.

Spectatorii se adunaseră în sală. Printre ei se aflau soții Miller, care veniseră însoțiți de un prieten de familie, apărut în ultimul moment. Kip Delaney tocmai tocmai terminase un proiect foarte important și, ca întotdeauna când avea câteva zile libere, fugise la cei pe care-i considera „familia lui" și unde se simțea „acasă".

– Kip, noi tocmai plecam, exclamase Cora. Chiar nu putem să lipsim!

– Dar poate să vină cu noi, spusese Ethne, luându-l de braț.

– Sigur că da! Ce bine! intervenise Rex, în vârstă de numai doisprezece ani.

– O să te plictisești, bătrâne, spusese domnul Miller. Teatrul nostru prezintă „Îmblânzirea scorpiei". Vrei să bei ceva? A mai rămas niște whisky de la Crăciun.

– Da, e foarte bine. Dar de ce crezi că o să mă plictisească spectacolul? Au trecut ani buni de când am jucat, dar sunt sigur că-mi amintesc toate replicile lui Petruchio. Nimeni nu uită o piesă de Shakespeare! Cum e Katherina voastră?

– Nu joacă foarte bine, dar arată grozav, răspunsese Rex. Petruchio este Bob Jay, de la băcănie. Dacă vezi cum arată cu perucă!

– Rex, nu e frumos! îi făcuse observație mama lui. A fost foarte amabil că a acceptat să joace, având în vedere că nu se simte bine.

Până la urmă, familia Miller intră în sală însoțită de Kip Delaney. Din spatele cortinei, tânăra care juca rolul Biancăi văzu sosirea lor.

– Soții Miller au venit cu un bărbat, spuse ea. Ce chipeș este! Mă întreb cine e...

Domnul Wilkie, regizorul spectacolului, interveni:

– Doamnelor, gata! Începem! Bob, stai liniștit, totul o să fie în ordine!

Cortina se ridică și reprezentația începu.

Kipling Delaney urmări cu interes piesa, fără urmă de superioritate, deși era clar că nimeni nu avea talent artistic. În nici un caz, Katherina! Ce bine ar fi jucat Gay Manners acest rol! își spuse el. Era o scorpie adevărată, dar Kip se săturase de ea. Tânăra care juca rolul principal, însă, i se părea interesantă. Privirea îi era rece, dar gura era extrem de feminină. Nu-și putea da seama ce vârstă avea. Părea că avusese destule necazuri în viața ei, dar, fără să poată explica, Kip avea impresia că nu era vorba de probleme sentimentale.

La un moment dat, ceva se întâmplă cu bietul Petruchio. Costumul era prea greu, peruca îi căzuse pe un ochi. Emoțiile îl copleșiră și părăsi în fugă scena, lăsându-i nedumeriți atât de spectatori, cât și pe colegii din scenă. Domnul Wilkie ceru să se coboare cortina și, după câteva minute, apăru pe scenă, asigurând publicul că spectacolul va fi reluat.

– Ar trebui să-l lase în pace pe bietul Bob, spuse doamna Miller. Încă de azi dimineață se simte foarte rău. Emoțiile l-au dat peste cap! Știți ce a făcut azi dimineață? Mi-a cântărit o kilogram de cârnați, deși eu îi cerusem brânză.

– Nu pot continua fără actorul care joacă rolul principal, comentă Ethne.

– Nu aveți dubluri?

– Nu sunt destui actori pentru asta.

– Ce rău îmi pare! spuse Cora. Oamenii au așteptat cu nerăbdare spectacolul ăsta. Iar actorii vor fi atât de dezamăgiți! Dar cred că n-avem ce face...

Kip îi șopti ceva doamnei Miller, apoi se strecură nevăzut în culise și se duse direct la regizorul care se pregătea să anunțe publicul că reprezentația se anula.

– Mă gândeam că aș putea să vă ajut, se oferi el. Știu destul de bine rolul lui Petruchio. Hainele o să-mi vină destul de bine, pentru că am văzut că-i erau cam largi lui Bob.

Domnul Wilkie se uită la el, neîncrezător. Era convins că avea în față un snob din Londra, care se credea mare actor, și care habar n-avea să joace. Dar era gata să accepte orice soluție ca să nu renunțe la spectacol.

– Spui că ai jucat rolul ăsta?

– Da, zâmbi Kip, mulțumit că nu fusese recunoscut.

– Și ești sigur că o să te descurci? Ai grijă, noi ne mândrim foarte mult cu piesele pe care le pune în scenă Societatea Teatrală din Heatherly. Dar oricine știe că nu ești membru...

– Așa este. Dacă nu mă ridic la nivelul celorlați actori, sper să am parte de îngăduința spectatorilor.

– Da, cred că da, domnule... N-am reținut numele!

– Geer, spuse el cel de-al doilea nume de botez.

– Mă duc să anunț publicul. Totuși, nu cred că o să anunț numele dumitale. Te deranjează?

– Nu, chiar prefer așa. Unde pot să mă schimb?

Domnul Wilkie chemă pe cineva care-l conduse la cabină. Costumul arăta mult mai bine decât pe Bob Jay, mai ales pentru că Kip renunțase la perucă. Domnul Wilkie se strâmbă nemulțumit când văzu asta, dar nu comentă.

– Sper ca totul să fie bine, spuse el. Am vorbit cu domnișoara Marlin, cea care joacă rolul Katherinei, și a spus că știe și rolul dumitale, așa că te va ajuta. Nu uita, joci un rol! Încearcă să nu fii tu însuți!

– Am înțeles! N-o să uit! spuse el, serios.

Dar avea o sclipire ciudată în ochi. Câteva momente mai târziu, regizorul i-o prezenta pe Gail Marlin.

– E foarte frumos din partea dumneavoastră că ne ajutați, spuse Gail, pe un ton formal.

– Cu multă plăcere, răspunse el cu un zâmbet larg.

Privirea lui insistă pe buzele ei pline, foarte frumoase. Gail roși violent când înțelese și se înfurie.

Domnul Wilkie, care se agita în jurul lor, le spuse că publicul aplaudase încântat când află că unul dintre spectatori, care prefera să-și păstreze anonimatul, se oferise să joace rolul lui Petruchio.

– Nu-ți face griji, îl bătu el pe mână pe Kip.

Gestul părea foarte ciudat, pentru că domnul Wilkie îi ajungea până la umăr lui Kip.

– N-o să fie foarte critici față de tine. Nu-i așa, domnișoară Marlin? Dacă faci vreo greșeală, nu te speria și nu te opri! Domnișoara Marlin și cu mine o să te ajutăm.

Gail văzu privirea lui ușor superioară. Poate că n-ar mai fi atât de arogant dacă o să descopere că a uitat rolul! își spuse ea în gând.

Dar înțelese rapid că speranțele ei erau zadarnice. Noul Petruchio era foarte stăpân pe sine, iar talentul lui, evident de la prima replică, îi impresionă pe toți. Piesa căpătă un suflu nou, pentru că toți ceilalți actori reacționau la interpretarea lui. Chiar și Katherina. Sau, mai corect spus, mai ales Katherina! Jocul ei se schimbase complet și acum era, cu adevărat, o scorpie; lucrul acesta era imposibil cu Bob, care aproape că-și cerea scuze când se purta dur cu proaspăta lui mireasă.

În scena finală, când Katherina își recunoștea supunerea, tonul era perfect. Sărutul ce urmă depăși cu mult o simplă interpretare, iar Kip suportă zâmbind privirea dură a Gail. O luă în brațe și o scoase din scenă, așa cum cerea scenariul.

Gail vru să plece, dar el o prinse de mână.

– Nu fugi, Katherina, râse el.

Știa că era furioasă, dar el se bucura că reușise să scoată la suprafață focul care ardea în spatele înfățișării ei rezervate.

– Trebuie să mergem în fața publicului.

– Du-te tu! încercând în zadar să se elibereze. Oricum, pe tine vrea să te vadă, nu pe mine.

Domnul Wilkie se apropie de ei.

– Cum ne-am descurcat? întrebă Kip, zâmbind.

– Foarte bine! Chiar foarte bine, având în vedere situația de față.

Regizorul era destul de uimit că noul Petruchio nu avusese nevoie de nici o corecție.

– Cred că ar trebui să faci parte dintr-o companie de teatru, spuse el. Cu puțin ajutor, cu câteva modificări, ai putea deveni un actor amator foarte bun. Mi-ar plăcea să mă ocup chiar eu de tine.

– Îmi pare rău că nu voi avea cinstea aceasta, răspunse Kip. Dar Bob Jay se va întoarce în spectacol curând, iar eu nu vreau să-i iau locul. Publicul aplaudă în continuare. Mergem, Kate?

– Nu trebuie să ții mâna pe mine, se opuse ea.

Avea impresia că noul ei partener îl luase în derâdere pe domnul Wilkie, care nu părea să-și dea seama că acest bărbat, oricine ar fi fost, era un actor mai bun decât toată compania lor de amatori.

– Ba da, răspunse el, înconjurându-i umerii cu brațul. Trebuie să lăsăm impresia că suntem doi îndrăgostiți și că ai acceptat să fii îmblânzită numai pentru că ai ajuns să cunoști dragostea adevărată.

Împreună, intrară în scenă și se înclinară în fața aplauzelor publicului. După a treia ieșire, doi tineri care aveau în mână agende și pixuri îi barară drumul lui Kip.

– Domnule, vreți să ne spuneți cum vă numiți?

– Îmi pare rău, prefer să rămân incognito, încercă el să-i evite.

– Nu merge! Sunteți Kipling Delaney, nu-i așa?

Lângă el, Gail tresări, iar Kip îi dădu drumul.

– Da, recunoscu el. N-are rost să mă ascund. Am putea face cumva ca informația asta să nu ajungă în ziarele voastre?

– Nici o șansă, domnule Delaney, răspunseră ei într-un glas. Ne puteți spune ce faceți aici? Căutați talente?

– Am venit pentru câteva zile să mă odihnesc și să scap de presă. Dacă trebuie neapărat să spuneți că am jucat în seara asta, să nu fiți foarte duri cu Bob... ăă, Bob Jay. La cât de rău se simțea, e o minune că a putut să vină la teatru.

– Bine, domnule Delaney. O să avem grijă.

Kip se schimbă rapid, alături de ceilalți actori, apoi rămase cu ei în hol, discutând cu lejeritate. În cele din urmă, apăru și Gail, dar se opri brusc când îl văzu.

– Domnișoară Marlin...

– Vă rog, domnule Delaney! Trebuie să plec, spuse ea cu o voce clară, încercând să-și ascundă stânjeneala.

– Lasă-l să te aștepte, o tachină el. N-o să moară din asta!

– Dar nu e nimeni care...

Gail se opri brusc. Ce fraieră fusese! Kip voia să afle amănunte, iar ea căzuse în capcană, ca o școlăriță.

– De ce ești atât de supărată pe mine, Katharina? Ce-am făcut?

– Ce-ai făcut? Crezi că n-am înțeles că ți-a făcu plăcere să te porți așa? Ai râs de noi, ți-ai bătut joc... Și mai ales de bietul domn Wilkie. L-ai lăsat să vorbească așa, să se ofere să te ajute! E un om foarte drăguț și nu merită să râzi de el!

Kip o prinse de braț.

– Ascultă, Katharina! Cred că ți-ai făcut o impresie greșită. N-am râs de nici unul dintre voi! Am vrut să vă ajut să ieșiți dintr-o situație dificilă și cred că am reușit. Recunosc că domnul Wilkie m-a amuzat, dar nu mi-am bătut joc de el.

– Atunci, de ce nu i-ai spus? De ce l-ai lăsat să vorbească despre asta? îi ceru ea socoteală, supărată.

– N-am vrut să afle adevărul. Am crezut că n-o să mă recunoască nimeni. Dar de ce discutăm în contradictoriu, Katharina? Nu vreau asta.

Apariția lui Ethne Miller le întrerupse discuția.

– Kippy, vii?

– Vă cunoașteți, nu-i așa? întrebă el. Ethne este o veche prietenă a mea. Recunosc că obișnuiam să-i fac baie.

– Kippy! îl admonestă tânăra, îmbujorată.

– Ce, nu e așa?

– Hai să mergem!

El se întoarse către Gail.

– Putem să te conducem? Sau poate vrei să mai stai cu noi în oraș...Eu stau la hotelul „Lamb", dar nu mă grăbesc să ajung acasă. Și știu că puștoaica asta ar vrea să stea în oraș toată noaptea. Ceilalți au plecat, Ethne?

– Da. Mama a spus că pot să te aștept. Putem să mergem la „The Coomb", domnișoară Marlin.

Dar Gail refuză.

– Nu vreți să mergem mâine la o plimbare? întrebă Kip.

Simțea că are în față o femeie singură.

– Unii mai și muncesc!

Se răsuci pe călcâie și plecă.

– Foarte drăguță! comentă Kip, luând-o de mână. Dar e puțin cam ciudată, ca și când s-ar teme de ceva. Întotdeauna e așa?

– N-o cunoaștem foarte bine. Nu-i place să se amestece cu cei de teapa noastră.

Kip îi dădu un ghiont.

– Ce subtilă ești, draga mea! Ce ți-a făcut biata Gail Marlin?

– Nimic. E cam cu nasul pe sus, dar n-are absolut nici un motiv să facă asta! Tatăl ei a fost corupt. Îți amintești cazul? Jeremy K. Marlin, cunoscutul om de finanțe, care a furat sute de mii de dolari și apoi s-a sinucis, ca să scape de închisoare... Era tatăl ei.

– Serios? Da, îmi aduc aminte.

Nu-și amintea amănunte, pentru că atunci fusese prea ocupat cu Gilda, dar cazul făcuse vâlvă.

– Biata fată!

– Bieții oamenii care au rămas fără bani, replică Ethne. Și tu, care ai invitat-o mâine la plimbare cu noi! N-ar fi venit! Puteam să-ți spun și eu asta, pentru că nu iese nicăieri, niciodată.

În vocea ei se simțea disprețul.

– Ascultă, puștoaico! O să ne certăm dacă mai vorbești așa despre oamenii lângă care trăiești! Mie mi s-a părut o tânără foarte drăguță și am impresia că este mai degrabă timidă decât arogantă. Lucrează la „The Coomb", nu-i așa?

– Da, răspunse Ethne, bosumflată. Șeful ei este domnul Chives.

Kip nu luă în seamă supărarea ei, știind că-și va reveni repede.

– Chives? Este cumva bărbatul care e atât de interesat de vechile costume naționale? Am o carte scrisă de el și chiar am luat legătura o dată, când lucram la o piesă și am avut nevoie de părerea lui.

– Da, mi se pare că se ocupă de așa ceva. A vrut să se ocupe de costumele de la piesa din seara asta, dar n-am avut destui bani. Domnișoara Marlin este asistenta lui personală.

– Interesant, spuse Kip și schimbă subiectul.

Capitolul 2

– O mașină! exclamă Gail. Așteptați pe cineva?

John Chives se uită pe fereastră.

– Vezi cine e, draga mea. Dacă e bărbatul din Solomon, o să discut cu el.

Dar nu era bărbatul din Solomon, ci Kip Delaney.

Când îl văzu ieșind din mașină, Gail trase adânc aer în piept. Abia atunci își dădu seama cât de mult se gândise la el în cursul acelei dimineți.

– E domnul Delaney, spuse ea cu voce tare. Vreți să-l primiți?

Domnul Chives aflase deja totul despre seara trecută, pentru că îi ceruse lui Gail să-i povestească totul despre spectacol, până la cel mai mult detaliu. Se amuzase teribil de farsa pe care celebrul actor le-o jucase tuturor și în special tăcutei și rezervatei sale secretare.

– Da, categoric, răspunse el.

Câteva momente mai târziu, Kip intră în încăpere, aducând cu el o gură de aer proaspăt și rece. Un strat gros de zăpadă se întindea pe câmp și pe acoperișurile caselor.

– Domnule Chives, eram în apropiere și n-am vrut să pierd ocazia de a vă saluta.

Strânse mâna bărbatului mai în vârstă și se înclină. Gail își spuse că gestul lui era teatral, dar trebuia să recunoască faptul că prestanța domnului Chives justifica atitudinea lui Kip.

– Sunt mai mult decât bucuros că ați venit, spuse Chives. Cu ce pot să vă servesc? Whisky? Sau poate ați căpătat gustul pentru sherry?

Kip râse.

– Mă tem că da.

– Gail, te ocupi tu? Adu sticla și două pahare.

– Știți că n-ar trebui să beți.

– Știu, tirană ce ești! Nu e pentru mine, ci pentru tine. Doar n-o să-l lași pe oaspetele nostru să bea singur, chicoti el.

– Foarte drăguță, comentă Kip după ce Gail ieși din cameră. S-a descurcat foarte bine aseară, deși a avut emoții.

– Da. Ar trebui să iasă mai mult. Nu iese decât atunci când o trimit după ceva și se întoarce foarte repede, ca și când s-ar teme să nu întâlnească pe cineva. Eu nu prea pot să plec din casă, din cauza reumatismului care mă chinuie, dar ea... De pildă, știu că în seara asta o să se patineze la heleșteu.

– Da, merg și eu cu familia Miller. Îi cunoașteți?

– Puțin. Doamna Miller este o femeie foarte cumsecade și are o fată drăguță. Mai mică decât Gail a mea, dar cred că s-ar putea împrieteni dacă ea s-ar apropia de ei. Păcat! Ar trebui să aibă mai mulți prieteni, să aibă și alte preocupări potrivite cu vârsta ei. Ce-ar fi s-o iei cu dumneata în seara asta, la patinaj?

– Sigur, dacă vrea, iar dumneavoastră puteți să vă lipsiți de ea. Sunt sigură că familia Miller s-ar bucura.

Când Gail se întoarse, domnul Chives o întrebă direct:

– Știi să patinezi, Gail?

– Știam cândva. De ce?

– În seara asta se va patina la heleșteu și cred că e o idee bună să te duci și tu. Kipling Delaney mi-a spus că va merge cu prietenii lui, familia Miller. Ai putea să te duci cu ei.

– Nu cred că mă mai atrage patinajul, răspunse ea, distantă. Băutura dumneavoastră, domnule Delaney.

– Bei și tu, Gail? Foarte bine! O să te mai încălzească puțin. Nici să n-aud că nu vrei. I-am spus deja domnului Delaney că o să te duci.

– Vin să vă iau, domnișoară Marlin, se oferi Kip. La ce oră? Pe la șapte? O să fie grozav!

Discutară puțin despre iernile frumoase din acea regiune și, înainte să plece, Kip acceptă să se uite pe niște schițe ale unor costume vechi, reproduse după niște poze.

– Sunt foarte interesante, spuse Kip după ce le cercetă cu atenție. Și foarte bine executate. Cine le-a făcut?

– Gail, răspunse domnul Chives, mulțumit că munca ei era apreciată. Se pricepe foarte bine la așa ceva.

– Vă felicit, domnișoară Marlin.

Văzu cu plăcere că ea se îmbujoră, lucru rar întâlnit la tinerele din cercul în care se învârtea Kip.

– Trebuie să fiu atent la dumneata. Nu vezi prea des așa ceva acum, când modernismul capătă tot mai multă putere. Vă mulțumesc, domnule Chives. Aștept cu nerăbdare noua dumneavoastră carte. Poate că domnișoara Marlin mă poate anunța când va fi publicată.

John Chives oftă.

– Sunt un om bătrân, Kipling. Uneori am impresia că am trăit prea mult și mă întreb dacă voi mai avea puterea să termin următoarea lucrare. Oare lumea va pierde mult dacă asta nu se va mai întâmpla?

– Nu spuneți asta! se opuse Kip. Nici măcar să nu gândiți așa!

După câteva minute, Gail îl conduse până la ieșire.

– Așadar, ne vedem diseară?

Ea încercă să aducă un ultim argument:

– Nu am patine.

El privi în jos, către picioarele ei micuțe.

– Mă ocup eu de asta. Ne vedem la șapte. O să fii gata? Să te îmbraci gros, pentru că o să fie foarte frig. Cel puțin, așa sperăm.

Gail păstră în minte zâmbetul lui cald, prietenos și se întoarse la șeful ei.

– Prin urmare, acesta este Kip Delaney, spuse John Chives. Îmi place. Nu ascunde nimic! E un tip simplu, sincer, căruia îi place foarte mult munca lui. Notează adresa și numărul de telefon pe care ni le-a lăsat. Mi-ar plăcea să păstrăm legătura cu el.

– Soția lui a murit într-un accident de tren acum câțiva ani, nu-i așa? întrebă Gail, încercând să amâne momentul reîntoarcerii la lucru.

– Da? Adică, da... Mi-aduc aminte. Un lucru îngrozitor! Să nu uit! Ar fi bine ca mâine să te duci din nou la muzeu și să te mai uiți la pozele acelea. Parcă ziceai că nu ești foarte sigură de ele.

Gail și șeful ei se întoarseră în trecut. Cu toate acestea, se gândea numai la prezent și la viitor. Deși obligată să iasă, să se distreze, să întâlnească oameni noi, Gail își dădea seama că aștepta cu bucurie acest lucru. Tinerețea ei își cerea drepturile! În trecut, cu destul timp în urmă, îi plăcuse să patineze și fusese de multe ori, împreună cu tatăl ei, în Elveția și Austria, unde practicaseră diferite sporturi de iarnă. Undeva, printr-o valiză, se afla vechea ei rochiță de patinaj. Nu știa de ce o păstrase atâta vreme și poate că soarta făcuse să n-o arunce, atunci când îndepărtase toate lucrurile care îi puteau aduce aminte de trecut.

Când termină lucrul, urcă în camera ei și căută rochia, rugându-se să nu fie mâncată de molii. Nu avea nevoie decât să fie călcată, pentru că silueta ei nu se modificase prea mult și era la fel de zveltă. Rochia era roșu cu alb – fusta era scurtă, roșie cu marginea albă, iar bluza era albă, cu guler roșu. Căciulița era roșie, la fel ca și mănușile. Găsi și cizmele albe, păstrate cu multă grijă; reușea să-și amintească fiecare ocazie în care le purtase.

Se uită în oglindă așa cum n-o făcuse de multă vreme și-i plăcu ce vedea – tenul era curat, catifelat, ochii mari și luminoși. Părul șaten, ondulat, îi încadra chipul.

Făcu prin cameră câțiva pași de dans, râzând din toată inima.

– O să mă distrez! își promise sieși, cu voce tare.

Când auzi soneria care anunța venirea lui Kip, alergă către ușă, entuziasmată.

– Ți-am adus patinele, spuse el, fără să spună că își petrecuse toată după-amiaza prin magazine. Hai să vedem dacă se potrivesc. Am luat două numere, pentru orice eventualitate.

Gail se așeză pe un scaun, să le probeze, iar el o privi. Înfățișarea ei îl mirase, dar își aminti ce-i povestise Ethne – Gail era fiica lui Jeremy K. Marlin și era obișnuită cu banii și lucrurile scumpe. Costumul ei părea nou, iar el se întrebă ce efect va avea asupra oamenilor din Heatherley. Prima pereche de patine i se potrivi perfect.

Pe drum, Gail avea impresia că se întorsese în trecut. Numai că acum, în locul tatălui ei cărunt, se afla un tânăr foarte prezentabil.

– Grumpy l-ar fi plăcut, își spuse ea. Și el l-ar fi plăcut pe Grumpy.

Era ciudat că, pentru prima oară în toți acești ani, Gail se referea la tatăl ei folosind numele de alint.

– Ascultă-mă, îi ceru el când ajunseră.

Pe lac, câteva perechi patinau mai bine sau mai rău, după priceperea lor.

– În seara asta ești a mea! Să nu pleci cu alți bărbați!

Ea zâmbi.

– Nu-ți face griji pentru asta. Nu am foarte mulți cunoscuți și cei mai mulți au venit aici cu prietenii lor. Dar să nu uiți că Ethne Miller o să vrea să-i acorzi o parte din timpul tău.

– N-o să uit. O să-mi fac datoria, dar cred c-o să aibă destui parteneri de vârsta ei. După părerea ei, eu sunt deja bătrân.

O privi pe Gail, curios să vadă dacă și ea avea aceeași părere.

– Câți ani ai? întrebă Gail.

– Treizeci și cinci. Și tu?

– Douăzeci și unu. Cum poți să spui că ești bătrân?

– Sunt, pentru o puștoaică de șaisprezece ani. Uite! îi arătă el. Uite-o acolo pe Ethne cu unul din prietenii săi. Hai să ne punem patinele.

După o scurtă privire către patinatori, Gail înțelese că apariția ei va provoca vâlvă. Nimeni nu purta un costum special, ci aveau haine obișnuite – pantaloni, fuste lungi, paltoane. Ea nu mai patinase niciodată în Anglia și nu s-ar fi gândit niciodată să se îmbrace altfel pentru o asemenea ocazie.

– N-ar fi trebuit să vin, spuse ea când Kip o ajuta să se încalțe. În nici un caz îmbrăcată așa!

– De ce nu? replică el, fără să înțeleagă. Ești îmbrăcată foarte bine.

– Cei din Heatherley nu vor crede același lucru. Uită-te la ceilalți!

El nu dădea importanță acestui aspect, dar înțelegea ce voia să spună.

– O să te simți mai bine când vom fi pe gheață, încercă el s-o încurajeze. La urma urmei, tu ești îmbrăcată potrivit, nu ei.

– Tocmai asta e! N-am fost niciodată acceptată în Heatherley. Oamenii mă cred arogantă și încrezută și vor spune că m-am îmbrăcat așa doar pentru că mă consider superioară. Dar eu... Știi ceva despre mine? Cine sunt eu? Cine era tata?

Tonul ei, hotărât și în același timp amar, îl impresionă.

– Da, răspunse el cu blândețe, în timp ce-și punea patinele. Știu câte ceva.

– Cine ți-a povestit?

– Ethne Miller.

– Vezi? Ce ți-am spus eu! Asta vor crede mereu despre mine – că sunt fiica lui Jeremy K. Marlin. N-o să se uite niciodată la mine, Gail Marlin. Iar în această seară vor avea o nouă dovadă că sunt fata lui, pentru că nimeni nu mai are un asemenea costum.

– Nu fi atât de dură cu ei, Gail. De fapt, cred că încerci să te convingi pe tine de asta. Le-ai dat ocazia să te cunoască? Sunt

oameni buni, cumsecade, veseli, dar e normal să greșească dacă nu ajung să te cunoască pe tine, cu adevărat. Gata cu vorba! Am venit aici să patinăm și asta o să facem! Gata?

O luă de brat și străbătură împreună distanța de la mașină până la lac. În clipa în care ajunse pe gheață, Gail uită toate gândurile negre și grijile. Cei doi patinau foarte bine, ca și când se cunoșteau de când lumea. Ajunseră rapid în centru și atraseră toate privirile. După cum se aștepta Gail, oamenii începură să comenteze, dar o făceau cu prietenie și chiar cu admirație.

Cineva adusese un gramofon, iar muzica învălui rapid perechile care dansau pe luciul apei.

– Te simți bine? întrebă Kip.

Își dădu seama că întrebarea era inutilă când văzu strălucirea din ochii ei.

– Mă bucur de fiecare clipă, spuse ea.

Glasul îi vibra, iar Kip simți ceva ce nu mai trăise de multă vreme – provocare, nerăbdare, dorință de aventură.

– Trebuie să mă duc la Ethne, îi spuse el la un moment dat, regretând că era nevoit să spună asta.

Steluța din privirea ei se stinse.

– Nu te supăra! De ce te temi? Ești la fel de speriată ca o păsărică ținută în colivie.

– Poate că așa și sunt, spuse ea, cu o voce tremurătoare.

– Atunci, ieși din colivie! Nimeni n-o să-ți facă rău! Cu excepția ta, dar e ciudat să se întâmple asta, nu crezi? E un bărbat care nu și-a luat ochii de la tine de când ai venit aici și sunt sigur că vrea să patineze cu tine. Îl vezi? Cel cu fular alb cu albastru, care vorbește cu doamna Miller.

Gail se uită în direcția indicată.

– Da. Este Joe Tenner, farmacistul.

– Îl cunoști?

– Da.

Joe avea întotdeauna câteva cuvinte frumoase pentru ea, de câte ori se ducea să cumpere medicamente pentru domnul Chives. Într-o zi, Joe o invitase la film, dar ea refuzase atât de categoric, încât el nu mai îndrăznise să repete propunerea.

– Bine. Atunci, patinează cu el. Eu mă duc la Ethne și la Cora, după care mă întorc, ca să luăm cina împreună. N-o să te lași convinsă de Joe să iei masa cu el, nu-i așa?

– Nu, promise Gail abia auzit.

Kip o conduse către locul unde stăteau cei care nu patinau și i se adresă lui Joe:

– Am văzut că te uitai la partenera mea. Sper că n-ai de gând să-mi prepari vreo băutură otrăvitoare pentru că am ținut-o atâta timp doar pentru mine! glumi el. Vrei să...

– Da, răspunse farmacistul, îmbujorat. Dacă vrea și domnișoara Marlin... Doriți, domnișoară?

Gail alunecă pe gheață alături de Joe, regretând siguranța mișcărilor lui Kip. Cu toate acestea, se simțea neașteptat de bine cu el, pentru că Kip îi dăduse încredere în sine.

Ceva mai departe de ei, Kip patina cu Ethne, o începătoare foarte curajoasă.

– Te distrezi cu domnișoara Marlin, nu-i așa? îl întrebă ea.

– Nici tu nu poți să te plângi, tânără domnișoară, râse el, strângând-o ușor de mână. Te descurci bine! Îndoaie mai mult genunchii. Așa, foarte bine...

– Cât o să dureze până o să patinez precum Gail?

– O să înveți în două-trei săptămâni.

– Dar nu avem gheață atâta vreme! Oare unde a învățat ea? Cred că s-a distrat de minune în tinerețe!

– În tinerețe? râse el. Vorbești de parcă acum ar avea o mie de ani! Fii drăguță cu ea, Ethne! Ar vrea să fie prietenă cu toată lumea, dar are impresia că voi o considerați fiica lui Marlin și nimic mai mult. Din cauza asta, e foarte rezervată.

Ethne îi aruncă o privire scurtă.

– De ce te interesează atât de mult persoana ei?

– Nu vorbi așa cu mine!

Kip izbucni în râs, dar apoi rămase tăcut, gândindu-se la cuvintele ei. Chiar îl interesa Gail Marlin? La urma urmei, de ce nu? Ce era rău în asta? Era puțin probabil să se mai întâlnească vreodată, pentru că el urma să plece la Londra în dimineața următoare, să înceapă lucrul la o nouă piesă.

Doamna Miller nu voia să patineze.

– În primul rând, nu mă pricep deloc, spuse ea. Iar în al doilea rând, cineva trebuie să aibă grijă și de bufet, nu? Dar patinează cu domnișoara Marlin, îl îndemnă ea, zâmbind cu subînțeles.

Kip îi urmă sfatul și se duse la Gail, care patina cu un alt partener.

– Facem o tură și apoi mâncăm? sugeră el.

Ea acceptă bucuroasă și se destinse în brațele lui puternice.

După câteva minute, Kip îi aduse un scaun și o pătură, apoi aduse sandvișuri, prăjituri și cafea. Mai mulți locuitori veniră la ei, încântați că puteau să-l vadă atât de aproape pe Kip Delaney, dar el îi acordă mai multă atenției lui Gail.

Destul de repede, își dădu seama că era obosită, cu toate că – sau poate tocmai din acest motiv – se simțea foarte bine.

– Nu vreau să plecăm, spuse Gail, cu o voce tărăgănată, când el îi sugeră să o conducă acasă. Nu sunt obosită!

– Ba ești, se opuse el. Toată emoția din seara trecută, munca de astăzi și apoi patinajul... Știi că suntem aici de aproape cinci ore? Ascultă! Bate miezul nopții și începe să ningă din nou.

– Bine, hai să mergem, spuse ea, cu regret în voce.

În mașină, Kip o luă de mână. Era un gest prietenesc, nu unul menit s-o sperie sau s-o stânjenească.

– Îți mulțumesc pentru seara aceasta, zise el. N-o s-o uităm prea curând, nu-i așa?

Ea aprobă cu o mișcare a capului. Avea o privire blândă, ca cineva care tocmai se trezise dintr-un somn lung.

– O s-o țin minte toată viața.

– Ești foarte drăguță, Gail.

Simțind că era periculos să stea lângă ea, în întuneric, Kip porni motorul și demară. Vorbiră foarte puțin pe drumul spre casă și nu-i spuse decât în ultimul moment că urma să plece a doua zi.

– Mi-ar plăcea să cred că ne vom mai vedea, dar scurta mea vacanță se termină. Mâine trebuie să mă întorc la treabă.

– Ai spectacol mâine? întrebă ea. Trebuie să mă duc la Londra, să rezolv ceva pentru domnul Chives și s-ar putea să ajung la matineu.

Își dorea foarte mult să-l revadă, chiar dacă el va fi pe scenă, iar ea în sală.

– Nu, o să începem repetițiile la o nouă piesă, răspunse Kip. Dar dacă pleci mâine dimineață, ce-ar fi să plecăm împreună? E mai confortabil decât cu trenul, chiar dacă nu pot să te și aduc înapoi...

Regretă imediat cuvintele spuse, pentru că știa că era o greșeală să păstreze legătura cu ea. Pentru binele amândurora, acest lucru nu trebuie să se întâmple! Dar nu-și putrea retrage invitația, iar Gail acceptă fără întârziere.

– Mi-ar plăcea, răspunse ea, bucuroasă. O să fiu gata oricând vrei. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

Stabiliră o oră, apoi își luară rămas bun. Văzând strălucirea din ochii ei, Kip se certă în gând, dar nu putea și nici nu voia să-i curme elanul.

– Noapte bună, domnule Delaney.

– Prietenii îmi spun Kip.

– Dar nu îndrăznesc să vă spun așa!

– De ce? Până și Ethne îmi spune pe nume!

– În cazul ăsta... Noapte bună, Kip! spuse ea, șoptit.

Din nou, Kip se certă în gând. De ce era atât de slab în fața acestei tinere? În ultimii ani, refuzase destule tinere, așa că se presupunea că are antrenament. Și totuși, pe Gail o privise și-i

vorbise într-un anume fel... Ca și când asta n-ar fi fost de-ajuns, înainte să coboare din mașină o trăsese spre el, gata s-o sărute, dar ea se feri.

– Noapte bună, Gail. Ne vedem mâine dimineață!

Pe drumul spre motel, își promise că nu se va mai întâlni cu ea.

Este mult prea periculoasă, iar eu prea vulnerabil, își spuse Kip. Sunt gata să-mi pierd capul în fața unei fete care nici măcar nu știe ce efect are asupra mea!

Dar în dimineața următoare, când opri în fața Muzeului Național, o invită la prânz, iar Gail acceptă.

Gay Manners, actrița care juca de obicei rolul principal feminin și de care Kip se săturase până peste cap, se enervă cumplit când află că nu era liber pentru masa de prânz.

– Dar întotdeauna luăm masa de prânz împreună în timpul repetițiilor, se alintă ea.

Era blondă, mică de înălțime, foarte frumoasă și avea peste treizeci de ani, deși nimeni nu știa cu certitudine acest lucru. Una din marile ei dorințe era să se mărite cu Kip, dar acest lucru era imposibil. Așa cum fusese și în urmă cu șase ani, când Kip fusese atras de ea și avuseseră o relație de scurtă durată.

– Îmi pare rău, Gay, dar aceasta nu este o repetiție. E o discuție, nimic mai mult. Nici măcar nu s-au distribuit rolurile.

Ea ridică din umeri.

– Nu sunt sigură că-mi place piesa ta, Kip. Eroina nu e potrivită deloc!

– E foarte potrivită pentru piesă, replică el.

– Dar nu e potrivită pentru mine! Nu sunt sigură că e bine pentru mine să mă implic în acest proiect.

Gay se înșelase amarnic dacă se aștepta ca Kip s-o implore să se răzgândească.

– Nici eu nu sunt sigur, spuse el, perfect calm. Trebuie să plec, altfel o să întârzii. Pot să te duc undeva?

– Mulțumesc, răspunse ea, supărată. Ai făcut destule!

Kip urcă în mașină și se grăbi spre întâlnirea cu Gail. I se păru că era puțin retrasă, stânjenită, așa că preferă să-i vorbească despre ce i se întâmplase lui în acea dimineață.

– Am avut o zi mizerabilă, spuse el. Am concediat-o pe actrița principală.

– Sper că nu Gay Manners!

Cei doi formau un cuplu bine cunoscut în lumea teatrului, așa că uimirea lui Gail era justificată.

– Ba chiar Gay Manners! Sunt producătorul propriei mele piese, iar ea nu se potrivește rolului. Ce mult mi-ar fi plăcut să fii actriță, Gail! Îndeplinești destule condiții, să știi – arăți bine, te miști bine, ai voce plăcută și dicție bună. Și ești tânără.

Ea începu să râdă. Îi plăcea să fie alături de Kip, chiar dacă farmecul nopții trecute nu se putea repeta.

– Nu mai continua! Nu sunt actriță și n-am să fiu niciodată. Am reușit să mă descurc în rolul Katharinei doar pentru că sunt o scorpie în viața reală!

Fu rândul lui să izbucnească în râs.

– Nu cred una ca asta! Cu toate că o femeie care e supusă devine repede plictisitoare. Între condimente și zahăr, aleg întotdeauna condimentele. Apropo... Ce mai vrei să comanzi? Ți-aș sugera Crepe Suzette, un fel de clătite pe care le prepară chiar aici, la vedere. Sunt delicioase!

Gail era gata să accepte orice propunere venită din partea lui, sigură că nu avea să regrete. I se părea ciudat că avea atâta încredere în el. Semăna foarte mult cu Jeffrey Templar, deși era mai tânăr.

După prânz, când nu stabiliră o altă întâlnire, Gail se simți dezamăgită. Dar... la ce se putea aștepta? Ce motiv avea să creadă că era interesat de ea?

– Așadar... la revedere, Gail. Mulțumesc că ai venit.

– La revedere, Kip. M-am simțit foarte bine, mulțumesc.

Gail se duse la sediul firmei „Templar, Thawaites și asociații", unde o întâmpină domnișoara White.

– Da, domnișoară Marlin, domnul Templar este la birou. Vă așteaptă?

– Nu, eram în zonă și am vrut să-l salut.

Peste câteva clipe, se afla în fața lui Jeffrey Templar, care-i zâmbea cu afecțiune.

– Ce faci, străino? Necazuri?

Într-o vreme, obișnuia să vină foarte des la el, dar, după ce începuse să lucreze cu domnul Chives, nu mai îndrăznise să deranjeze un bărbat atât de ocupat ca Jeffrey Templar. Oricum, o ajutase foarte mult atunci când fusese nevoită să rezolve problemele tatălui ei.

– Nu, nici un necaz. Eram în oraș și am vrut să te salut. Deranjez?

– Sigur că nu.

O privi cu atenție, mulțumit că era veselă, liniștită, complet diferită de tânăra pe care o cunoscuse.

– Ce-ai mai făcut? întrebă Jeffrey.

Îi povesti despre munca ei, iar el ascultă politicos, deși era clar că nu-l interesează costumele vechi. Când îi povesti despre apariția lui Kip Delaney și despre seara de patinaj, bărbatul începu să râdă.

– Îl cunoști pe Kip?

– Nu, l-am văzut pe scenă, dar nu merg foarte des la teatru. Am impresia că e un tip foarte deștept!

– Foarte, accentuă ea.

Își continuă istorisirea, iar Jeffrey își dădu seama, așa cum făcuse și Kip, că Gail revenise la viață.

– Văd că ți-a făcut o impresie foarte bună. Vă mai vedeți?

Ea se îmbujoră.

– Întotdeauna pui întrebări atât de directe? Am luat prânzul împreună, atâta tot!

– Hmm! Draga mea, sper că știi ce faci. Dar să nu uiți că artiștii nu sunt persoane de încredere, îi zâmbi el.

– Asta e o calomnie!

– N-o s-o repet în public. Oricum, fii atentă. În locul tău, nu m-aș implica într-o relație.

– Nu cred că Kipling Delaney este interesat de o relație cu o fată ca mine, spuse Gail.

Gail nu rămase în biroul lui Jeffrey decât câteva minute, dar era de-ajuns ca să-și dea seama că nu greșise când îi asociase în mintea ei pe cei doi bărbați. Deși între avocat și actor era o diferență de cel puțin zece ani și nu exista nici o asemănare fizică, cei doi aveau calități comune – erau buni la suflet, înțelegători, aveau simțul umorului. Ce norocoasă era femeia pe care o iubea Jeffrey Templar! Și ce norocoasă avea să fie femeia pe care o va iubi, într-o bună zi, Kip Delaney!

Brusc, Gail avu în fața ochilor imaginea Gildei Delaney, femeia pe care o iubise cândva Kip. Oare ce simțea acum pentru ea? Oare memoria ei va rămâne toată viața în inima lui? Ce naivă fusese când își imaginase că ar putea s-o admire! Ce putea să admire la o femeie atât de comună? Era șatenă, avea ochii cenușii și buze mari, cărnoase.

Se întoarse la Heatherley și la munca ei, hotărâtă să și-l scoată din minte pe Kip. Avea să prețuiască toată viața amintirea acelor zile în care el, celebrul actor, fusese doar „Kip".

O întâmplare nefericită o făcu să nu se mai gândească aproape deloc la Kip – domnul Chives făcu un atac celebral și fu ținut în pat, incapabil să se miște și chiar să vorbească, timp de câteva săptămâni. Pentru că bietul domn Chives nu avea rude sau prieteni, pe umerii firavi ai lui Gail căzu toată responsabilitatea situației. Doamna Miller se oferi s-o ajute, iar ea acceptă recunoscătoare, născându-se astfel o prietenie foarte specială.

După moartea lui, Gail se simți pierdută și singură pe lume. Domnul Chives își lăsase mica agoniseală săracilor, așa că Gail se văzu din nou în situația de a-și căuta o slujbă. Acum, însă, era mult mai bine pregătită decât atunci când venise la Heatherley.

Puse în ordine toate afacerile bătrânului și scrise câteva scrisori pentru vechii lui parteneri. În agendă găsi adresa lui Kip și se simțea tentată să-i scrie. Acesta spusese că voia să păstreze legătura cu domnul Chives și să citească următoarea carte a acestuia, care, din păcate, rămăsese neterminată. I se părea că este un motiv destul de bun... Refuză să recunoască faptul că acesta era doar un pretext, așa că-i scrise câteva rânduri la biroul care, în curând, avea să fie scos la vânzare.

„Dragă Kip..."

Rupse foaia de hârtie și începu din nou:

„Dragă domnule Delaney,

Cred că n-ai aflat despre moartea domnului Chives. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun că lucrarea a rămas neterminată, dar manuscrisul și toate schițele au fost donate Muzeului Național. Încă nu și-au dat acordul pentru această donație, dar cred că o vor face. Dacă vei avea nevoie de schițe, vei ști unde să le găsești.

Cu prietenie,

Gail Marlin"

Două zile mai târziu, veni răspunsul. Gail rupse cu înfrigurare plicul care avea ștampila teatrului Irving, compania lui Kip.

„Dragă domnișoară Marlin,

Îmi pare foarte rău. Nu știam. Am fost foarte ocupat în ultima vreme. Ce-o să faci acum? Vrei să stăm de vorbă? Putem lua prânzul în orice zi. Sună-l pe secretarul meu, Paul Bray, la Irving 2190, și spune-i în ce zi poți veni la Londra.

Kip ".

Capitolul 3

– Am impresia că faci asta pentru că ți-e milă de mine, spuse Gail.

Kip o privi cercetător. O avertizase că avea să fie o masă rapidă, pentru că era foarte ocupat.

– Nu vorbi prostii, se opuse el. Eu nu fac așa ceva! Dacă aș face, aș fi înconjurat de o mulțime de oameni nepricepuți. Ți-am oferit această slujbă pentru că ești cea mai potrivită persoană pentru asta. Dacă nu vrei, spune-mi. Dar dacă te interesează, hai să nu mai pierdem vremea. Vrei slujba?

– Da, Kip. Știi bine că da.

El îi zâmbi.

– Atunci, e în regulă. Bray o să-ți spună toate amănuntele, inclusiv salariul. Evident, nu vreau să locuiești la mine, dar în apropiere este un bloc de locuințe în care poți să-ți închiriezi un apartament. Am nevoie să fii aproape de mine, așa că te rog să-i spui lui Bray dacă este prea mare chiria. O să-ți suplimenteze salariul.

– Dar poate n-o să-l merit, șopti ea, uimită de tratamentul lui.

– Ba sunt sigur că o să-l meriți! Mi-am dorit să lucrăm împreună din clipa în care am văzut schițele pe care le-ai făcut pentru Chives,

dar nu puteam să-ți cer să-l părăsești. Am nevoie de o persoană cu talentul tău, dar o să ai de făcut multe alte lucruri. Când o să fiu nervos, o să strig la tine și o să te dau afară, dar mă aștept să-mi zâmbești tot timpul. O să te superi?

Kip îi zâmbi din nou, iar ea simți, ca toate persoanele puse în fața zâmbetului lui fermecător, că i-ar fi acceptat orice.

– Nu știu. Dar, chiar dacă mă supăr, n-o să-ți spun.

El aprobă.

– Rămâne stabilit! Trebuie să plec. O să-l anunț pe Bray și o să începi... Azi e joi... Cred că luni e cel mai bine. Dacă nu reușești să găsești un apartament, o să te ajute Bray.

Cât de mult se baza pe ajutorul lui!

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, zise ea, ridicându-se. Cred că nu se cuvine să-ți spun Kip!

– De ce nu? Toată lumea îmi spune așa.

Respinse mulțumirile ei, pentru că știa că gestul lui era complet altruist. Sigur, era talentată și Kip avea nevoie de ea, dar conta și faptul că îi plăcea s-o aibă în preajmă. Capacitatea lui de muncă depindea foarte mult de personalul cu care lucra. Mai mult, dacă îi plăcea o anumită persoană, îi trecea cu vederea multe greșeli; dacă nu-i plăcea, o concedia, indiferent de priceperea sa.

Înainte de a se întoarce la Heatherley, Gail se duse să-și caute un apartament la blocul de care-i vorbise Kip. Acesta îi dăduse cartea de vizită, iar portarul deveni extrem de volubil la vederea ei.

– O să lucrez pentru domnul Delaney, explică Gail.

– Doi dintre angajații dumnealui locuiesc aici, spuse el. Un domn foarte drăguț. Singurul apartament liber este la etaj.

O conduse, cu un lift în stil vechi, la un apartament micuț. Avea două camere care comunicau între ele, o baie foarte mică și o bucătărie la fel, utilată cu tot ce era necesar.

Îi plăcea foarte mult locuința. Își dădea seama că Kip își dorea cu adevărat să lucreze împreună și era hotărâtă să facă totul ca să nu se plictisească niciodată de ea.

– Trebuie să vorbesc mai întâi cu domnul Delaney, spuse Gail. Încă... n-am stabilit salariul, dar cred că o să pot plăti chiria, de vreme ce dumnealui m-a trimis aici.

– E în ordine, domnișoară Marlin. Întâmplător, în apartamentul acesta a locuit și domnișoara care a lucrat cu domnul Delaney, înainte de domnul Bray. După ce discutați cu domnul Bray, puteți să reveniți și să-mi spuneți în ce culoare doriți să zugrăviți camerele. Telefonul e inclus în chirie, cu excepția convorbirilor interurbane, iar lumina și gazul se plătesc separat. Gunoiul intră în sarcina mea zilnică.

Gail se gândi că toată lumea părea să-l cunoască pe domnul Bray, dar nu îndrăznea să-l sune, de teamă că Kip nu-i vorbise încă despre ea.

Dar în dimineața următoare, în timp ce punea în ordine lucrurile la The Coombe, Gail primi un telefon.

– Domnișoara Marlin? Eu sunt Bray. Domnul Delaney mi-a spus să iau legătura cu dumneavoastră.

Ea îi spuse despre locuința din strada Albery numărul 7 și despre chiria acesteia.

– Este în ordine, domnișoară. Domnul Delaney se aștepta la o asemenea sumă. Dacă apartamentul nu este încă gata, mă ocup eu de tot. Am înțeles că o să începeți de luni. Vă rog să veniți la ora zece. Salariul dumneavoastră va fi de patru mii de lire pe an, la care se adaugă plata chiriei. Sper că vi se pare acceptabil.

– Sigur că da, spuse Gail, incapabilă să înțeleagă dacă această sumă era mare sau mică.

Adevărul era că nici nu-i păsa. Ceea ce conta era că urma să lucreze pentru Kip, alături de Kip. Avea să-l vadă în fiecare zi și va face parte din viața lui.

Își rupse din timpul ei câteva minute și-i telefonă lui Jeffrey Templar ca să-i dea vestea cea bună. Însă el, ca întotdeauna, era mai îngrijorat pentru siguranța ei.

– Ce știi despre bărbatul ăsta, Gail? întrebă el foarte direct. E onorabil?

Ea izbucni în râs, făcându-l și pe el, la celălalt capăt al firului, să zâmbească.

– Bag mâna în foc, răspunse ea, veselă. O să-mi plătească opt lire pe săptămână, plus chiria apartamentului.

El deveni brusc serios.

– Ar fi trebuit să vorbești cu mine, mai întâi. Un bărbat n-ar trebui să plătească pentru chiria apartamentului în care locuiește angajata lui.

– Nu vorbi prostii, îl certă ea. E un aranjament de afaceri, pentru că vrea să locuiesc aproape de el. Casa o să fie decorată așa cum vreau eu. Îți dai seama? O să am din nou casa mea!

Ultimele cuvinte îl făcură să-i dea dreptate.

– Ținem legătura, da? Să mă suni dacă ai probleme.

– Bine, acceptă Gail, fericită.

Jeffrey spera că tânăra lui prietenă nu se îndrăgostise de acest actor celebru. În opinia lui, o femeie era incapabilă să-și ordoneze singură viața și trebuia supravegheată cu grijă până când se căsătorea cu un bărbat respectabil. Iar dacă îl plăcea atât de mult pe Kipling Delaney, acesta trebuia să se poarte cuviincios și s-o ceară de soție!

Gail, în schimb, nu se gândea atât de departe. Pentru ea conta doar că va fi aproape de el, așa că următoarele zile trecură ca într-un vis.

Luni, într-o dimineață rece și ploioasă de februarie, exact la ora zece, Gail bătu la ușa elegantă a apartamentului situat la parter, cu o grădină surprinzătoare, plină de copaci înalți. O cameristă cu o voce foarte plăcută îi deschise și o conduse pe un hol acoperit cu covoare groase. La capătul holului se aflau trei uși.

– Acesta va fi biroul dumneavoastră, domnișoară Marlin, zise ea, deschizând ușa din dreapta. Această cameră comunică direct cu

camera de lucru prin acea ușă. În partea cealaltă este o mică garderobă, unde puteți să vă lăsați paltonul și pălăria. Domnul Bray este în camera din față. Mai aveți nevoie de ceva?

– Nu, mulțumesc, răspunse ea zâmbind.

– Aceste încăperi sunt în grija mea, așa că vă rog să mă chemați dacă pot să vă fiu de folos. Mă numesc Ethel.

– Mulțumesc, repetă Gail. Sper că o să lucrez multă vreme aici.

Simțea deja cât de eficienți erau cei care se aflau în serviciul lui Kip și-i plăcea acest lucru. Rămasă singură, Gail inspectă camera – era mică, pătrată, iar fereastra dădea spre grădină. Deschise ușa garderobei și văzu că era complet utilată. Cea de-a treia ușă o ispitea, dar n-o deschise, ci preferă să traverseze holul și să bată la ușa domnului Bray. Biroul acestuia semăna cu al ei, numai că era mai mare, avea vedere spre stradă și avea nenumărate rafturi pentru dosare și cărți.

Paul Bray era un bărbat liniștit, cărunt, complet diferit de ceea ce-și imaginase Gail. O întâmpină zâmbind, privind-o peste ramele groase ale ochelarilor.

– Bună dimineața, domnișoară Marlin. Ethel mi-a spus că ați sosit. Domnul Delaney vrea să aflați tot ce se întâmplă aici: cum se procedează, unde stau dosarele... Absolut tot! Veți afla că este o parte importantă a slujbei dumneavoastră.

– Înlocuiesc pe cineva sau este o slujbă nouă?

– Au trecut câteva luni de când n-am mai avut o asistentă. Domnișoara dinaintea dumneavoastră a plecat pentru că... s-a căsătorit. Domnul Delaney preferă să aștepte până găsește persoana potrivită pentru fiecare poziție.

Domnul Bray o conduse în ceea ce toată lumea numea „camera de lucru". Era o încăpere mare, aproape rotundă, cu o fereastră imensă ce acoperea un perete întreg. Podeaua era acoperită cu un covor gros, cenușiu, iar canapeaua și cele patru fotolii de piele erau

albastre, în aceeași nuanță cu draperiile. Un pian din lemn masiv se afla în partea stângă. Simetric, în partea opusă era biroul lui Kip – mare, impozant.

Privirea lui Gail se opri asupra unui prespapier de argint.

– Este singurul pe care-l folosește, explică Bray, văzându-i privirea. Primește foarte multe, în fiecare an, dar le donează sau le dăruiește pe toate. Nu păstrează absolut nici unul.

– Acesta are o semnificație aparte? întrebă ea.

– L-a primit de la soția lui, înainte de căsătorie, spuse Bray.

Tonul lui nu lăsa loc altor întrebări, iar Gail nu insistă. Rămase la birou toată dimineața, după care, pentru că Kip nu apărea, plecă la noua ei casă, ca să inspecteze munca decoratorilor.

John Chives menționase în testamentul său că Gail putea să ia orice piesă de mobilier dorea din casa lui, așa că acum avea foarte puține lucruri de cumpărat.

Decise să profite de timpul liber și să meargă la cumpărături și la coafor. Când să iasă din casă, însă, se ciocni de Kip.

– Tu! exclamă ea, cu respirația tăiată.

– Eram sigur că te găsesc aici, spuse el. Pot să mă uit? Îți place?

Intră în apartament și înaintă până în camera care urma să fie dormitorul ei.

– Îmi place la nebunie, șopti ea.

Mult mai înalt, Kip se uită în jos la ea și-i zâmbi.

– O să te simți bine aici, nu-i așa, micuțo?

– Foarte bine!

Se uită la el într-un mod care-l făcu pe Kip să-și ferească rapid privirea.

La naiba, fata asta e foarte atrăgătoare! își spuse el.

– Bray mi-a spus că ai învățat foarte multe astăzi. Vrei să vezi, concret, ce presupune munca ta? Vrei să vii cu mine la repetiții?

– Da, Kip! răspunse ea entuziasmată. Sigur pot să-ți spun așa? Domnul Bray îți spune „domnul Delaney".

Kip zâmbi.

– El e singurul care îmi face această onoare. E un tip de modă veche, foarte tipicar și protocolar. El n-ar îndrăzni niciodată să vină la serviciu în haine lejere, deși eu lucrez adesea îmbrăcat în pijama. Te șochează acest lucru?

– Nu cred, răspunse ea cu seriozitate, ceea ce-i făcu pe amândoi să izbucnească în râs.

Gail îl însoți la teatru. Erau nevoiți să strige unul la altul ca să se înțeleagă, din pricina zgomotului făcut de muncitorii care montau decorul.

– Joci în acest spectacol? întrebă Gail.

– Da. Dar astăzi va juca dublura mea, pentru că vreau să văd cum va reacționa publicul.

Se opri să discute cu câteva persoane, cărora le-o prezentă pe Gail:

– Ea este domnișoara Marlin, asistenta lui Bray.

Zăbovi puțin mai mult în fața Priscillei Grant, care stătea tăcută într-o margine a scenei:

– Vreau să vă cunoașteți mai bine. Priscilla are rolul principal feminin, iar Gail este noua mea secretară. Știu că amândouă sunteți puțin dezorientate, dar nu aveți nici un motiv. Gail o să aibă un apartament în clădirea Albery. Ar fi frumos să-i faci o vizită, Priscilla!

Priscilla Grant nu era frumoasă, dar avea farmec, o personalitate puternică și o voce încântătoare, foarte deosebită.

– Ești emoționată? o întrebă pe Gail, zâmbindu-i.

– Îngrozitor, recunoscu aceasta. Și nu trebuie să fac ce faci tu. Dacă aș fi în locul tău, n-aș mai sta o clipă aici!

Toți izbucniră în râs. Un sentiment neliniștitor își făcu loc în mintea lui Gail – dacă Kip era înconjurat zilnic de asemenea femei, ce șansă avea ea?

– Sper să nu-l faci una ca asta lui Kip, spuse Priscilla.

Apoi se întoarse către el:

– Să-mi spui exact ce crezi. Fără ocolișuri! Mai bine azi, decât joi. Ar fi mai bine să plec. Tu unde o să fii?

– Peste tot, răspunse Kip. Ai un carnețel, Gail?

Ea făcu semn că nu.

– Vezi ușa pe care scrie" Director general"? Du-te acolo și cere o agendă și ceva de scris, apoi întoarce-te.

Piesa începuse când ea reveni. Notă toate comentariile pe care i le dictă Kip, foarte atentă la tot ce se întâmpla pe scenă. La sfârșitul primului act, avea lacrimi în ochi, iar Kip râse de ea, însă fără răutate. Piesa era complet diferită de celelalte producții ale lui – era mai profundă, mai puțin comercială. Oare spectatorii, care așteptau atât de multe din partea lui, o vor aprecia? Când o scrisese, pusese multă pasiune și prezentase lumea ca pe un circ asurzitor, condus de un dirijor nebun.

– Ce crezi? întrebă el la sfârșit.

– Cred că e minunat.

Vorbea foarte serios, dar el oftă.

– Oare? Poate că publicul preferă vechea rețetă – o eroină frumoasă, un bărbat chipeș, versuri ușoare și o muzică pe care o poate fredona toată lumea în baie.

– Spectacolul ăsta o să le dea de gândit.

– Dar vor oare acest lucru? E o activitate destul de obositoare. Mai bine să bată tobele, să sunte trompetele, să facem zgomot! Cine are nevoie să gândească?

În vocea lui se simțea tristețea, iar Gail nu știa ce să-i răspundă.

– Hai să mergem, o bătu el ușor pe mână. Nu lua în seamă bolboroselile mele! Întotdeauna fac așa înaintea unei premiere!

– Ce fac cu notițele?

– Bate-le la mașină și dă-mi-le mâine. N-are rost să vorbesc acum cu actorii. Sunt obosiți, ca și mine. O să discut cu ei mâine. Noapte bună, Gail.

– Noapte bună, Kip.

Dar el se depărtă fără să mai aștepte răspunsul ei.

Gail se îndreptă spre căminul unde Bray aranjase să doarmă până când apartamentul ei va fi terminat. Mergea pe străzile

Londrei, simțind că plutește. Lucra pentru Kip! Lucra, cu adevărat, pentru Kip! Avea să-l vadă în fiecare zi... Ce-și mai putea dori?

Dar zilele dinaintea premierei îi arătară lui Gail un alt Kip – un bărbat nervos, neliniștit, agitat care avea prea multe lucruri de supravegheat și de rezolvat. Gail stătea la telefon ore în șir, până când simți că-i țiuie urechile; primea mai multe ordine în același timp; era trimisă după diferite obiecte, iar atunci când le aducea, i se spunea că nu mai sunt necesare.

Bray avea la fel de multă treabă, dar își păstra calmul imperturbabil și rezolva toate problemele care păreau fără răspuns. În plus, îl silea pe Kip să-l lase pe el să se ocupe de o parte din problemele pe care le lua asupra lui.

– De ce vrea să facă singur atât de mult? îl întrebă Gail pe Bray.

Era ziua premierei, iar cei doi luau prânzul împreună. Nu sperau să aibă timp pentru asta, dar Ethel le pregăti câteva sandvișuri și un termos de cafea.

– Așa e el, explică Bray. Hai, mănâncă, acum cât ai puțin timp liber.

Dar el nu-i ținu companie, ci se duse alături, în camera de lucru. Kip era înconjurat de o mulțime de oameni, iar cineva cânta încet la pian.

– Pentru Dumnezeu, faceți puțină liniște! ceru Kip. Ce s-a întâmplat, Bray?

– Ar fi bine să veniți să mâncați ceva.

– Bine. Vin în cinci minute.

După ce trecură cinci minute, Bray se prezentă din nou în fața ușii.

– Acum ce mai e? întrebă Kip.

– Ar fi bine să veniți să mâncați ceva.

– Da, în cinci minute.

Dar Bray nu se mișcă.

– Bine, vin acum.

Intră în biroul lui Bray, iar Gail încuie ușa în urma lui. Cei doi îl serviră în tăcere, anticipându-i fiecare dorință – un pahar de brandy, sandvișuri, cafea.

– Mulțumesc.

Acest simplu cuvânt era suficient pentru ca Gail și Bray să înțeleagă că ajutorul lor era extrem de important. Se relaxă în scaunul comfortabil și, pe nesimțite, adormi. Bray se întoarse la munca lui, iar Gail ieși în vârful picioarelor din cameră.

Se duse acasă, în apartamentul în care se mutase cu o zi în urmă, recunoscătoare că poate avea parte de puțină liniște, după nebunia de la birou.

Kip trimisese invitații la premieră și familiei Miller și aranjase ca Gail să se ducă la teatru împreună cu ei.

Piesa se dovedi un adevărat succes. Chiar dacă nu era la fel de amuzantă ca celelalte spectacole ale lui Kip, aceasta oferea publicului altceva – căldură, profunzime, o cale către ideal. Iar spectatorii acceptară propunerea.

După căderea cortinei, Kip ținu un scurt discurs prin care mulțumi tuturor celor care-i fuseseră aproape și, în cele din urmă, toată nebunia luă sfârșit.

Capitolul 4

După cum spusese Bray, viața lui Kip și a celor din jurul lui deveni mult mai calmă atunci când piesa începu să se joace în fața publicului.

La ora zece fix, în fiecare dimineață, Gail deschidea ușa biroului de la care nu aveau cheie decât ea, Kip și Bray. Aproape toată dimineața și-o petrecea punând în ordine scrisorile. Kip era foarte atent cu admiratorii săi și citea absolut toate scrisorile pe care i le trimiteau aceștia. Plicurile primite conțineau tot felul de cereri – autografe, fotografii, donații, cereri de locuri de muncă, invitații la inaugurări sau la petreceri. Gail învăță foarte repede cum să procedeze cu respectivele scrisori, dar era copleșită de responsabilitățile și de cheltuielile cărora trebuia să le facă față o persoană celebră.

Toate plicurile pe care scria „Urgent" ajungeau nedeschise la Bray. Cel mai adesea, însă, el i le trimitea înapoi lui Gail, pentru că și acestea conțineau diverse cereri.

Era foarte dezamăgită că nu-l vedea destul de des pe Kip. Uneori, trecea o zi întreagă fără să-l vadă deloc, iar alteori venea să ia ceaiul cu Bray și aproape că nu-i acorda atenție.

Una din sarcinile ei era să adune din ziare toate articolele referitoare la Kip.

– Nu le lua în serios, îi spuse el într-o zi, când văzu că, după premiera piesei „Caruselul", criticii nu semnau cronici prea bune. Cel mai bun criteriu îl reprezintă încasările și numărul de spectatori.

– Dar bărbatul ăsta spune că nu ești în stare să scrii o piesă serioasă! replică ea. Spune, și încă pe un ton superior, că treaba ta este să faci oamenii să râdă!

Kip râse și reciti articolul.

– Bietul Chute! Cred că ăsta n-a râs în toată viața lui! Și poate că are dreptate... La urma urmei, ce e mai important decât să-i faci pe oameni să râdă?

– Cu alte cuvinte, trebuie să fii măscărici toată viața!

Kip râse din nou și aruncă articolul pe birou.

– Nu lua lucrurile prea în serios! Și nici pe mine, o sfătui el, pregătindu-se să plece.

– Dar încă nu ți-ai băut ceaiul!

Ar fi făcut orice ca să-l mai rețină, măcar câteva minute.

– Am promis că beau ceaiul în casă, astăzi. Știi că, dacă vrei să revezi spectacolul, Bray poate să-ți facă rost de bilete, nu-i așa?

– Da, mulțumesc.

După plecarea lui, Gail se întrebă ce voise să spună atunci când o atenționase să nu-l ia în serios. Oare înțelesese că el era cel mai important lucru din viața ei? Înțelesese că, pentru ea, soarele răsărea când el intra în cameră?

Sper că da, își spuse ea în gând. Voia să știe care erau sentimentele ei, chiar dacă n-avea șanse ca relația lor să evolueze. Ce mai conta încă o tânără care-l iubea, pe lângă sutele care mărturiseau zilnic acest lucru, în scrisorile lor?

Acceptase faptul că nu-l vedea atât de des pe cât ar fi crezut. Bray se ocupa de agenda lui zilnică și-i făcea un program care împletea obligațiile personale cu cele profesionale, astfel încât lui Kip îi rămânea foarte puțin timp liber.

De aceea, Gail se refugia în căsuța ei, care-i devenea din ce în ce mai dragă. Așa cum sugerase Kip, ea și Priscilla se vizitară. Timide la început, cele două femei deveniră repede foarte apropiate. Gail înțelese că n-avea motiv să fie geloasă pe actrița care juca rolul principal, pentru că era căsătorită și avea un copil. John Leith, un bărbat delicat care o adora, și Jacko, băiatul ei de nouă ani, reprezentau totul pentru ea. Casa lor deveni un refugiu pentru Gail, ori de câte ori simțea nevoia să fie alături de prieteni.

Cu toate acestea, nu vorbeau niciodată despre Kip. Gail era sigură că n-ar fi putut să păstreze secretul dacă ar fi atins acest subiect de discuție și nu era pregătită pentru asta.

În seara zilei în care discută cu Kip despre criticile din ziare, Gail se hotărî să revadă spectacolul și-i ceru lui Bray un bilet.

– Nu sunt prea multe bilete nevândute, dar am să-ți fac rost de un loc bun, promise el.

Puțin mai târziu, îi spuse că reușise să găsească un loc într-o lojă.

– Dar ceilalți spectatori nu se vor supăra?

– N-au de ce. Au plătit numai pentru două locuri din lojă, așa că totul e în ordine. Să te îmbraci frumos!

Gail îi mulțumi pentru sfat și pentru bilet. Se duse acasă și își puse o rochie de seară, foarte frumoasă, pe care o îmbrăcase o dată sau de două ori, când jucase rolul gazdei pentru oaspeții domnului Chives.

Piesa îi plăcu foarte mult, chiar mai mult decât atunci când o văzuse pentru prima oară. Persoanele care stăteau lângă ea, un cuplu de vârstă mijlocie, erau de părere că Kip ar trebui să revină la muzicalurile care l-au făcut celebru și la vechea lui parteneră.

– Erau foarte potriviți, spuse doamna în pauză. Dar se zvonea că ea e o femeie cam... nesuferită.

– Artistă, draga mea, râse soțul ei. Însă despre Delaney n-am auzit niciodată ceva de rău.

– Așa e, aprobă ea. Bietul de el! Ce s-a întâmplat cu soția lui e o adevărată tragedie. În luna de miere, nu? De atunci, nu l-a mai interesat o altă femeie. Era atât de frumoasă, încât e normal...

– Liniște, May. Se ridică din nou cortina.

Gail se gândi câteva clipe la ceea ce vorbea cuplul de lângă ea, dar atenția îi fu captată rapid de spectacol. La final, când se pregătea să plece, o plasatoare intră în lojă.

– Domnișoara Marlin?

Gail aprobă, iar femeia îi întinse un bilet.

– Mi s-a spus să aștept răspunsul dumneavoastră.

Deschise plicul și recunoscu scrisul lui Kip.

„Dă-mi voie să te conduc acasă. Mașina mea este la intrarea din spate. Așteaptă-mă acolo. Accepți?

K."

Chipul ei se lumină.

– Da, îi răspunse ea femeii.

Ieși din teatru și găsi mașina lui Kip. Peste câteva minute, veni și el și-i deschise portiera.

– Bray mi-a spus că ai venit la teatru și nu voiam să te întorci acasă singură.

– Dar nu e departe! spuse ea.

El zâmbi și porni motorul.

– Ai fi preferat să mergi pe jos, singură?

– Sigur că nu.

– Atunci, nu mai protesta! O fac pentru binele tău!

Tonul lui, voit supărat, îi făcu pe amândoi să zâmbească.

– E o noapte frumoasă, spuse el când opri mașina în fața blocului.

Inima ei tresări și avu impresia că găsește un alt sens cuvintelor lui.

– Vrei să urci? îndrăzni ea să întrebe.

Kip o privi extrem de serios.

– N-ar trebui să fac asta. E foarte târziu. Ar fi mai bine să mă inviți altă dată, în timpul zilei.

– Dar nu te văd deloc în timpul zilei! Ești foarte ocupat și n-ai timp pentru mine. Te rog, Kip! Numai cinci minute...

Drept răspuns, el opri motorul și coborî din mașină. Merseră în vârful picioarelor până la lift, o mașinărie infernală care făcea un asemenea zgomot, încât orice sosire ori plecare era știută de toți locatarii. Dar ei nu-i păsa! Nu conta decât faptul că bărbatul pe care-l iubea venise în casa ei.

Kip intră în salon și privi aprobator în jurul lui.

– E foarte frumos la tine, spuse el. Foarte primitor! Îmi plac draperiile și... Mobila asta e de la Chives, nu? Mă bucur că ai luat-o, pentru că se potrivește foarte bine aici.

Vorbea mult și repede, ușor stânjenit. Gail își făcu de lucru în bucătărie, pregătind cafeaua și biscuiții. Ei nu-i plăceau acei biscuiții, dar erau preferații lui, așa că-și făcuse o mică provizie acasă.

– Fă-te comod, îi strigă ea prin ușa deschisă.

Când intră în sufragerie, cu tava în mână, îl găsi stând în fotoliu. Părea că se simtea ca acasă, iar inima ei începu să bată mai repede. Vorbiră despre lucruri lipsite de importanță, evitând să se privească în ochi. Când termină cafeaua, Kip puse ceașca pe măsuță și o luă de mână.

– Draga mea, îi șopti el.

Gail nu-l auzise niciodată vorbind pe un asemenea ton.

– Trebuie să plec. Înțelegi de ce?

– Spune-mi...

– Dacă stau... am să te sărut, Gail.

– Și nu vrei să faci asta? îl întrebă ea, abia auzit.

– Îmi doresc asta mai mult decât orice altceva. Tocmai de aceea, n-am s-o fac!

Se ridică și ieși din apartament. Gail nu îndrăzni să se miște decât atunci când se stinse zgomotul făcut de lift și înțelese că el nu se va întoarce.

Se aruncă pe pat și plânse cu suspine până adormi. A doua zi, se trezi cu o durere de cap înfiorătoare, foarte supărată pe sine. Și ce dacă n-o sărutase? Vor mai fi alte ocazii... În seara trecută, nu se lăsase purtat de sentimente și dorință, dar nu va fi atât de puternic întotdeauna!

Nu-l văzu pe Kip decât la amiază, atunci când veni în biroul ei. Închise ușa în urma lui, dar nu lăsa să se vadă nimic în legătură cu ce se petrecuse noaptea trecută.

– Gail, vreau să te rog ceva foarte important, îi spuse el, la fel de prietenos ca întotdeauna. Doamna Delaney te-a invitat la ceai, iar eu am acceptat în numele tău. Știi, este foarte bolnavă și îi facem întotdeauna pe plac. Își cere scuze că nu te-a invitat mai devreme, dar nu s-a simțit prea bine în ultimele zile.

Ea se ridică de pe scaun.

– Doamna Delaney? întrebă nesigură.

– Dacă nu vin eu să te iau, te va conduce Ethel. La patru și două minute fix! Să arăți bine!

Kip îi zâmbi și ieși din cameră.

Doamna Delaney? Gail nu știa că mama lui era în viață. Birourile erau complet separate de restul casei, așa că n-avea de unde să știe ce se întâmplă acolo. Era ciudat să-l vadă pe Kip atât de supus unor ordine date de o persoană și-și spuse că, probabil, mama lui era cea care conducea cu adevărat casa. Kip, pe locul doi! Ce curios!

La ora patru fără cinci minute, era pregătită. Se pieptănase și-și pudrase fața, știind că lui Kip nu-i plăcea machiajul excesiv. Ethel veni s-o conducă, dar, chiar când deschise ușile duble, se auzi vocea lui Kip:

– Mulțumesc, Ethel. Pe aici, Gail!

O conduse într-o anticameră unde stătea o femeie într-o două vârste, îmbrăcată într-o uniformă de asistentă, cu trăsături severe și fără urmă de zâmbet pe chip.

– Martha, ea este Gail Marlin, asistenta domnului Bray. Gail, dumneaei este adevărata șefă a acestei case. Nimeni nu îndrăznește s-o contrazică! O să luăm ceaiul cu doamna Delaney, Martha.

– Știu, mi-a spus, răspunse ea. Vă așteaptă.

– Cum se simte astăzi?

– A dormit de dimineață, iar noul medic, doctorul Blair, o să vină la ora șase.

Kip aprobă cu o mișcare a capului, apoi traversă camera și bătu la o altă ușă, pe care o deschise fără să aștepte vreun răspuns.

Când intră, Gail avu impresia că pătrunde într-o grădină. Camera era plină de flori, extrem de frumoase și plăcut mirositoare. Se uită în jurul ei zâmbind, dar încremeni când ajunse cu privirea asupra patului. Femeia care stătea sprijinită de perne îmbrăcate în satin brodat, de culoarea orhideelor, nu era mama lui! Părul era blond, tenul alb și catifelat, iar ochii, cea mai frumoasă trăsătură a ei, erau albaștri ca cerul senin într-o zi de vară.

– Draga mea, ți-am adus-o pe Gail, îl auzi ea pe Kip.

Vocea lui era caldă, tandră, făcând-o pe Gail să tresară. Gilda Delaney îi zâmbi și-i întinse o mână pe care strălucea un inel, la fel de frumos ca cerceii și colierul.

– Ce frumos din partea dumneavostră că ați venit, domnișoară Marlin, spuse ea cu o voce cultivată. Îmi cer scuze că n-am putut să vă primesc până acum, dar nu m-am simțit prea bine. În plus, Kip este de părere că vizitele străinilor nu-mi fac bine. Mă terorizează, să știți!

Îi dădu drumul lui Gail și-l luă de mână pe Kip, cu o tandrețe infinită.

– Gail nu e o străină, zise el, sărutând-o pe păr pe soția lui.

– Vreți să luați loc, domnișoară Marlin? întrebă ea, indicându-i un scaun de lângă pat.

– Vă rog, spuneți-mi Gail, reuși ea să spună, în cele din urmă.

– Mai vedem, zâmbi Gilda. Probabil că da. Vrei să suni pentru ceai, Kip? A întârziat un minut.

Gail înțelese că avea în față o femeie extrem de răsfățată, dar se gândi că era normal, având în vedere condiția ei. Înainte ca el să sune, o servitoare zâmbitoare intră în cameră cu un cărucior de servit. Kip luă dintr-un cloț al camerei o tavă specială și o puse pe pat, iar Gail își dădu seama că femeia nu se putea mișca de la talie în jos. Atât de tânără și de frumoasă, și condamnată la o asemenea viață!

Gilda se uită la sandvișuri, biscuiți și prăjituri și se încruntă.

– Am cerut prăjitură cu căpșuni, Dorothy, spuse ea.

– Bucătăreasa regretă, doamnă, dar n-a găsit nicăieri căpșuni. Dar v-a făcut prăjitura cu miere, care vă place atât de mult!

– Cu miere? M-am săturat până peste cap de prăjitura asta! spuse ea, refuzând platoul ispititor pe care i-l întinsese servitoarea. Nu înțeleg cum de n-ați fost în stare să găsiți căpșuni! Ce contează că e martie? Nu-i așa, Kip?

– Cred că bucătăreasa a încercat, draga mea. Știi că vrea să-ți facă pe plac. Nu vrei să guști prăjitura asta? Arată foarte bine!

– Nu mai vreau nimic, dacă n-am căpșuni! se bosumflă ea.

Cu toate acestea, se lăsă convinsă de soțul ei și de Dorothy și mâncă din toate bunătățile care se aflau pe tavă.

Gail nu era în stare să mănânce nimic, încă șocată de faptul că descoperise că soția lui Kip trăia. Răsuflă ușurată când acesta îi sugeră să se întoarcă la treburile ei.

– Sigur, aveți lucruri importante de făcut, domnișoară Marlin, spuse amabilă Gilda. La revedere! Mă bucur că v-am cunoscut și sper să reveniți atunci când o să pot primi vizite. Dar cred că nu e o propunere foarte atractivă... Ce să facă o tânără frumoasă și sănătoasă lângă o invalidă?

– Voi reveni cu plăcere, doamnă Delaney, zâmbi Gail. Dacă vă pot ajuta cu ceva, nu ezitați să-mi spuneți.

– Mulțumesc. Dar cred că, în situația mea, nu mă poate ajuta nimeni, oftă ea.

Gail ieși din camera parfumată și supraîncălzită și respiră cu nesaț aerul curat de pe coridor. Martha Hallet o cercetă din cap până-n picioare și nu-i răspunse la salut, făcând-o pe Gail să se întrebe de ce n-o plăcea.

Kip ieși după ea și o însoți până la birou.

– A fost foarte frumos din partea ta, îi spuse el fără s-o privească. E foarte greu pentru ea, să zacă în patul acela, an după an... E foarte curajoasă și nu se plânge aproape niciodată.

Gail ezită câteva clipe.

– N-am știut că soția ta trăiește, Kip.

El o privi uimit, apoi îi deschise ușa biroului.

– N-ai știut?! Dar toată lumea știe și... am crezut că știi și tu.

– Am crezut că a murit după accident.

– Nu. Deși, așa cum spune chiar ea, poate ar fi fost cel mai bine, zise el pe un ton dur.

Intrară în cameră, iar el închise ușa. Rămaseră câteva clipe privindu-se în tăcere.

– Acum înțelegi? șopti el. Înțelegi de ce n-ar fi trebuit să vin la tine aseară?

Ea își ridică privirea.

– Acesta e singurul motiv pentru care regreți că ai venit, Kip?

– Da.

Se lăsă din nou tăcerea.

Gail se gândea, neputincioasă, că soarta fusese foarte crudă cu ea și o lăsase să se apropie de Kip, numai ca să-i arate apoi că nu vor putea fi împreună. Între ei era o barieră pe care nimeni, niciodată, n-o va putea îndepărta. Niciodată!

– N-o să se facă bine? întrebă ea în cele din urmă.

– Mă tem că nu. Am făcut tot ce era posibil. Am cerut părerea tuturor medicilor, am urmat toate tratamentele recomandate. Nu mai există nici o speranță. Toate organele funcționează perfect, dar nu poate merge. Nu se va ridica niciodată din pat!

– O să trăiască... ani mulți?

– Da.

Gail puse mâna pe brațul lui.

– Îmi pare rău. Aș vrea să fac ceva, să spun ceva...

Vocea i se frânse. Ce ar fi putut să spună? Situația era cu adevărat tragică. Pentru o clipă, încercă să se pună în locul lui Kip și să-și imagineze ceea ce simțea el.

Kip își puse palma peste a ei.

– Știu, draga mea, dar nu poți să faci nimic. Nu încerca! Îmi pare rău că n-ai știut, dar nici nu mi-a trecut prin cap că nu știi. Hai să uităm și să ne vedem de traebă, mai departe. Sau poate vrei să pleci...

– Nu, Kip! În nici un caz!

El zâmbi la auzul acestui răspuns vehement.

– Bun! Atunci, totul rămâne stabilit. Să nu uit! Trebuia să-ți transmit un mesaj de la Priscilla. După cum știi, astăzi nu este spectacol și te-a invitat la ea. John lucrează până târziu și ea trebuie să stea acasă, cu băiatul. Te roagă s-o suni dacă nu te duci.

– O să mă duc.

În acea seară, Gail aduse vorba despre soția lui Kip.

– Am crezut că a murit. Când Kip mi-a spus că doamna Delaney m-a invitat la ceai, am crezut că este vorba de mama lui! Am avut un șoc când am văzut-o!

– Toți am crezut că știi, spuse Priscilla.

În halat de casă, cârpind șosetele lui Jacko, nu semăna deloc cu o stea de cinema.

– Kip trăiește o adevărată dramă, mai ales pentru că o iubește atât de mult. Cred că n-o să mai fie interesat de vreo femeie, în toată viața lui! O răsfață, o îngrijește... Dar nu poate să-i fie soție, în adevăratul sens al cuvântului. Iar el merită o soție și o familie!

– O familie? Kip? întrebă Gail, încercă să și-l imaginzeze în această postură.

Prietena ei zâmbi.

– E un bărbat complex. Dar nu-i place să viseze la lucruri inaccesibile, ci se mulțumește cu ce are.

– Îl cunoști bine, nu-i așa?

– Destul de bine. E ca un înger păzitor pentru mine. Datorită lui sunt actriță și aș face orice ca să nu-l dezamăgesc.

– Așa se întâmplă cu toți cei care lucrează pentru el, nu-i așa? Eu aș face orice mi-ar cere. Sunt fericită că pot să lucrez alături de el.

Priscilla o privi cu atenție.

– Nu te îndrăgosti de el! Deși toate trecem prin etapa asta...

– Chiar și tu, Priscilla?

Ea zâmbi.

– Chiar și eu. Cu toate că acum nu există decât John în viața mea.

– Și crezi că în viața lui Kip nu va exista decât Gilda? O cunoști?

– Da. Și eu am fost dusă la ea, de câteva ori. Vrea să-i cunoască pe toți cei care stau în preajma soțului ei. Cred că a fost mulțumită când a văzut că sunt o femeie obișnuită.

– Nimeni nu poate să te considere obișnuită, se opuse Gail.

– Din fericire pentru mine, doamna Delaney așa crede.

– Vrei să spui că e geloasă? Se teme că soțul ei s-ar putea îndrăgosti de altcineva?

– Da, e normal. Kip e viața ei și nimeni n-a intervenit între ei, până acum. Poate că el nu e genul... Uneori mă gândesc că lucrează atât de mult și-și consumă toată energia în spectacolele sale, tocmai ca să nu fie atras de femei. Totuși, doamna Delaney nu poate să nege că este un bărbat atrăgător, în vreme ce ea este doar o povară.

– Dar e foarte frumoasă!

– Da, răspunse scurt Priscilla.

Gail simți că prietena ei n-o plăcea pe Gilda, dar nu mai continuă discuția.

Capitolul 5

Următoarele săptămâni trecură fără evenimente deosebite. De câteva ori, Gail fu chemată să ia ceaiul în acea parte a casei pe care o numea în mintea ei „apartamentul de stat". Deși, din punctul de vedere al lui Gail, relația cu Gilda nu devenea mai strânsă, aceasta părea să se apropie de tânără. Într-o zi, îi spuse acest lucru lui Kip, fără să țină cont de faptul că Gail era de față.

– E foarte drăguță această Gail. Ce-ar fi s-o inviți în oraș, Kip? Cred că se cam plictisește, pentru că nu cunoaște multă lume. Apartamentul ei e chiar atât de frumos cum mi-l descrie ea?

– De unde să știu cum arată apartamentul ei? întrebă el. Martha se uită urât la noi, ceea ce înseamnă că am stat mai mult decât trebuia. Haide, Gail. Vreau să-ți arăt niște contracte înainte să pleci acasă.

Comunicarea dintre Kip și Gail era destul de rece, pentru că ea nu-și putea scoate din minte cuvintele Priscillei, conform căreia Kip era încă îndrăgostit de soția lui. De câte ori îi vedea împreună, era sigură că acest lucru era adevărat.

Într-o altă zi, Gilda îi arătă bijuteriile ei. Când Gail intră în camera bolnavei, o găsi jucându-se cu un șiraj de perle. Ochii îi străluceau, iar buzele erau umede.

– Nu sunt minunate? întrebă ea, după ce o salută pe Gail. Kip mi le-a dăruit astăzi. Întotdeauna îmi face cadouri, în special bijuterii.

– Sunt foarte frumoase.

Întinse mâna către ele, dar Gilda trase repede șiragul, ferindu-l de atingerea tinerei.

– Îți plac bijuteriile? întrebă ea, ușor roșie în obraji.

– Sigur. Cărei femei nu-i plac? Dar nu am și nici nu cred că voi avea vreodată.

– Eu am niște bijuterii superbe, spuse Gilda, cu o voce joasă. O să ți le arăt, dacă vrei. Sunt într-un seif, în peretele de acolo. Trebuie să dai deoparte tabloul acela de Van Dyck. Îl vezi? Uite cheia.

Căută sub pernă și scoase o cheiță cu un lănțișor de aur.

– Trebuie să învârți de trei ori la stânga și de două ori la dreapta.

Gail descuie cu destulă greutate și scoase o exclamație de surpriză când văzu ce se ascundea în seif – inele, broșe, brățări, coliere, cercei de toate mărimile și culorile.

– Scoate-le pe rând, o atenționă Gilda, cu mândrie în glas.

I le arătă pe toate, explicându-i proveniența fiecăreia. Gilda părea extrem de atașată de bijuteriile sale; vorbea despre ele și le mângâia cu un soi de afecțiune pe care Gail nu reușea s-o înțeleagă.

Mult timp după această întâmplare, Gail nu-și putu scoate din minte imaginea Gildei sprijinită de perne, înconjurată de bijuterii.

Cam în această perioadă îl întâlni pe Phillip Westing. Executorii testamentari deciseră să publice ultima lucrare a domnului Chives și apelară ca Gail pentru a face aranjamentele necesare. Ea se adresă firmei *Bradey și Fii*, al cărei director era Westing. Avea în jur de treizeci și cinci de ani, păr șaten și ochi cenușii, foarte atrăgători. Acceptă să lucreze pentru Gail și nu ascunse faptul că-i făcea o deosebită plăcere.

Ea era extrem de singură, simțind mai mult ca niciodată că bărbatul pe care-l iubea era intangibil și că, fără el, viața ei era

extrem de goală. Avea nevoie de activități noi, de prieteni noi, iar Phillip Westing părea omul potrivit. Era un bun vorbitor și păreau să aibă destule subiecte de discuție interesante pentru amândoi, astfel încât Gail nu se plictisea alături de el.

Westing era un socialist convins, iar faptul că Gail era fiica lui Jeremy K. Marlin îi dădea mai mult curaj să vorbească despre crima celor care se îmbogățeau fără să muncească. Când îi povesti lui Kip această discuție, el izbucni în râs și o sfătui să nu-i vorbească despre asemenea idei bolșevice, după care-i mări salariul.

Phillip strâmbă din nas când află acest lucru.

– Tipic pentru oamenii bogați! Cred că pot cumpăra pe oricine dacă le oferă câteva lire în plus la salariu! Îți spun că totul este în ordine, dar te tratează ca pe un sclav!

Ea începu să râdă, fără să ia în serios vorbele lui.

– Kip nu ne tratează ca pe niște sclavi. Ne plătește salarii decente și ne respectă. Săptămâna trecută, soția unui mașinist de la teatru s-a îmbolnăvit și el a internat-o în spital. Plătește toate cheltuielile și-i dă mașina companiei ori de câte ori bărbatul respectiv vrea să meargă la soția lui. Nu așa te porți cu un sclav!

– Nu, dar nu înțelegi! Dacă bărbatul acela ar avea un câștig comparabil cu al lui Delaney, n-ar fi nevoit să accepte mila lui și și-ar plăti singur cheltuielile!

– Dar Dobb e mulțumit de salariul lui.

– Pentru că nu știe să se evalueze. Așa se întâmplă de generații întregi, iar conducătorii profită!

– Kip n-ar profita de pe urma nimănui! protestă ea.

– Nu o lua personal! Cine vorbește de neprețuitul tău Delaney?

– Tu! Adică, amândoi! Hai să nu certăm, te rog!

El zâmbi, nemulțumit. Zâmbea foarte rar și era mult prea încruntat, deși avea o viață bună – avea o slujbă plăcută și sigură, cu un sistem de pensii foarte generos, pus la punct chiar de firma pe care o critica prea des.

Atunci când nu discutau în contradictoriu despre sisteemul social, Phillip și Gail erau buni prieteni. De când lucra ca asistentă a lui Kip, cunoscuse mulți bărbați care se învârteau în lumea teatrului, dar cu care n-avea nimic în comun. Temperamentul lor foarte aprins o speria și simțea că nu poate să țină pasul cu ei. Unii doreau o relație fizică, iar ea îi respinse categoric. Nu își dorea un amant, ci un prieten cu care să poată discuta și care s-o înțeleagă.

Treptat, prietenia cu Phillip Westing căpătă un rol din ce în ce mai important în existența ei.

Într-o seară călduroasă de august, Phillip îi povesti o parte din viața lui, pe care o ținuse ascunsă până atunci. Firma lui organizase un meci de crichet și, pentru că el nu juca, stăteau de vorbă la umbra unui copac.

– Eu știu totul despre tine, dar tu nu știi mai nimic despre mine, Gail. Ai vrea să afli?

– Sigur că da, răspunse ea cu sinceritate.

– O să las deoparte faza cu „familia săracă, dar cinstită". N-am avut o copilărie palpitantă – am urmat școala generală, după care un liceu comercial. Astfel, am putut să-mi câștig singur traiul încă din tinerețe. Am fost și în război, dar a trecut atâta vreme de atunci... La douăzeci de ani, am făcut o prostie foarte mare. M-am căsătorit! Am crezut că nu pot să trăiesc fără ea și am descoperit că nu pot să trăiesc alături de ea... Mai ales după ce au apărut copiii.

– Ești căsătorit, Phillip? întrebă ea, surprinsă.

– Am fost. Ea a murit. Nu mă compătimi, Gail. Nu ne potriveam, nu era genul meu... Am fost foarte nefericit și m-am bucurat când s-a ivit ocazia să plec în armată. Ea a murit acum doi sau trei ani.

– Și copiii?

– Am doi copii. Joyce are doisprezece ani, iar Hugh zece.

– Cine are grijă de ei?

– O doică. Una dintr-un lung șir... Nu-mi petrec cu ei prea mult timp și uneori mă gândesc că au nevoie...

Nu-și termină fraza, dar Gail înțelese că cei doi copii aveau nevoie de o mamă.

Ajunsă acasă, Gail se așeză într-un fotoliu și-și lăsă gândurile să zboare. Kip era plecat. O dată pe an, atunci când teatrul era închis, familia Delaney pleca la mare, de obicei la Torquay. Gilda călătorea cu o ambulanță specială, iar casa de la malul mării o aștepta, pregătită în cele mai mici amănunte pentru vizita lor. Tot personalul avea liber în acea perioadă, cu excepția Marthei, care nu se despărțea niciodată de stăpâna ei.

– Ar trebui să pleci și tu la mare, îi spusese Kip într-o seară, când aflase că Gail nu-și făcuse planuri de vacanță. Unde ți-ar plăcea să mergi în concediu?

– Nu cred că vreau să plec undeva, răspunsese ea, cu un aer nepăsător.

– Prostii! Sigur că trebuie să pleci! Toată lumea merită o vacanță, iar tu ți-ai câștigat-o pe deplin. Ai vrea să mergi într-o croazieră? La Madeira... sau poate în Norvegia. Plătesc eu, Gail. La urma urmei, meriți asta.

Ea se înroșise brusc.

– Nici nu mă gândesc să plătești tu! Doar îmi dai salariu!

– Dar nu este destul pentru o croazieră.

– Oricum, nu vreau să plec.

– Am o idee! Familia Miller a închiriat o vilă la Salcombe, în Devon. Știu sigur că au mai multe camere, așa că... Ce-ar fi să te duci cu ei?

– Dar nu m-au invitat, Kip!

– Nu fi prostuță! Ce contează?

În ciuda protestelor ei, vorbise cu Cora și stabilise totul. Gail urma să plece în concediu de îndată ce își va termina toate treburile la Londra.

Ar fi trebuit să plece chiar în ziua următoare, dar acum nu se gândea decât la Phillip Westing. Simțea că avea de gând s-o ceară de nevastă. În adâncul sufletului ei, știa că nu va iubi pe nimeni așa cum îl iubea pe Kip, dar admise, cu sinceritate, că nu putea să

rămână singură doar pentru că nu se putea căsători cu bărbatul la care visa. Merita să aibă o viață împlinită, să fie soție și mamă.

Dintre toți bărbații pe care-i cunoscuse, cel mai bine se înțelegea cu Phillip. Erau pe aceeași lungime de undă, puteau comunica foarte ușor; era un bărbat înțelegător și profund. Chiar dacă nu-l iubea cu pasiune, Gail îl considera un prieten de nădejde și știa că poate să-i fie loială, devotată și ar putea fi o mamă bună pentru copiii lui pe care, deocamdată, nu-i cunoscuse. Ținea la Phillip, dar nu știa dacă ceea ce putea să-i ofere era suficient.

Chinuită de îndoială, plecă a doua zi la Salcombe.

– Te deranjează dacă stai în aceeași cameră cu Ethne? o întrebă Cora. Suntem nevoiți să procedăm așa, pentru că avem numai trei dormitoare. Când o să vină Kip, o să-i dăm lui camera lui Rex, iar băiatul o să doarmă cu noi.

– Da, dar tata sforăie ca o orchestră simfonică, remarcă Rex.

– Dar nu merită, dacă vine Kip? întrebă mama lui, care accepta, noapte după noapte, zgomotul făcut de soțul său.

– Ba da!

– Nu știam că vine și Kip, spuse Gail. Nu mi-a spus nimic.

– Torquay este foarte aproape. Dacă venim în vacanță în aceeași perioadă, vine la noi să pescuiască și rămâne peste noapte, explică, pe un ton foarte natural, Cora.

Inima ei începu să bată mai tare. Oare Kip aranjase totul intenționat?

Gail descoperi că avea mare nevoie de vacanță și se simțea foarte bine alături de prietenii ei, veseli și primitori. Se gândea mai mult la Phillip decât la Kip, dar adevărul era că refuza să se gândească la Kip, considerându-l un subiect interzis.

Dar o săptămână mai târziu, când apăru pe neașteptate în casa închiriată de familia Miller, Gail își dădu seama că Kip Delaney fusese tot timpul în gândurile ei.

– Arăți grozav, îi spuse el.

Era îmbrăcată în haine subțiri, largi, albastru cu alb și își prinsese părul cu o eșarfă roșie. Era la fel de bronzată ca Rex și părea extrem de liniștită și relaxată.

– Nimeni n-ar spune că ești domnișoara Marlin, asistenta domnului Bray, observă el. Cum te simți?

– Minunat!

– Cât stai, Kip? întrebă Ethne.

– Două sau trei zile, dacă mă primiți.

– Sigur că te primim! Nu-i așa, Gail?

– Desigur, răspunse ea.

Știa că Kip o privește și-i făcea plăcere asta.

– Ce vrei să facem în seara asta, Cora? o întrebă el mai târziu, în timp ce pregăteau ceaiul.

– Vreau să mergem într-un loc liniștit, Kip.

– Și noi nu putem să mergem? întrebă Rex, care dorea să stea tot timpul lângă cel pe care-l considera eroul său.

– Nu, nu puteți, răspunse Kip.

Înțelese că, în timp ce toată lumea se simțea bine și se relaxa, Cora avea aceleași responsabilități ca acasă – trebuia să gătească, să aibă grijă de casă.

– În seara asta, copiii stau cuminți acasă, iar oamenii mari o să meargă într-un restaurant, să petreacă o seară liniștită.

– Și Gail? vru să știe Rex. Ea este copil sau om mare?

Kip se uită la ea, zâmbindu-i din priviri.

– Nu știu. Tu ce crezi, Gail?

Ea făcu așa cum știa că și-ar fi dorit Kip și rămase acasă. Lor le reveni sarcina spălării vaselor, în timp ce Cora, George și Kip plecară, în mașina celui din urmă, în căutarea unui restaurant.

Gail și Ethne merseră la culcare înainte ca cei trei să se întoarcă.

– Îl iubesc pe Kip, șopti Ethne, visătoare. Oare mai există un alt bărbat ca el? Unul mai tânăr și necăsătorit? Dacă o să-l găsesc, o să mă lipesc de el până mă ia de nevastă. Nu e păcat că Kip trebuie să rămână căsătorit cu Gilda?

– O cunoști?

– Mi-o aduc aminte dinainte să se căsătorească. E o persoană foarte drăguță, nu-i așa? Nu cred că el o iubește chiar atât de mult.

Ceva din tonul fetei o făcu pe Gail să se încrunte.

– N-o prea placi, nu-i așa?

– Nu. Mama m-a certat când am spus că nu e potrivită pentru Kip. Mi-a spus că vine dintr-o familie foarte bună, că e foarte educată, că sunt foarte îndrăgostiți unul de altul, dar... Mie nu mi-a plăcut. Sigur, nu știu cum e acum.

– Kip pare și acum foarte îndrăgostit de ea, spuse Gail încet.

– Știu. Ciudat, nu? Dar Kip e un bărbat deosebit. Tocmai de aceea îl iubesc! Mi-e somn, Gail. Noapte bună.

Adormi în câteva secunde. Gail auzi mașina venind și pe cei trei intrând în casă. După câteva minute, Kip urcă scările și intră în camera lui, învecinată cu dormitorul pe care-l împărțeau cele două fete. Lângă patul lui Gail era ușa prin care cele două camere comunicau.

– Noapte bună, Kip! șopti ea prin ușa închisă.

– Noapte bună, Gail! veni răspunsul.

Era suficient; ea se mulțumea chiar și cu simplul faptul că erau împreună sub același acoperiș. Aici nu mai exista între ei nici o piedică – spectacole, angajați, prieteni sau... Gilda.

A doua zi, Kip își puse o pereche de pantaloni scurți și un tricou albastru și se distră de minune înotând, pescuind, cățărându-se în copaci cu Rex. Seara, îi luă pe toți în mașina lui și-i duse la un han uitat de lume din Devonshire.

Kip își prelungi șederea cu două zile. În ultima seară, veni răsplata pe care Gail și-o câștigase.

– În seara asta, vă descurcați singuri, anunță Kip. Vreau să fiu doar cu Gail și n-are rost să protestați, pentru că sunt hotărât! Unde vrei să mergem, Gail? Pe malul mării? La o plimbare cu mașina? Vrei să închiriem o barcă?

– Mi-ar plăcea, spuse ea, încercând să-ți păstreze calmul.

După ce seara se lăsă peste micul orășel, Kip și Gail plecară împreună pe mare, cu o barcă cu motor închirată de la bătrânul Matt.

– Aveți grijă, domnule Delaney, îl avertiză bătrânul pescar. O să fie furtună mai târziu.

– Am înțeles, căpitane!

Matt era un om de încredere și era unul din puținii oameni din zonă care cunoșteau adevărata identitate a lui Kip.

Se depărtară de mal în tăcere, după care Kip fixă cârma și veni lângă ea, înconjurându-i umerii cu brațul.

– O noapte furată zeilor! șopti el. Te bucuri că suntem împreună, Gail?

Respirația ei se opri pentru o clipă.

– Dacă mă bucur? Chiar trebuie să mă întrebi așa ceva?

El o trase mai aproape.

– Viața ne oferă multe șanse, Gail. Eu știu că pierd anumite ocazii și o fac cu bună știință, dar tu nu trebuie s-o faci.

Ea se răsuci ușor în îmbrățișarea lui.

– Te iubesc, Kip.

– Știu, draga mea. N-ar trebui să-ți permit acest lucru.

– Dar n-ai cum să te opui. Nimeni nu poate! Era scris să se întâmple, de la bun început. Mi-aș dori... să mă iubești și tu.

– Ce te face să crezi că nu te iubesc, Gail?

Vocea lui era gravă, dar foarte hotărâtă.

– Dragul meu... Dacă ai putea!

Vocea i se frânse și-i ascunse fața la pieptul lui. O mângâie pe păr, știind că n-ar fi trebuit să vină și să fie atât de slab. Pentru binele ei, nu al lui!

– Gail, scumpa mea! Între noi nu poate fi vorba de dragoste. Am vrut să venim aici ca să fim singuri, să putem vorbi. Acum înțeleg că e mult prea greu să fim împreună și să nu... să nu fac dragoste cu tine. Gail! Dă-mi voie să te sărut!

Ea își înălță capul și-i oferi buzele. Erau reci, dar se încălziră sub atingerea lui și Kip înțelese că avea lângă el o femeie în toată puterea cuvântului, o femeie care cerea dragoste. Dar el nu îndrăznea să i-o ofere, tocmai pentru că o iubea prea mult.

Când îi dădu drumul, Gail sări în picioare, râzând fericită.

– Nimic altceva nu mai contează! strigă ea. Știu adevărul, Kip! Mă iubești! Și eu te iubesc... te iubesc! Nu e minunat? Nu e lumea un loc minunat? Kip, sărută-mă din nou! Îmbrățișează-mă!

Vibra de fericire, era plină de viață, iar Kip o privea zâmbind.

– O să se scufunde barca...

– Nu contează! Sărută-mă, ține-mă lângă tine! Kip, îmi vine să plâng.

– Nu trebuie, draga mea.

O luă în brațe și o sărută până când amândoi își pierdură răsuflarea.

Apoi întoarse barca și porniră către mal. Gail rămase lipită de el, ascultând cuvintele lui, dar fără să le înțeleagă sensul.

– Gail, draga mea. Povestea asta nu poate continua. Nu trebuie! Am știut că n-ar fi trebuit să vin la Salcombe în clipa în care te-am văzut. Erai strălucitoare! Iar când m-ai privit, am citit în ochii tăi că mă iubești. N-am putut să stau departe de tine, chiar dacă știam ce se va întâmpla între noi. Tânjeam după tine... Vina e numai a mea! Sunt mai bătrân și ar trebuit să fiu mai înțelept, dar mi-e foarte greu când te simt lângă mine. Gail, mă asculți?

– Hmm...

– Draga mea, trebuie să mă asculți. Trebuie să înțelegi că acesta e... sfârșitul. Nu putem continua! Adevărul e că... eu sunt vinovat pentru ce s-a întâmplat cu Gilda.

– Tu ești vinovat? Tu?! Dar a fost un accident de tren!

Acum era foarte atentă la el, pentru că de cuvintele lui depindea viitorul ei și al dragostei ei. Viitorul lor.

– Nu eu am provocat accidentul, e adevărat. Dar Gilda a avut o premoniție. Eram în luna de miere și a vrut să ne întoarcem

acasă cu avionul, dar eu m-am opus. Mie nu-mi plăcea să zbor – și nici acum nu-mi place. N-am vrut să fac ca ea și... uite ce s-a întâmplat!

– Dar, Kip, e absurd să te învinovățești pentru așa ceva! spuse Gail. Sper că Gilda nu te consideră vinovat!

– Poți s-o condamni? Are o viață îngrozitoare și, dacă aș fi cedat atunci, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea!

Gail înțelese că nu mai era nimic de spus. Kip prefera să se considere vinovat și ea trebuia să accepte acest lucru.

– O mai iubești? întrebă ea, foarte serioasă.

– Într-un fel, cred că da. Am fost îndrăgostit nebunește de ea, atunci când ne-am căsătorit. Putea să facă tot ce voia cu mine! Dar acum... Draga mea, sunt bărbat, iar Gilda e doar o păpușă frumoasă, nimic mai mult. O iubesc pentru ceea ce este, dar nu așa cum un bărbat iubește o femeie.

– Dacă... dacă s-ar însănătoși, ai iubi-o complet, din nou?

– Nu cred. Dragostea pentru ea a murit. Eram foarte tânăr când m-am căsătorit cu ea. Au trecut numai cinci ani de atunci, dar mă simt mai bătrân cu douăzeci de ani. Gilda nu este femeia de care am nevoie acum.

– N-o s-o părăsești niciodată, Kip? șopti ea.

– Nu, draga mea. Din acest motiv nu m-am apropiat de nici o femeie până acum. Dar când ai apărut tu, nu m-am putut abține! Ești importantă pentru tine, Gail. Dar între noi nu poate fi nimic!

În vocea lui se simțea tristețea.

– Totuși, mă bucur că te iubesc, șopti ea, luându-l de mână.

– Eu nu. Nu e cinstit față de tine, Gail. Vreau să încerci că uiți ce simți pentru mine, să te bucuri de viață așa cum ai fi făcut-o dacă nu m-ai fi cunoscut. Încearcă să cunoști fericirea! Ar trebui să nu mai lucrezi pentru mine..

– Nu, Kip! Nu vreau să plec!

– Nici eu. Sper că vom putea să ne purtăm ca doi adulți responsabili, dar nu accept să-ți distrugi viața pentru mine. Tu meriți să ai tot ce nu-ți pot da eu – o familie fericită, soț, copii. Ești atât de tânără, iar anii sunt atât de lungi!

Vocea lui tremură.

– Kip, te iubesc atât de mult!

El nu răspunse, dar regreta amarnic că nu avusese puterea și decența să lase lucrurile așa cum erau.

Gail încercă să-l sărute, dar el se feri.

– Nu, draga mea.

– Kip...

– Gail, mă faci să mă simt ca un criminal! Te rog, înțelege-mă!

Se desprinse din îmbrățișarea ei și se concentră asupra bărcii pe care o aduse cu grijă la mal, unde îi aștepta Matt. Merseră în tăcere. ținându-se de mână, până la casa de vacanță.

– Du-te la culcare, îi spuse el în fața ușii. Eu mai rămân să fumez o țigară. O să plec mâine, dis-de-dimineață.

– Kip...

Privirea ei rugătoare îl tulbură.

– Ar fi mai bine să pleci.

– Kip... Dacă ai fi liber, te-ai căsători cu mine?

– Știi bine că da.

– Atunci... Kip, eu sunt singură. N-am familie, rude. Nu trebuie să dau socoteală nimănui. Am nevoie de atât de puțin din partea ta...

El îi puse un deget pe buze, silind-o să tacă.

– Nu, draga mea. Nu spune așa ceva! Te iubesc pentru asta, dar nu se poate! E un mod prea ieftin, prea murdar.

Ea oftă. Știuse că acesta va fi răspunsul lui chiar înainte de a termina de vorbit.

– Sărută-mă!

– Mai bine, nu...

Se întoarse cu spatele, iar Gail intră în tăcere în casă.

Capitolul 6

În zilele care urmară, Gail descoperi, spre marea ei durere, că Kip vorbise foarte serios. Purtarea lui era rece și rezervată, ca și când acea seară minunată nu existase niciodată.

Viața își reluă cursul firesc. Fără a neglija „Caruselul", ale cărui reprezentații erau din ce în ce mai bune, Kip începu lucrul la o nouă piesă. Muncea singur, mai multe ore pe zi, timp în care Bray și Gail păzeau cu strășnicie ușa biroului. Din când în când, venea la Gail cu un teanc de foi acoperite cu scrisul lui îngrijit.

– Vrei să transcrii astea, Gail? întreba el, zâmbindu-i așa cum făcea în fața oricărui colaborator.

De vreme ce Kip era hotărât să evite orice relație personală, Gail era mulțumită că avea mult de lucru. Rămânea la birou până seara târziu, pentru ca totul să fie în ordine dimineața. Nu știa dacă el era conștient de aceste ore suplimentare, dar se simțea răsplătită pe deplin atunci când el zâmbea mulțumit când vedea transcrierile:

– Foarte bine. Bravo!

Întâlnirile cu Phillip Westing erau din ce în mai rare, în special pentru că era foarte ocupată, dar și pentru că nu voia să fie forțată să ia o decizie. Totuși, pe măsură ce trecea timpul și toamna luă

locul verii, Gail simțea că Phillip devenea din ce în ce mai important pentru ea. Prietenia lui făcea ca singurătatea să i se pară mai suportabilă, iar admirația lui statornică, dar tăcută, era ca un balsam pentru sufletul ei, rănit de indiferența lui Kip.

Într-o zi, când veni s-o ia la masă, Phillip o dojeni, așa cum făcea adesea, considerând că muncea mult prea mult.

– E scandalos! La ce oră ai început astăzi? La nouă?

– Cam așa, răspunse ea, trecând sub tăcere faptul că venise la biroul la ora opt și jumătate.

– La nouă... Acum e opt și jumătate, ceea ce înseamnă că lucrezi aproape douăsprezece ore pe zi. Nu ieși nici măcar la masă!

– Mi s-a adus masa în birou! protestă ea.

– Da! Un șiretlic ca să nu ți se dea o oră liberă pentru prânz. Bănuiesc că nu ți se plătesc orele suplimentare, nu-i așa?

– Dar nu se pune problema așa. Kip ne plătește foarte bine și, atunci când nu lucrăm la o piesă nouă, avem foarte puține de făcut.

– Nu te-am văzut niciodată lucrând mai puțin!

– Dar tocmai de aceea primim un salariu atât de bun! În loc să primim mai mulți bani când lucrăm peste program, primim mai mulți bani chiar și atunci când avem mai puțin de lucru.

– Prostii! Profită la maximum de tine... Și așa fac toți! Te-ai gândit că banii șefului tău provin, de fapt, de la tine și de la ceilalți sclavi ai lui?

Ea izbucni în râs, considerând că imaginea lui Kip cu un bici în mână era extrem de amuzantă. Renunțară la acest subiect pentru că ajunseră la locul unde urmau să ia masa. De obicei, mâncau la restaurante ieftine și aglomerate, unde fețele de masă și tacâmurile nu erau întotdeauna curate, iar chelnerițele erau prea ocupate ca să fie politicoase. Gail își spusese de atâtea ori că nu trebuie să ia în seamă toate aceste amănunte, încât ajunsese să creadă acest lucru.

De această dată, Gail insistă să plătească nota.

– Te rog, Phillip! Măcar de data asta...

– Bine, dacă vrei tu.

El renunță la apa comandată și ceru, în schimb, un pahar de bere. Gail își dădu seama că o deranja faptul că-i acceptase oferta, dar se certă în gând pentru asta. La urma urmei, nimeni n-o obligase!

– Ce vrei să facem? întrebă el.

Phillip nu-și făcea niciodată planuri când o invita în oraș pe Gail și o lăsa pe ea să vină cu propuneri. Gândindu-se la posibilitățile lui reduse, ea alegea întotdeauna o plimbare pe jos sau una cu autobuzul. Cu toate acestea, uneori avea nevoie de mai multă distracție.

– N-ai vrea să mergem la un film?

– E cam târziu să intrăm să vedem reclamele.

– Mă gândeam să vedem un film în întregime, sublinie ea.

– Și să plătim biletele? Nu e o afacere bună! Hai s-o lăsăm pe altă dată. Ce-ai zice de o plimbare cu autobuzul? Putem să vedem tot orașul fără să ne dăm jos din autobuz.

Era o seară rece de toamnă, iar Gail tânjea după căldura apartamentului ei. Nu voia să-l invite la ea, dar, pentru că autobuzele erau aglomerate și începuse să plouă ușor, își luă inima în dinți.

– Ai vrea să vii la mine, să bei o cafea?

– Mai întrebi? răspunse el fără ezitare. Uite autobuzul!

Alergară împreună către mașina care-i duse către Albery House.

– Ai un cuibușor foarte drăguț aici, remarcă el.

Se instală fără rezerve în micuța sufragerie, în timp ce ea pregătea cafeaua.

– Nu-i așa? Tot lui Kip îi datorez asta!

Regretă imediat cuvintele spuse, pentru că Phillip se lansă într-o tiradă despre cei care se îmbogățesc pe spinarea semenilor lor.

Mai târziu, în timp ce Gail strângea ceștile, el făcu exact lucrul de care se temuse de la bun început tânăra și deschise un subiect personal.

– Nu te simți singură aici, Gail? Am impresia că viața ta nu este completă.

– Muncesc mult și vreau să am parte de liniște atunci când vin acasă.

– Muncești prea mult!

Ea zâmbi.

– Hai să nu mai discutăm despre asta.

– De acord. Cred că înțelegi ce vreau să spun, nu-i așa, Gail? Sper că nu sunt prea îndrăzneț...

– Aș vrea să nu spui asta, replică ea, tulburată.

– Serios? Totuși, aș vrea să-ți spun. Crezi că ai putea să accepți să devii soția mea? Știu că... Nu pot să-ți ofer multe lucruri, dar țin foarte mult la tine. Cred că ai înțeles asta. N-am simțit pentru nimeni ceea ce simt pentru tine... Nu sunt un tip romantic și nu știu să folosesc cuvinte meșteșugite, dar sunt foarte serios. Îți promit că nu vei regreta niciodată! Tot ceea ce am va fi al tău, Gail. Tot ceea ce sunt... Ce spui?

În ochii ei se citea durerea.

– Aș fi vrut să nu spui asta. Nu știu ce să-ți răspund. Am impresia că-mi ceri mai mult decât pot eu să-ți ofer. Nu pentru că nu vreau, ci pentru că nu mă simt în stare. Vezi tu, sunt copiii...

– Sunt foarte drăguți, Gail. O să-i placi! N-ai vrea să-i cunoști, înainte să-mi dai un răspuns? Așa sunt eu, dintr-o bucată. Mai bine uită ce-am spus și vino să-i cunoști pe copii. Am putea fi atât de fericiți împreună! Dumnezeu mi-e martor că merită mai mult decât ceea ce le pot oferi eu de când a murit mama lor. Ce părere ai, Gail?

Pentru că prietenia lor devenise un lucru important, solid, pe care se putea baza, ea profită de ocazia care-i permitea să respire din nou normal.

– Bine. Mi-ar plăcea să-i cunosc.

– Bun. Rămânem prieteni, nu-i așa?

– Întotdeauna! zâmbi ea.

Pentru o clipă, Gail se temu că avea s-o sărute. Într-adevăr, el se apropie, dar ceva din privirea ei îl făcu să se abțină. Îi întinse mâna, pe care ea i-o strânse cu putere.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! Nici nu știi ce înseamnă să am pe cineva ca tine în viața mea! Mă bucur că suntem prieteni, dar mi-aș dori ca relația noastră să evolueze.

După plecarea lui, Gail se gândi, aproape disperată, la viața ei. Cât timp mai putea continua așa? Lucra pentru bărbatul pe care-l iubea din toată inima, dar care-i spusese foarte clar cum stăteau lucrurile între ei. De vreme ce era convinsă că Kip nu se va răzgândi, de ce să nu accepte o altă variantă care i se oferea? Phillip Westing era un bărbat singur, pe care-l putea face fericit chiar dacă nu-l iubea. Căminul lui avea nevoie de o prezență feminină, iar Gail se trezea adesea gândindu-se la cei doi copii care n- aveau mamă... Da, putea să-i ofere foarte mult lui Phillip Westing! Și nici el nu-i făcuse declarații de dragoste... Fusese căsătorit, avea copii, așa că renunțase la iluziile unui adolescent îndrăgostit. Prietenie, tovărășie, afecțiune sinceră – oare acestea erau lucrurile care contau cu adevărat pentru un bărbat ca Phillip Westing?

Dar veni ziua de sâmbătă, care avea să se dovedească extrem de importantă în viața tinerei femei.

Lui Kip îi plăcea să considere sâmbăta ca fiind ziua lui liberă și apela foarte rar la serviciile lui Gail. Dar în acea zi o auzi în biroul ei, bătând la mașină, și, după o scurtă ezitare, intră la ea.

Gail ridică privirea surprinsă, fără să-și poată ascunde bucuria pe care o simți la vederea lui.

– Tu aici? În dimineața asta? întrebă Kip.

– Voiam să termin de scris...

– Lasă hârtiile și hai să bem o cafea.

Știa că era o nebunie, dar nu putea rezista invitației. Trecuse foarte mult timp de când nu mai vorbiseră în liniște, numai ei doi.

În cafeneaua în care fuseseră de atâtea ori, Kip o luă de mână, privind-o în ochi.

– Nu mai putem continua așa.

În glasul lui se simțea durerea.

– Nu, răspunse ea. Kip... vrei să plec?

Strânsoarea lui deveni mai puternică, dar ea nu simțea durerea.

– Avem altă soluție, draga mea? Nici unul dintre noi nu mai poate suporta situația și nu e cinstit față de tine. Eu am viața mea, bună sau rea, și nu pot face nimic ca s-o schimb. Nimic!

Gail înțelese că voia să spună că n-avea cum să se despartă de Gilda.

– Da, știu, răspunse ea, resemnată.

– Dar tu ai toată viața în fața ta. Ți-am mai spus toate astea, dar se pare că nu m-ai înțeles. Acum...

Ea își lăsă privirea în pământ, știind ce avea de gând să spună.

– Gail...

– Am înțeles, Kip, îl opri ea. Nu trebuie să mai spui nimic! Am să plec de la tine. Sper că o să-mi lași câteva zile, să aranjez tot...

Vocea ei se frânse.

– Sigur, draga mea. Să nu crezi că eu îmi doresc asta! O să-mi fie dor de tine în fiecare zi...

– Oprește-te, Kip! Nu pot să mai ascult!

Se ridică de la masă și plecă, lăsându-l singur în cafenea.

Mai târziu, în aceeași zi, Gail se întâlni cu Phillip Westing.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea, simțind, din prima clipă în care-l văzu, că ceva nu era în ordine.

– O mulțime! Acasă e un dezastru! Menajera mea și-a făcut bagajele și a plecat pe nepusă masă de acasă! Mai mult, a furat tot ce a găsit! Toată casa e cu susul în jos și n-avem nimic pregătit...

– Phillip, e îngrozitor! spuse Gail, indignată. Cine are grijă de copiii acum?

– Sunt bine! Joyce știe să se descurce singură!

– Dar e numai un copil... Uite cum facem! Vin cu tine chiar acum și te ajut să pregătești ceva de mâncare pentru seara asta. După aceea, vom mai vedea!

Aceasta era și dorința lui Phillip, dar nu făcu greșeala de a accepta foarte repede oferta ei. În scurtă vreme, Gail se pomeni

însoțindu-l pe Phillip către stația de metrou, de unde luară trenul către suburbia orașului, o zonă complet necunoscută ei.

Ajunseră pe o stradă unde toate clădirile erau la fel – mici, cu gard de fier și doi-trei arbuști sărăcăcioși în curtea îngustă. Interiorul consta într-un salon, evident nefolosit, și o cameră de zi care avea și rolul de bucătărie. La etaj – avea să descopere Gail mai târziu – erau două dormitoare. În cel mare erau două paturi, pentru Phillip și pentru băiat, în timp ce în dormitorul mic era un pat mai mare, în care dormeau Joyce și menajera, acum dispărută.

Vederea casei fu un șoc pentru Gail, care nu mai văzuse niciodată o asemenea locuință. Deși era curată și destul de îngrijită, o uimea lipsa de confort și de frumusețe.

Cu toate acestea, nu pierdu prea mult timp cu aspectul casei și făcu rapid cunoștință cu cei doi copii. Joyce era o fetiță foarte drăguță, blondă, cu obrăjorii roz. Hugh era mai serios, purta ochelari și-i aducea aminte, într-o oarecare măsură, de Rex Miller. Stătu puțin cu ei, apoi îi lăsă singuri, dându-le posibilitatea să-și facă o părere despre ea. Oare știau care era intenția tatălui lor? se întrebă Gail în gând.

Experiența pe care o căpătase în cele câteva luni de când locuia singură o făcea să se simtă sigură pe sine, așa că se apucă imediat de treabă. Cercetă casa și observă că ce-i spusese Phillip era adevărat. Menajera nu lăsase nimic de mâncare și furase tot – așternuturile, cu excepția celor de pe pat, murdare deja, prosoape, hainele de iarnă ale copiilor, precum și alte obiecte de valoare. O explicație a comportamentului menajerei putea fi băutura, pentru că în camera în care dormea găsiră mai multe sticle goale.

Făcură o listă cu obiectele de primă necesitate care trebuia cumpărate, iar Phillip plecă să le cumpere, în timp ce ea spălă câteva haine pentru copii.

După culcarea micuților, Phillip și Gail se retraseră în salon. El părea atât de neajutorat, încât inima ei se umplu de compasiune. Oamenii aceștia chiar aveau nevoie de ea!

– Phillip, dragul meu... Ce simți pentru mine? întrebă ea. Chiar mă iubești sau ai nevoie de o nouă menajeră?

– Te iubesc, Gail. Acum, că ne-ai cunoscut pe toți și ai văzut bietul nostru cămin, aproape că nu mai îndrăznesc să-ți cer asta, dar... Ai vrea? Gail, vrei? Cred că am putea fi fericiți împreună! Dumnezeu știe că n-am avut parte de prea multă fericire în viața mea până acum! Îți promit că n-ai să regreți!

Lui Gail îi plăcea gândul că era dorită și că cineva avea nevoie de a. Îl iubea pe Kip și știa că el o iubește, la rându-i, dar la ce bun? Dacă nu-i era scris să fie cu Kip, nu era aceasta cea mai bună soluție?

De accea, îi spuse lui Phillip că acceptă cererea lui în căsătorie. Vorbiră despre viitor, iar Gail avu impresia că luase decizia corectă pentru că-i era de folos unui bărbat care, evident, o adora. Da, luase decizia corectă!

Când se îmbrăcă, gata de plecare, știu instinctiv că Phillip avea s-o sărute. Acceptă atingerea lui cu un soi de teamă care o surprinse chiar și pe ea. Teamă de cine? De Westing sau de ea însăși? Nu știa răspunsul, dar când Phillip o îmbrățișă și își lipi buzele de ale ei, Gail se simți sufocată, ca și când nu era pregătită pentru o asemenea manifestare pasională.

El râse ușor și-i dădu drumul.

– Încă nu ești pregătită, nu-i așa? Ți-e teamă?

Gail izbucni în râs.

– Cred că da. Ești destul de... fioros.

Phillip îi mângâie părul cu o mână tremurătoare. Era pentru prima dată când Gail își dădu seama că avea puterea de a transforma un bărbat stăpân pe sine într-unul slab, tulburat.

– Scumpa mea, cât de multe ai de învățat! îi spuse el cu afecțiune. O să fie minunat să te învăț ce înseamnă dragostea! Să nu-ți fie teamă, Gail! O să fiu foarte blând cu tine! Știu cum să mă port și cred că e mai bine să fii cu cineva experimentat, decât cu un

tânăr care se gândește mai mult la propria persoană decât la tine. Bătrânul Phillip o să aibă grijă de tine! O să fim atât de fericiți, draga mea... Atât de fericiți!

O conduse până la autobuz, în ciuda împotrivirii ei.

– Mă descurc singură. Ar trebui să stai cu copiii.

– Copiii sunt în regulă, răspunse el. Sunt obișnuiți să rămână singuri. Oricum, la ora asta dorm.

Urcă împreună cu ea în autobuz.

– Merg cu tine până la colț, după care mă întorc pe jos.

Dădu conductorului șase penni și-i ceru două bilete.

– Biletul meu costă mai mult, spuse Gail repede, dar el păru că n-o aude.

Când conductorul se depărtă de ei, Phillip se uită la cele două bilete albe pe care le ținea în mână și clătină din cap, nemulțumit.

– Uite ce am făcut! Biletul tău costa mai mult, nu? O să-ți cumpăr altul înainte să cobor.

Dar uită să facă acest lucru. Să fi fost un semn? Poate, dar Gail nu-l luă în seamă. Își repeta în gând că luase decizia corectă, că avea să fie fericită și să dăruiască fericire celor din jur.

Parcurse distanța de la stația de autobuz până la locuința ei cu pași rari, înceți, ca și când nu s-ar fi grăbit să ajungă acasă. În fața clădirii, un bărbat ieși din umbră și-i veni în întâmpinare.

– Kip!

– Gail, trebuia să te văd!

– Nu. N-ar fi trebuit să vii, spuse ea, hotărâtă.

– Nu puteam să te las să pleci fără să știu nimic despre tine... Ce-o să faci, unde o să te duci?

În acea clipă, Gail își dădu seama cât era ceasul.

– Kip, e ora zece? Ce s-a întâmplat cu spectacolul?

– Am trimis un mesaj și a intrat Carter în locul meu. Trebuia să te văd!

Ea rămase fără cuvinte, înțelegând exact însemnătatea gestului lui. Kip îi permitea dublurii lui să joace numai în turnee. În Londra, Kip nu lipsise de la nici o reprezentație, cu atât mai puțin într-o sâmbătă seară.

– Hai să facem câțiva pași, o rugă el, luând-o de braț. E încă devreme și vreau să stăm de vorbă.

Ea nu-i putea rezista, deși mândria ei, precum și noul angajament o îndemnau să se elibereze de el și să intre în casă.

– Draga mea, trebuie să știu ce planuri ai, spuse el încet.

Atingerea lui o făcea să tremure, dar se străduia să-și păstreze cumpătul.

– Chiar trebuie să știi, Kip? Ce mai contează, acum? Lasă-mă să merg pe drumul meu, Kip. E tot ce poți să faci pentru mine.

– Dar, Gail... Ce-o să faci?

– O să mă descurc.

Își dădu seama că-i va fi foarte greu să-i spună despre Phillip Westing. Poate că nu va înțelege.. Adevărul era că nici că nici ea nu-și înțelegea în întregime comportamentul.

– Te-ai gândit la ceva anume? Ce-o să faci până îți găsești o altă slujbă? Ce fel de slujbă ai vrea? Gail, nu mă respinge! Lasă-mi măcar mulțumirea de a ști că totul o să fie în ordine. Vreau să-ți dau și niște bani. Nu te împotrivi! E dreptul tău, pentru că pleci fără ca eu să-ți fi dat obișnuitul preaviz.

– Nu vreau nimic de la tine, Kip, spuse ea, mândră.

– Știu că mândria te împiedică să accepți, draga mea, dar cu mine nu-ți merge.

Înainte ca ea să-l poată împiedica, Kip îi luă geanta și îndesă în ea câteva bancnote.

– N-o să-i folosesc, îl anunță ea.

– Nu refuza niciodată bani, draga mea, o sfătui el, jumătate serios, jumătate în glumă. Banii vor fi lângă tine, ca un adevărat prieten, chiar dacă toată lumea te va părăsi.

Apoi reveni la principalul subiect de discuție – viitorul ei.

– Lasă-mă să te ajut să-ți găsești o nouă slujbă. M-am gândit toată ziua și mi-am dat seama că ai putea să-ți folosești talentul și să devii designer. Ce-ar fi să faci un curs la o școală de arte, după care să încerci să te angajezi la o casă de modă? Aș putea să te ajut și cred că ți-ar plăcea. Îți surâde ideea? Aș vrea să-ți mai sugerez ceva – să rămâi în apartamentul acesta, ca să nu ai de plătit decât cursul respectiv și cheltuielile zilnice. Nu refuza ajutorul meu financiar, Gail. Singurul lucru pe care pot să-l fac pentru tine este să mă asigur că n-ai probleme cu banii.

Ascultându-l, Gail realiză că nu putea accepta oferta lui, chiar dacă era foarte atrăgătoare. N-ar fi putut face acest lucru nici dacă n-ar fi existat Phillip Westing. Singurul mod în care își putea vedea de viața ei era să se desprindă complet de Kip. Cum ar fi putut face acest lucru dacă ar fi acceptat ca el s-o întrețină? Nu refuza din pricina mândriei, ci din cauza faptului că trebuia să se elibereze de el.

– Ei bine? întrebă el, văzând că Gail nu răspunde.

Ea îl privi atentă.

– Mulțumesc, Kip. Apreciez gestul tău, știu că vrei să mă ajuți, dar... Nu e nevoie. Vezi tu, am de gând să mă mărit.

Cuvintele acestea sunau ciudat chiar și pentru ea. Cum putea să facă acest lucru, când știa prea bine că inima ei îi aparținea lui Kip?

Mâna lui se încordă și strânsoarea deveni mai puternică, dar se relaxă imediat, iar Gail înțelese că făcea eforturi să se controleze.

– Ce veste neașteptată! Vrei să-mi dai amănunte?

Gail îi spuse despre Phillip, fără urmă de emoție, dar și fără să-i ascundă ceva, pentru că știa că el era singura persoană din lume care o putea înțelege.

Într-adevăr, Kip o înțelese. Nu-i puse multe întrebări, cântărind șansele ei de a fi fericită.

– N-o să mă prefac că mă bucur, spuse el în cele din urmă. Cum aș putea, când îmi doresc cu disperare să fii a mea? Dar n-o să

discutăm din nou despre asta. Acum trebuie să ne gândim la tine, numai la tine! Mi-ar fi plăcut să-l cunosc pe Westing. Nu mi se pare că este potrivit pentru tine. Cred că e prea bătrân și nu-mi place faptul că are copii, dar numai tu poți să decizi asupra acestor lucruri. Știu că îți plac copiii, dar vreau să te avertizez, dacă nu e prea târziu – nu confunda dragostea cu mila. Nu vorbesc de marea dragoste, de pasiunea pe care o împărtășim noi. Te iubesc, Gail, și știu că și tu mă iubești. Dar există mai multe tipuri de dragoste. O relație mai liniștită, mai practică, poate fi exact ceea ce-ți trebuie ție. Însă Phillip Westing este oare bărbatul potrivit? Ce știi despre el? Mi-ai spus că este socialist. Este, cu adevărat? Crede în egalitatea absolută, în libertatea personală, indiferent de sex, vârstă sau statut social? Dar tu, Gail... O să ai libertate lângă el? Tu o să renunți la foarte multe lucruri. Vei fi săracă, va trebui să-ți asumi responsabilitatea copiilor, vei fi nevoită să muncești, la propriu. Ești pe cale să intri într-o sferă socială complet diferită de ceea ce ai cunoscut până acum. Dicursurile vor fi altele, manierele vor fi altele... O să fii dependentă de acest bărbat și de capacitatea lui de a te face fericită.

Gail era extrem de serioasă, pentru că el nu-i mai vorbise niciodată cu atâta profunzime.

– Nu mi-e teamă, Kip. M-am gândit la toate astea și cred că voi fi fericită cu Phillip, dacă amândoi ne vom strădui.

El oftă prelung. Acesta era sfârșitul a ceea ce ar fi putut fi o minunată poveste de dragoste și începutul unei perioade pe care o credea plină de durere. Ce bine ar fi fost dacă Gail n-ar fi privit totul cu atâta lejeritate! Avea atâtea de dăruit – tinerețea, frumusețea, inteligența, inima... Spera ca acest Westing să se dovedească demn de ea, dar nu era deloc încrezător.

– Draga mea... Iubita mea, sper din toată inima. Dacă nu se poartă bine cu tine, am să-l omor!

Plimbarea lor se încheie în fața clădirii în care locuia Gail.

– Trebuie să ne spunem „la revedere”? întrebă el.

– Știi bine că da.

– Și n-am să te mai văd niciodată?

Inima ei se frânse.

– E imposibil! Eu m-am hotărât în privința lui Phillip, iar tu o ai pe Gilda. Să fim sinceri față de noi înșine și față de ei. Am să încerc să fiu o soție bună și, poate, iubitoare pentru Phillip. Nu-l iubesc; cel puțin, nu așa cum te iubesc pe tine. Dar în viața reală nu e așa, nu? El mă iubește cu adevărat, dar nu sunt marea lui dragoste. N-o să ne mai vedem, Kip! Poate într-o zi, când durerea pe care o simțim acum va dispărea, o să fiu în stare să te văd. Poate am să vin la spectacolele tale, am să te privesc și... Oh, iubitule!

Vocea i se frânse și-și sprijini capul pe umărul lui. Cu un efort supraomenesc, reuși să-și stăpânească lacrimile. El o ținu aproape, alb la față.

– Dragostea mea, am să știu că ești acolo! Am să simt, iar tu vei știi că toate cuvintele de dragoste pe care le rostesc îți sunt adresate. Fiecare privire, fiecare suspin, fiecare lacrimă... Numai pentru tine!

Rămaseră îmbrățișați câteva clipe, apoi Gail luă geanta din mâna lui și urcă cele câteva trepte de la intrare fără să privească în urma ei.

Capitolul 7

Nunta lui Gail cu Phillip întârzie extrem de mult. Erau mai multe motive, dar cel mai important era cel financiar.

Phillip recunoscu că nu avea nici un ban pus deoparte.

– Îmi pare rău, draga mea, dar mi-a fost imposibil. Fosta mea soție a fost bolnavă mult timp și am cheltuit o grămadă de bani. Apoi a trebuit să plătesc pe cineva să aibă grijă de copii și... În plus, lucrez pentru o firmă care ne plătește foarte prost!

Gail înțelese situația, iar Phillip pricepu foarte repede că aceasta era o coardă sensibilă pe care putea s-o exploateze în viitor.

Principala problemă era aceea că n-aveau unde să locuiască. Era practic imposibil să-și înceapă viața de cuplu în casa mult prea mică a lui Phillip, împreună cu doi copii, unul dintre ei apropiindu-se de adolescență. În lunile de așteptare a nunții, Gail îi cunoscu pe vecini și află că toată lumea din zonă locuia la fel – aglomerați, fără să țină cont de vârstă, sex sau confortul personal.

Chiriile erau extrem de mari, iar despre cumpărarea unei case nici nu putea fi vorba, având în vedere posibilitățile lui Phillip. Amândoi își doreau nunta, chiar dacă motivele nu erau aceleași.

Gail nu-i spusese viitorului ei soț adevăratul motiv pentru care plecase de la Kip Delaney, lăsându-l să creadă că slujba ei fusese una temporară. După discuția pe care o avusese cu Kip, Gail mai rămăsese în apartament doar două săptămâni, după care se mutase într-o casă liniștită din Bloomsbury, unde închiriase două camere.

Kip îi dăduse o sută de lire și, deși primul impuls al ei fusese să-i înapoieze banii, Gail decise să pună banii la bancă. Ar fi vrut să-i dea lui Phillip, dar nu voia ca banii lui Kip să stea la baza căsătoriei ei cu un alt bărbat.

În cele din urmă, se văzu nevoită să apeleze la Jeffrey Templar.

– Jeffrey, vrei să mă ajuți? îl întrebă ea direct. Poți să-mi împrumuți o mie de lire?

El o privi încruntat.

– Dumnezeule! Pentru ce?

– N-o să ne căsătorim niciodată dacă nu facem rost de bani. Și eu vreau să mă mărit, Jeffrey. Am găsit o căsuță. Sunt multe de făcut în interior, dar eu și Phillip credem că o să ne descurcăm singuri. Poți să mă ajuți? Eu mi-am găsit o slujbă la magazinul de antichități Hannam și o să lucrez acolo și după nuntă. O să-ți înapoiem banii, în rate săptămânale. Când datoria o să mai scadă, Phillip o să ceară un credit corespunzător salariului lui și-ți vom da toți banii.

– Înțeleg. Dacă ești sigură că vrei să te măriți cu el, am să te ajut. Cu condiția ca acea casă să merite banii. Am să trimit pe cineva să facă o evaluare și, dacă totul e în regulă, am să-ți dau banii.

– Jeffrey, ești minunat! spuse ea, recunoscătoare.

– Nu sunt atât de sigur! Nu cred că fac bine dacă te ajut să te căsătorești cu tipul ăsta, dar, așa cum te cunosc eu, cred că vei găsi o altă variantă.

Templar trimise un evaluator și, pentru că raportul acestuia era favorbail, îi spuse lui Gail că-i va acorda împrumutul.

Westing era în al nouălea cer. Casa era destul de modestă, dar reprezenta un progres remarcabil față de vechea locuință, insalubră și lipsită de confort. Avea o mică verandă, o grădină în spate, o mică pajiște acoperită cu iarbă și flori; la parter erau două camere și bucătăria, iar la etaj trei dormitoare și o baie. Toate aveau nevoie de reparații, însă Gail și Phillip era dispuși să muncească pentru ca totul să fie așa cum își doreau.

Singura problemă apăru atunci când Jeffrey Templar, care se ocupă de acte, trecu numele lui Gail pe titul de proprietate.

– Totul e în ordine, îi spuse el. Înainte să semnezi, arată-i actele și viitorului tău soț.

Spre surprinderea ei, Phillip obiectă zgomotos.

– N-am stabilit așa ceva! Casa e întotdeauna pe numele soțului și, în cele din urmă, eu am să plătesc pentru ea.

Gail se încruntă.

– O să plătim împreună.

– Am crezut că ne-am înțeles ca tu să mai lucrezi un an, până plătim două sute de lire din datorie, după care o să renunți la serviciu, iar eu o să plătesc restul, când și cum am să pot. În felul acesta, eu voi plăti mai mult de jumătate din prețul casei, pentru că tu n-o să mai ai nici un venit. De aceea, casa ar trebui să fie pe numele meu.

– Contează chiar atât de mult, Phillip? Ce importanță are, de vreme ce vom locui acolo împreună? Jeffrey s-a gândit că... dacă tu vei păți ceva, casa îmi va rămâne mie. Pentru siguranța mea, nimic mai mult. Și ar vrea să faci o asigurare de viață.

– Aș vrea să renunți la obiceiul de a te adresa bărbaților atât de familiar – întâi Kip, acum Jeffrey... Nu-mi place deloc!

Ea izbucni în râs, considerând subiectul lipsit de importanță.

– Toată lumea li se adresa pe numele mic. Dar, dacă te deranjează, n-am să le mai spun așa.

– Nu-mi place, repetă el, apăsat. Revenind la problema casei... Nu pot să te oblig s-o treci pe numele meu, dar uite care este părerea mea – ori ai încredere că o să am grijă de tine și de viitorul tău, ori n-are rost să mai facem ceva împreună. Cum să clădim ceva dacă n-ai încredere în mine? Încrederea stă la baza tuturor lucrurilor!

Știa că-și asumă un risc, dar voia să pună piciorul în prag și să-i arate cine era bărbatul în casă. În casa lui, și nu a ei!

Gail se gândi câteva clipe, apoi îi zâmbi și-l luă de braț.

– Bine. Am să-i spun lui Jeff... domnului Templar. Vreau ca totul să meargă bine între noi, Phillip. Știi asta!

El o strânse de mână. Lucrurile mergeau în direcția bună și așa și trebuia să fie, pentru că era obligatoriu ca soția să fie supusă bărbatului.

– Bine. N-o să regreți că ai avut încredere în mine, draga mea.

– Și ce să-i spun în legătură cu asigurarea de viață?

– Spune-i să-și vadă de treburile lui.

Văzând că Gail se încruntase brusc, el încercă să glumească.

– N-am vrut să spun asta! Am glumit... Sigur că am să fac o asigurare de viață, dar aș fi făcut-o și fără sfatul acestui domn Templar al tău. Știu ce să fac! Lasă totul în seama mea, pentru că o să am grijă de tine. De ce se teme?

– Nu cred că domnul Templar se teme de ceva, dar a avut întotdeauna grijă de mine, pentru că a fost avocatul și prietenul tatălui meu.

– Trebuie să plecăm, draga mea. Ne vedem mâine?

Se obișnuiseră să se întâlnească în fiecare zi după prânz, pentru o scurtă plimbare.

Gail se întoarse la galeria Hannam de pe strada Oxford, unde găsise o slujbă care-i plăcea pentru că putea să-și folosească și cunoștințele în materie de tapiserie, mobilă și decorațiuni pe care le deprinsese când lucrase pentru John Chives. Cei de la galerie erau mulțumiți de serviciile ei și-i oferiseră un salariu foarte bun.

Nu reușea să-și scoată din minte discuția pe care o avusese cu Phillip. De ce insistase atât de mult pentru ca în acte să apară numele lui? La urma urmei, Jeffrey îi dădea ei acel împrumut, și nu lui!

Când îi explică punctul de vedere al lui Phillip, Jeffrey Templar făcu aceeași observație:

– Gail, eu îți dau ție acești bani! Ce-mi pasă mie de Westing?

– Știu, Jeffrey, dar Phillip nu e de aceeași părere. Să fiu sinceră, cred că s-ar simți foarte bine dacă actele ar fi pe numele lui. Dacă tu n-ai nimic împotrivă...

– Și dacă mariajul vostru n-o să meargă? El o să rămână cu casa!

Ea izbucni în râs.

– Mariajul nostru o să meargă foarte bine.

– Am mai auzit asta, spuse Templar, cu severitate. Ce-a spus de asigurare?

– A spus că oricum avea de gând s-o facă.

– Bine. De vreme ce a promis să facă asta, o să fii în siguranță. N-o să mai insist, pentru că nu vreau să te supăr. Dă-mi toate datele lui.

Incidentul se închise. Gail și Phillip datorau o mie de lire pentru casă, dar actele erau făcute pe numele lui.

O dată închis acest subiect, nimic nu mai părea să stea în calea fericirii lor. Începură să muncească zi și noapte pentru casa lor, cu toată energia și inteligența de care erau capabili. Găsiră o menajeră și în același timp o doică pentru cei doi copiii, astfel că Phillip și Gail își petreceau tot timpul liber în noua casă din strada Reedsdale numărul 5.

Gail era fericită, în ciuda faptului că era în permanență obosită. Munca ei la galeriile Hannam era plăcută și avea suficient timp liber din care nu irosea nici o secundă. Luă asupra ei decorarea interioară a casei, așa că, împreună cu Phillip, colindă magazinele și cumpără tapet, vopsea și o sumedenie de unelte pe care nu le mai văzuse niciodată în viața ei. Viitorul ei soț se dovedi un

muncitor destonic, foarte atent, care nu renunța până când lucrurile nu erau făcute foarte bine, cât mai aproape de perfecțiune.

Gail nu găsea timp să se gândească la Kip și era mulțumită că se întâmpla așa, mai ales că Phillip îi dădea dovezi permanente despre dragostea lui. În zilele când nu se vedeau – ceea ce se întâmpla destul de rar – îi scria scrisori pasionale, pline de promisiuni referitoare la viața pe care urmau s-o petreacă împreună. Ea era mulțumită și-și deschisese inima, gata să primească această a doua dragoste, atât de diferită de prima. Kip fusese foarte delicat cu ea, aproape că-i fusese teamă să se apropie de ea. Gail avea nevoie de cineva care să-i ceară să-i fie aproape, să fie alături de el, iar Phillip făcu acest lucru.

Gail aștepta cu zâmbetul pe buze ziua căsătoriei, o zi caldă de iunie. Se căsătoriră la Heatherley, iar familia Miller dădu o petrecere în cinstea lor.

La ceremonie, Gail purtă o rochie de un albastru deschis și o pălărie cu voaletă. Cora, o fire romantică, ar fi vrut să-i ofere voalul ei de mireasă, dar Phillip refuzase înainte ca Gail să poată răspunde.

– Dumnezeule, în nici un caz! N-avem nevoie! De ce să se împopoțoneze așa? Și apoi, eu nu-mi permit să-mi cumpăr un smoching pe care nu-l voi mai purta niciodată! Nu, Gail... Îmbracă-te în așa fel încât eu să pot purta un costum obișnuit.

Pentru că voia să-i facă pe plac, ea abandonase ideea rochiei albe de satin și a voalului lung, la care visa de când era mică.

Gail și-ar fi dorit ca Jeffrey Templar s-o conducă la altar, dar acesta o refuzase fără ocolișuri.

– Nu, Gail. N-am condus pe nimeni la altar și n-am de gând să încep acum. Și în nici un caz cu tine! În plus, dacă ai fi fiica mea și ar trebui să te conduc la altar, n-aș accepta să te măriți cu Phillip Westing.

Nu putea să-l sufere pe viitorul ei soț, dar trebuia să recunoască faptul că se baza mai mult pe instinct. Se întâlniseră o singură dată, la insistențele lui Gail, iar Jeffrey fusese foarte politicos, de dragul ei. Din păcate, acest comportament îl făcuse pe Phillip să spună că avocatul, în realitate un bărbat cumsecade, inteligent și deloc snob, era „un capitalist tipic" din categoria celor pe care-i ura și disprețuia – probabil din gelozie.

De aceea, Jeffrey nu luă parte la nuntă, dar le trimisese un cadou și o felicitare. Kip făcuse același lucru, iar cadoul lui ajunsese la Gail în seara dinaintea ceremoniei. Pe lângă cartea lui de vizită pe care scrisese *„pentru domnul și doamna Westing, cu cele mai bune urări"*, mai era un plic, adresat lui Gail. Kip scrisese de mână și renunțase la începutul convențional.

„Am vrut să-ți trimit ceva care să aibă valoare în sine, nu numai valoare sentimentală. Mi-ar fi plăcut să-ți ofer bijuterii, de preferință perle, dar m-am gândit că un asemenea cadou te-ar putea deranja, așa că ți-am trimis un set de tacâmuri de argint. Dumnezeu să te binecuvânteze, Gail! Să fii fericită!

K".

Gail recitise biletul de nenumărate ori, savurând fiecare cuvânt. Apoi, într-un moment de teamă, rupsese hârtia în bucăți pe care le arsese. Când văzuse tacâmurile de argint masiv, atent lucrate, Phillip izbucnise în râs:

– Ce cadou absurd pentru o nuntă! Ar fi trebuit să trimită ceva mai modern. Uite, aici nici nu se mai vede desenul!

Gail luase linguriță din mâna lui și o pusese înapoi în suportul de catifea.

– Sunt mai mai valoroase decât piesele noi, răspunsese ea, bucuroasă că reacția lui îi oferea prilejul să nu folosească niciodată cadoul de la Kip.

De fapt, ea înțelesese exact intenția acestuia – dacă va avea nevoie de bani, putea să vândă separat piesele. Dar jurase să nu facă acest lucru, chiar dacă ar fi să moară de foame.

În ziua nunții ei, Gail nu se gândi la Kip.

– Doamne, ajută-mă să fiu fericită, se rugă ea înainte să coboare din camera ei.

Nu era foarte religioasă și nu se mai rugase de mică, dar acum îngenunche în fața ferestrei.

– Ajută-mă să fiu o soție bună, iubitoare, răbdătoare și, mai ales, înțelegătoare. Dă-mi putere și înțelepciune, ca Phillip să nu regrete că s-a însurat cu mine.

George Miller fu cel care o conduse la altar. Ceremonia religioasă însemnă foarte mult pentru ea și ascultă atentă, dorindu-și să fie iubitoare, fidelă, chiar și supusă, deși nu putea să creadă că mai existau soți care le dau ordine soțiilor lor.

Phillip o ținu de mână tot timpul, la fel de emoționat ca și ea. Chiar dacă mai fusese căsătorit și mai rostise aceleași jurăminte, Gail fusese gata să-l creadă atunci când îi spusese că aceea fusese o dragoste de tinerețe, pe când acum era un bărbat matur, iar sentimentele sale erau mai profunde.

După ceremonie, se schimbară în haine de călătorie și, acoperiți de confeti, porniră către Londra, de unde aveau să ia trenul către satul de pe malul mării, unde urmau să-și petreacă luna de miere.

În gară, Phillip sugeră să meargă la restaurant, să bea un ceai. Privindu-l cu atenție, Gail se simți mândră. Soțul ei nu era un bărbat chipeș, dar era prezentabil și inteligent. Chiar dacă îi disprețuia pe bogați, adoptase înfățișarea lor, așa încât hainele lui erau în permanență foarte îngrijite.

Se așezară la o masă, iar el ceru două ceaiuri.

– Prima noastră ieșire ca soț și soție, doamnă Westing! comentă el, făcând-o pe Gail să roșească ușor.

Restaurantul era aglomerat, iar chelnerița nu făcea față comenzilor, dar mai era o jumătate de oră până la plecarea trenului, așa că aveau destul timp. În timp ce așteptau, Gail observă cu mirare că Phillip se uită foarte des la ceas și începu să bată cu degetele în masă.

– Ce s-a întâmplat, dragul meu?

– De ce nu ne aduce ceaiul? A trecut un sfert de oră de când am comandat.

– Nu-i adevărat, protestă ea, veselă. Suntem aici de numai cinci minute.

– Ba de un sfert de oră!

Gail roși violent din pricina tonului extrem de dur.

– Phillip, era și un sfert când am intrat în restaurant. Uită-te la ceas acum!

El îi aruncă o privire tăioasă.

– Vrei să spui că mint?

În acea clipă, apăru tânăra care le aduse cele două cești de ceai.

– De ce naiba a durat atât? Crezi că am toată ziua de pierdut?

– Îmi pare rău, domnule, spuse fata, imperturbabilă. Am venit cât am putut de repede.

– Ești extrem de înceată! Dă-mi și nota, ca să nu mai stau o jumătate de oră și pentru asta!

Gail făcu ochii mari, neînțelegând purtarea lui. Ce-l determinase să-i vorbească astfel fetei? Una din primele lecții pe care le învățase fusese să nu-i vorbească niciodată dur unui om care o servea, pentru că acesta nu se putea apăra.

– Vrei zahăr, draga mea? A, nu, nu bei ceaiul cu zahăr! Ce s-a întâmplat? Ești foarte serioasă!

Pentru că era multă lume în jurul lor, Gail decise să nu discute despre această întâmplare și s-o pună pe seama nervozității din ziua nunții. Dar, curând, avea să primească și alte dovezi cu privire la adevărata fire a lui Phillip Westing.

Hotărâseră să nu cheltuiască mult pentru luna de miere, așa că închiriară o cameră într-o pensiune la malul mării. Proprietarul le promisese „o cameră cu vedere", iar el se mândrise cu acest lucru, deși spusese că nu era foarte important.

– Ce mă interesează priveliștea? O să stăm mai mult în cameră, cu jaluzelele trase!

Comentariul lui o făcuse pe Gail să roșească.

Când ajunseră la pensiune și intrară într-o cameră a cărei fereastră dădea spre dealuri, Phillip protestă:

– Înțelesesem că urma să primim o cameră cu vedere spre mare, spuse el cu o aroganță care o uimi pe Gail.

Femeia zâmbi și încercă să-i explice:

– Am promis o cameră cu vedere, domnule, dar nu cu vedere către mare. Avem numai două camere pe acea latură și sunt mai scumpe. Dar aici este foarte frumos, iar în această perioadă pomii sunt în floare, așa că...

– Nu mă interesează! o întrerupse el, nepoliticos. Nu trebuia să spuneți că e o cameră cu vedere!

– Îmi pare rău, domnule. A fost o neînțelegere. Poate o să putem aranja ceva, dar o să vă rog să așteptați...

Gail interveni în ajutorul femeii.

– Știi, dragul meu, mi-ar plăcea să stăm aici. Cred că e mai liniște decât pe cealaltă latură, iar dealurile sunt foarte frumoase.

Phillip se întoarse către ea.

– Sigur, e cu totul altceva dacă tu preferi să rămânem aici. Foarte bine! Soția mea vrea să stăm aici, anunță el pe un ton superior. La ce oră se servește cina?

Femeia le răspunse, apoi îi lăsă singuri.

Gail, care se temuse de momentul în care va rămâne singură cu soțul ei, se simțea foarte liniștită. Își scoase pălăria și o aruncă pe pat, trecându-și mâna prin părul lung.

– Deci, asta e...

Phillip stătea în picioare, jucându-se cu cheia valizei pe care și-o adusese singur în cameră. Gail, în schimb, o lăsase la intrare, pentru că niciodată nu-și cărase singură bagajul.

– Gail...

– Da, răspunse ea, căutând un pieptene în geantă.

– Îmi pare rău că trebuie să te întreb, dar în gară... I-ai dat cumva bacșiș chelneriței?

– Da, spuse ea, uimită. Am observat că tu ai uitat, așa că i-am lăsat câțiva bănuți. De ce?

– N-am uitat nimic! Urăsc sistemul acesta, degradant atât pentru cel care muncește, cât și pentru cel care este servit. În cazul ei, nu merita să primească nimic, și tocmai de aceea nu i-am lăsat nici un bacșiș. Tu, în mod evident, ai preferat să nu ții cont de părerea mea!

– Dragul meu, n-a fost vina ei că am așteptat câteva minute. Servea la multe mese și mi-a părut rău pentru ea.

– E treaba ei! De vreme ce acceptă să fie exploatată de patronii ei... Nu văd de ce trebuie să renunț la banii mei, câștigați cu multă trudă, doar ca ea să aibă un salariu mai mare! Te rog să mă lași pe mine să hotărăsc asemenea lucruri, pe viitor. Și încă ceva! Adineauri, când doamna Best avea de gând să ne ofere o altă cameră, ai intervenit în discuție și ai spus că vrei să rămânem aici, te rog să nu mai faci așa ceva! O soție nu se poartă așa!

Gail făcu ochii mari, cu pieptenele în mână. Vorbea serios? Sau era o glumă nesărată?

– Nu vorbești serios, nu-i așa? întrebă ea, neîncrezătoare.

– Ba da, răspunse el, foarte serios.

Gail se apropie de fereastră, privind priveliștea care iscase atâtea controverse. Oare ce ar fi trebuit să răspundă? Nimic? Să accepte totul, sperând că era o întâmplare? Simțea că era pe cale să plângă, dar alungă lacrimile. Era alături de soțul ei, la începutul unei noi vieți, pe care și-o dorea fericită. Se duse către el și-și sprijini capul de pieptul lui.

– Dragule, ce înseamnă asta? Suntem în luna de miere! Suntem proaspăt căsătoriți! Nu e acesta lucrul cel mai important? Phillip... Sărută-mă.

El o îmbrățișă.

– Draga mea, iartă-mă. Sunt o brută!

– Mă iubești, dragul meu soț?

– Dacă te iubesc? Scumpa mea... Te doresc atât de mult! Aș vrea să fii alături de mine tot restul vieții mele.

O sărută plin de pasiune.

– Dar sunt, reuși ea să șoptească, îmbătată de senzațiile pe care i le trezea Phillip.

În acea seară întârziară la cină.

***

Luna lor de miere, care dură de fapt numai două săptămâni, fu umbrită de câteva episoade aparent lipsite de importanță, dar foarte neplăcute.

Primul se petrecu la câteva zile de la sosire, când Gail primi un plic pe care scria *„Pentru doamna Phillip Westing"*. Ea recunoscu scrisul Priscillei, prietena ei. Deschise scrisoarea la micul dejun, o citi, după care o puse înapoi în geantă, fără nici un comentariu.

Mai târziu, când se plimbau pe plajă, Phillip o întrebă, aparent fără un interes prea mare:

– Apropo, cine ți-a trimis scrisoarea?

Ea îl privi, surprinsă că-i adresează o asemenea intrebare.

– Priscilla Grant, răspunse ea scurt.

Era o scrisoare foarte intimă, în care Priscilla îi mărturisea, cu regret, că descoperise că era din nou însărcinată. Își dorea un frățior sau o surioară pentru Jacko, dar dorea să aleagă momentul împreună cu soțul său, nu să accepte ce le rezerva destinul. Printre rânduri, o sfătuia pe Gail să fie foarte atentă în privința acestui lucru.

Dar Phillip nu cedă.

– Ei bine?

– Ei bine, ce? întrebă Gail, fără să înțeleagă.

– Scrisoarea!

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Vreau s-o văd.

Ea făcu ochii mari, uimită.

– Vrei să vezi scrisoarea mea? Pentru ce?

De mică, fusese învățată să respecte intimitatea personală și nimeni, niciodată, nu ceruse să-i vadă corespondența.

– Pentru că am dreptul să știu ce scriu oamenii soției mele.

Ea făcu o scurtă pauză, apoi răspunse foarte calm:

– Nu cred că trebuie să discutăm despre drepturi, Phillip. În mod normal, n-aș fi avut nimic împotriva faptului că vrei să citești scrisorile pe care le primesc, dar este o chestiune de principiu. Trebuie să-mi respecți intimitatea și să mă lași pe mine să hotărăsc dacă îți arăt sau nu scrisorile pe care le primesc. Mie nu mi-ar trece prin cap să-ți citesc corespondența!

– Eu nu primesc scrisori particulare, răspunse el, mândru. Viața mea e o carte deschisă! N-am secrete față de tine și nici tu n-ar trebui să ai!

– Dar nu e nici un secret!

– Atunci, de ce nu-mi arăți scrisoarea?

– Pentru că așa socotesc de cuviință.

– Așadar, e ceva ce nu trebuie să aflu! Vorbești despre mine cu prietenii tăi? Mă bârfești? Acesta e adevărul, nu? Mă bârfești la numai o săptămână de la nuntă?

Phillip ridicase tonul, iar Gail era extrem de furioasă, de asemenea. Ar fi putut să-i arate scrisoarea, chiar dacă fusese scrisă de către o femeie pentru o altă femeie, dar atitudinea lui o făcu să se răzgândească și să nu-i permită să-i încalce intimitatea.

– Vorbești prostii, Phillip! Dacă vrei neapărat să te cerți cu mine, găsește un motiv mai serios decât o scrisoare banală!

– Ca de exemplu? întrebă el, cu o politețe exagerată, menită s-o scoată din sărite.

– Nu înțeleg ce te-a apucat! N-am făcut nimic, n-am spus nimic și cu toate acestea ne certăm pentru că vrei ca totul să fie așa cum decizi tu! Te porți ca un copil răsfățat, iar eu n-am de gând să-ți fac pe plac. N-ai decât să stai singur pe plajă! Poate că o oră sau două, în compania ta dezagreabilă, o să te facă să-ți revii!

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă cu pași mari. Dar nu apucă să facă decât câțiva metri, că el o prinse de mână, brusc speriat de ideea că va rămâne singur.

– Nu te ceta cu mine, Gail. Nu pot să suport!

– Nu vreau să mă cert, spuse ea. Urăsc certurile. Dacă nu putem să ne înțelegem două săptămâni, oare ce-o să facem tot restul vieții?

– Îmi pare rău, draga mea. Serios! Mă ierți?

Ea acceptă foarte repede, mulțumită să încheie această discuție neplăcută.

– Bine, să uităm totul. Și eu am fost destul de nervoasă. Nu vreau să mai stăm pe plajă, pentru că mi se pare că este cam rece. Hai să mergem să jucăm golf.

Mai târziu, când terminară partida, Gail scoase din geantă scrisoarea de la Priscilla.

– Poftim! Citește-o, dacă vrei, chiar dacă nu ți-era adresată. Dacă o să râzi de prietena mea, n-o să te iert niciodată.

El luă foile de hârtie, dar Gail văzu strălucirea din privirea lui și regretă că i le dăduse. Nu renunțase nici o clipă la această idee!

Chiar dacă părea un lucru lipsit de importanță, Gail începu să se teamă, înțelegând că intenția lui este aceea de a o domina. Nu suporta ideea ca soția lui să aibă o viață proprie, libertate de acțiune sau prieteni. Voia s-o țină într-o închisoare din care ea nu putea pleca și în care nu putea pătrunde nimeni.

Vorbea de dragoste... Dar era dragostea pentru ea sau pentru propria lui persoană?

Într-o zi, un bărbat care locuia la aceeași pensiune îi anunță că vicarul fusese de acord să le arate câteva obiecte de cult foarte vechi, de mare valoare pentru biserica satului.

– Vreți să veniți și dumneavoastră, domnule și doamnă Westing?

Phillip acceptă pe loc, fără s-o consulte pe soția lui, chiar dacă plănuiseră să meargă la picnic într-o pădure din apropiere. Ea nu comentă, pentru că n-o deranja schimbarea de program, dar își spuse, în gând, că ar fi fost frumos din partea lui să-i ceară părerea.

Când ajunseră la biserică, găsiră mai multe persoane pe care vicarul le invitase deja înăuntru. Cărțile și celelalte obiecte erau interesante, dar Gail văzuse foarte multe, mai vechi și mai valoroase, în perioada când lucrase pentru domnul Chives. Din acest motiv, se depărtă de grup și se duse către o tânără care citea un ziar. În ultima perioadă, fuseseră destul de izolați, așa că ziarul era o noutate.

– Ce părere ai de moda de iarnă? o întrebă tânăra, arătându-i un articol, însoțit de fotografii, de la o prezentare de modă.

Gail începu să râdă.

– Preferam vechile pălării. Dar asta de blană?

Phillip era complet absorbit de obiectele de cult, pentru că nu mai văzuse niciodată așa ceva, iar Gail îl privea mulțumită, fără s-o deranjeze că nu trebuia să-l aștepte. Compania tinerei femei, cam de aceeași vârstă cu ea, i se părea foarte atrăgătoare.

Auzind râsul soției sale, Phillip se încruntă și se adresă vicarului, pe un ton neașteptat de ridicat:

– Vă mulțumesc. Totul e foarte interesant, dar este foarte clar că soția mea s-a plictisit, așa că trebuie să plecăm. Să mergem, Gail!

Se îndreptă spre ușă și așteptă ca ea să ridice și să i se alăture. Vicarul le zâmbi politicos, fără să comenteze, iar ceilalți își feriră privirile, așa cum fac străinii când asistă la discuții care nu-i privesc.

Cu obrajii în flăcări, Gail străbătu încăperea, apoi ieși din clădire și nu se opri decât în camera lor.

Phillip o urmă, foarte încruntat. Când închise ușa, Gail se postă în fața lui:

– Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? se năpusti ea. În fața atâtor oameni străini, mi-ai vorbit ca unei servitoare! N-am fost niciodată mai umilită! Sper că ești pregătit să-ți ceri scuze, Phillip!

– Eu, să-mi cer scuze?! Știi că-mi placi? Tu ești cea care ar trebui să-și ceară iertare, șuieră el.

– Pentru ce? întrebă ea, extrem de nervoasă.

– Am crezut că am mers acolo pentru că amândurora ne făcea plăcere. Tu ai vrut să mergem. De fapt, eu am mers numai ca să-ți fac ție pe plac. Și, în loc să te uiți la obiectele respective, tu te retragi într-un colț ca să sporovăiești cu o femeie pe care n-ai văzut-o în viața ta! Și te găsesc citind ziarul!

– Și ce dacă? În primul rând, ideea a fost a ta. Trebuia să mergem la picnic, iar tu ai schimbat planurile fără să mă întrebi. Am mers pentru că tu voiai să vezi acele obiecte! Eu știam prea bine despre ce era vorba, dar nu mă deranja să stau acolo, până când vedeai totul. Am văzut ziarul, așa că am vrut să-l citesc. E ceva rău în asta? Sau soția ta n-are voie să citească ziarul?

– Nu te purta copilărește, Gail!

Vocea lui era tăioasă.

– Nu mă port copilărește! Dar tu ești nebun! se răsti ea.

– Deloc! Atunci când am decis să ne căsătorim, ți-am spus că vom reuși numai dacă vom merge împreună. Asta înseamnă să ne dorim aceleași lucruri, să ne placă aceleași lucruri. Foarte bine! Dacă nu-ți place ceea ce-mi place mie, o să aflăm ce vrei tu să facem.

Ea ridică brațele, exasperată.

– Phillip, zău așa! Două persoane nu se contopesc doar pentru că se căsătoresc. Ei rămân în continuare două persoane. Se iubesc, comunică, dar sunt două persoane!

– Nu pot să comunice, dacă au interese diferite, insistă el, pe un ton superior. După cum am spus, nu vom putea realiza nimic împreună, dacă nu mergem pe același drum.

– Vrei să spui, dacă nu mergem pe drumul stabilit de tine! La asta se reduce totul, nu-i așa? Trebuie să cedez în fața ta, fie că e vorba de subiecte minore sau importante, trebuie să renunț la personalitatea mea... Altfel, certurile astea nu se vor termina niciodată. Nu-i așa?

– Sigur că nu. Când și dacă vei avea dreptate, o să facem așa cum spui tu. Dar dacă voi fi sigur că greșești, mă aștept să recunoști acest lucru și să renunți la părerea ta, fără ezitare și fără întrebări.

– Și cine ești tu să stabilești ce e bine și ce e greșit? Ai primit un permis special de la Dumnezeu?

– Nu e nevoie de insulte, spuse Phillip, pe același ton superior. Eu, ca bărbat și stăpân, am dreptul de a stabili dacă un lucru este corect sau nu. Și așa voi face! Ai înțeles?

– Am înțeles! Am înțeles că m-am măritat cu un ticălos arogant și intolerant!

Plângând în hohote, Gail deschise ușa camerei și coborî în fugă scările, oprindu-se în grădină. Pentru prima dată, îl văzuse pe Phillip Westing așa cum era în realitate – un ticălos arogant și intolerant. Acesta era bărbatul cu care se măritase – egoist, dispus la orice pentru a-și atinge scopurile. Fericirea ei, părerile ei, viața ei puteau fi neglijate cu ușurință în favoarea dorințelor și intereselor lui.

– Ce-am făcut? se întrebă ea. Ce-o să fac acum cu viața mea?

În cele din urmă, încă tremurând în urma crizei de nervi, se îndreptă cu pași mici spre pensiune. Se opri brusc, când îl văzu pe Phillip venind către ea. Vru s-o ia la fugă, dar realiză că nu putea să scape de el, așa că rămase pe loc și-l așteptă. Când îl văzu, își dădu seama că și el suferea, chiar dacă nu la fel de mult.

– Gail... Gail...

Nu putea rosti nimic altceva, iar în privirea lui se citea teama că soția lui ar putea să-l respingă. Înainte să-și dea seama, se îmbrățișară, plângând în hohote. Corpul ei răspunse căldurii și fermității trupului lui.

– Te iubesc, Gail. Tu ești totul pentru mine! Nu mă părăsi, nu fugi de mine! Dacă te-aș pierde, aș muri... Nu pot să trăiesc fără tine!

Eu, eu, eu! se gândi ea, involuntar. Cât este de egoist!

– Te doresc, am nevoie de tine! Te rog, vorbește-mi! Uită-te la mine, Gail! Sărută-mă!

Pentru că era foarte obosită și nu știa ce să facă, pentru că era soțul ei și ea alesese să trăiască alături de el, pentru că prietenii și

rudele îi așteptau să se întoarcă împreună la Londra, pentru că cei doi copii îi așteptau acasă, Gail acceptă sărutul lui.

– Sunt gelos, iubito, îi spuse el în cele din urmă, ținând-o strâns în brațe. Am fost și am să fiu toată viața! Acesta e adevărul-adevărat... Te iubesc atât de mult, încât te vreau numai pentru mine și nu sunt dispus să te împart cu nimeni și cu nimic!

Ea trase adânc aer în piept, dorindu-și ca el să tacă. Aveau nevoie de timp ca să uite și să meargă mai departe.

– Amândoi vom fi nefericiți din cauza asta, Phillip. Nu înțeleg prea bine... Eu credeam că gelozia se manifestă atunci când apare un alt bărbat, dar tu spui că... Nu, n-are rost să mai discutăm! La ce bun? Sunt atât de obosită și mi-e foarte frig!

Phillip îi înconjură umerii cu brațul.

– Hai, draga mea! Să ne întoarcem în cameră. Ar fi trebuit să mă gândesc că ești obosită, draga de tine! O să te duci direct la culcare! Am să-i spun doamnei Best să-ți dea o sticlă cu apă caldă, iar eu am să-ți aduc cina în cameră.

Îi era recunoscătoare pentru grija pe care i-o arăta și pentru faptul că nu trebuia să mai apară în public în acea seară.

Târziu în noapte, după ce Phillip adormi cu un zâmbet de bărbat satisfăcut pe buze, Gail stătea întinsă în pat, privind fără țintă în zare.

– Ce-am făcut? se întrebă ea în gând. Ce-am făcut?

Capitolul 8

Viața noului cuplu continuă în casa din strada Reedsdale, numărul 5.

Pentru Joyce și Hugh, schimbarea era un lucru minunat. Casa era mult mai frumoasă decât și-ar fi imaginat vreodată. Noua lor mamă, care dorisese să i se spună simplu „Gail", era ca o soră mai mare pentru ei. Fetița se îndrăgosti rapid de tânăra femeie care-i cumpăra rochii frumoase, o lăsa să facă mizerie în bucătărie și n-o certa niciodată. Menajera, care venea în fiecare dimineață și pleca atunci când se întorcea Gail de la serviciu, era foarte cumsecade și se purta frumos cu copiii. Mâncarea era bună, în casă era veselie și, cel mai important, tatăl lor părea schimbat – era mai liniștit, glumea cu ei și era mai îngăduitor.

După zilele dificile din luna de miere, Gail comunica mult mai bine cu Phillip. Amândoi erau ocupați cu serviciul, iar acasă erau încă multe de făcut.

După câteva discuții, hotărâseră că foarte puține din lucrurile lui Phillip erau potrivite în noua casă. Majoritatea erau urâte și demodate, iar Gail reușise să-l convingă să accepte mobilierul ei, adus de la John Chives. Mobila din camerele copiilor era nouă, ieftină, dar foarte atrăgătoare.

– Dacă luăm ceva scump, o să ne supărăm pe ei dacă n-o să aibă grijă de mobilă. În schimb, dacă alegem o mobilă mai ieftină și o strică, o putem înlocui fără probleme, spusese Gail.

Joyce bătuse din palme fericită când văzuse combinația de alb și albastru; în camera lui Hugh, mobila părea mai serioasă, imitând stejarul.

Lui Gail îi plăcea să decoreze casa. Chiar dacă folosise o parte din banii pe care i-i dăduse Kip, era mulțumită că putea înfrumusețea casa unde urma să trăiască alături de noua ei familie.

Aranjamentul financiar funcționa destul de bine. Planul inițial fusese ca Gail să-i trimită lui Templar un cec lunar, iar Phillip să-i dea aceeași sumă de bani, și anume trei lire pe săptămână, pentru cheltuielile casei – electricitate, gaz, cărbuni, precum și salariul doamnei Briggs. Gail zâmbise când auzise această sumă care, în realitate, era insuficientă, dar el spusese foarte clar că nu putea contribui cu mai mult. Ea acceptase, știind că avea un salariu destul de bun, care-i permitea să acopere toate cheltuielile.

În realitate, lucrurile se petreceau altfel. Phillip sugeră ca el să-i trimită banii lui Jeffrey Templar, iar Gail să se ocupe în întregime de casă.

– E același lucru, spuse el. E o prostie ca tu să-i dai banii lui Templar, după care eu să-ți dau banii ca să plătești toate facturile.

– După părerea mea, e același lucru, răspunse Gail.

Dar, după câteva luni, galeria Hannam intră într-o perioadă nefastă și salariul ei se reduse considerabil, astfel încât Gail nu mai fu capabilă să mențină același standard ca până atunci și decise să-i ceară ajutorul soțului ei. Știind care era salariul acestuia, ajunsese la concluzia că ea suportă o parte prea mare din cheltuielile casei, care, la urma urmei, trebuia să fie mai mult responsabilitatea lui. Ea nu-și mai cumpărase nimic, avea nevoie de haine de iarnă, ca și cei doi copii.

– Dragul meu, vreau să discutăm ceva legat de bani, îi spuse ea într-o seară.

– Chiar trebuie? Aș vrea să termin cartea asta, pentru că trebuie s-o înapoiez la bibliotecă.

Altădată, i-ar fi smuls cartea din mână și ar fi insistat, dar învățase să fie mai atentă în discuțiile cu Phillip.

– N-o să dureze mult. Uite despre ce e vorba, îi arătă ea agenda. Am scris aici toate cheltuielile legate de casă, copii, haine, spălătorie, iar în coloana asta am notat tot ce câștig eu. Vezi și tu că nu se potrivește...

El aruncă o privire scurtă, apoi împinse deoparte agenda și-i zâmbi.

– Draga mea, nu vreau să știu cum îți cheltuiești banii. Am încredere deplină în tine, doar știi asta. Nu trebuie să ții socoteala ca să-mi arăți!

– Dar, Phillip, nu despre asta e vorba. Nu-mi mai permit să cheltuiesc pentru casă așa cum am făcut până acum și speram că...

Dar el dădu din mână, întrerupând-o.

– Draga mea, sunt banii tăi și faci ce vrei cu ei. Nu vreau să știu ce faci cu ei. Sunt numai ai tăi!

– Știu, dar...

– Gail, hai să nu ne certăm, spuse el răspicat. Și mai ales, din cauza banilor!

– Phillip, se pare că nu înțelegi că vreau să te implici, pentru că eu îmi cheltuiesc banii pentru tine și copii...

Chipul lui căpătă acea expresie de care Gail se temea.

– Ajunge, Gail! Dacă nu vrei să te mai ocupi de casă, o să preiau eu această responsabilitate. Am mai făcut asta și îndrăznesc să spun că pot s-o mai fac.

– Nu vorbi prostii, Phillip, spuse ea, exasperată.

Era maestru în a schimba cursul discuției după cum îi convenea, iar ea era convinsă că înțelesese foarte bine că-i cerea o împărțire mai echitabilă a cheltuielilor.

– Nu vreau să faci asta în locul meu. De ce aș vrea așa ceva?

– Nu știu, dar dacă nu poți...

– Pot, spuse ea.

Gail se simțea chiar mândră pentru că era în stare să aibă grijă de o familie care avea nevoie de haine, sucuri, sirop de tuse, bani de buzunar...

– Foarte bine. Atunci, nu mai veni alergând la mine.

Gail renunță și așteptă o altă ocazie, dar aceasta nu se ivi. Pur și simplu, Phillip refuza s-o asculte atunci când aducea vorba despre cheltuielile casei. Din ce în ce mai preocupată de prețul cărbunilor, de haine, haine, cizme și medicamente, Gail deveni nervoasă și extrem de iritabilă. Când toate economiile ei se epuizară, îi spuse deschis că avea nevoie de bani pentru a o scoate la capăt cu tot ce era necesar pentru iarnă, dar Phillip o refuză pe loc. Îi spuse să reducă din cumpărături, dar protestă atunci când ea aduse acasă alimente mai ieftine. Chiar dacă mâncarea arăta foarte bine, el împingea adesea farfuria în mijlocul mesei, strâmbându-se dezgustat, și-l încuraja și pe Hugh să facă același lucru.

În cele din urmă, el se uită pe lista de cumpărături și tăie alimentele de care se puteau dispensa.

– Phillip, copiii au nevoie de astea, se opuse ea, nervoasă. Ai tăiat fructele, ouăle, cerealele... Trebuie să se hrănească bine!

– Atunci, renunță să-ți mai cumperi haine, spuse el, uitându-se semnificativ la noua ei rochie de lână. N-ar fi trebuit să-ți cumperi asta!

– Am fost nevoită. Lucrez cu clienții și trebuie să arăt respectabil. A costat numai patru lire, în timp ce tu ai plătit peste zece lire pentru noul tău costum. Ți-ai cumpărat și două cămăși, deși știai că Hugh n-are palton.

– Nu te-ai gândit că și eu trebuie să arăt bine? se răsti el. Și apoi, băiatul are palton!

– Nu-l mai poarte purta. I-a rămas mic și este foarte tocit.

– Învață-l să fie mai atent cu hainele!

– De ce ți-ai cumpărat cămășile alea scumpe? Ți le cususem pe cele vechi și te-ai fi descurcat în iarna asta.

– Urăsc hainele peticite. Mă irită!

Era o acuzație nemeritată, pentru că Gail era foarte atentă atunci când îi cosea hainele. Extravaganța lui era exagerată, dar n-avea de gând să recunoască acest lucru în fața ei.

– Trebuie să facem ceva, Phillip. Așa nu se mai poate!

– Eu nu pot să fac nimic! Am făcut o înțelegere și, dacă nu te descurci cu banii ăia, n-am ce să fac!

– Cheltuiești prea mult pentru tine, se răsti ea. Fumezi toată ziua și jumătate din noapte!

– Sigur! Obligă-mă să renunț la singura mea plăcere, la singurul mod prin care mă relaxez!

– Bunăstarea și sănătatea copiilor tăi ar trebui să fie mai presus de plăcerea și relaxarea ta. N-ai dreptul să fumezi atât de mult, cât vreme copiii nu sunt hrăniți și îmbrăcați așa cum trebuie.

Brusc, el se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin cameră, ținându-și capul între mâini.

– Dumnezeule, capul meu! strigă el. N-o să se termine niciodată?

Se prăbuși la podea, la picioarele ei, cu ochii închiși. Văzând trupul nemișcat, Gail se sperie și regretă că se certase cu el dintr-un motiv atât de vulgar. Alergă la etaj, luă sticluța cu săruri, apoi se duse în bucătărie și puse apă la încălzit, după care se întoarse în camera de zi. Îngenunche lângă el și-i ridică ușor capul.

– Phillip! Dragul meu, iartă-mă!

După câteva clipe, el deschise ochii și bolborosi ceva, dând semne că o recunoaște.

– Mi-e.. rău...

– Mă duc la familia Paxton să-i rog să cheme un doctor, spuse ea, îngrijorată. Crezi că poți să mergi până la pat? Te ajut eu, dragul meu.

– Vreau să.. stau aici... puțin. Fără... doctor.

– Nici gând, Phillip! Dacă ești bolnav, trebuie să te consulte un doctor.

Dar el o prinse de rochie și-o sili să rămână lângă el.

– Nu. O să-mi... revin... imediat. Stai cu mine... Nu pleca... Gail!

Ea auzi șuieratul făcut de ceainic și o strigă pe Joyce, care se dusese în camera ei, dar încă nu dormea.

– Joyce, coboară repede! Du-te în bucătărie și umple o sticlă cu apă caldă. Să nu-ți fie frică! Tatăl tău nu se simte bine, dar o să-și revină.

În cadrul ușii, fetița îl privi pe tatăl ei cu o expresie ciudată pe chip, apoi se duse în bucătărie și reveni cu sticla plină cu apă caldă. Gail îl descălță, apoi îi puse sticla la picioare.

– Dă-mi pătura de pe canapea, îi ceru ea fetiței.

Îl înveli bine și stătu lângă el câteva minute, până când îi șopti că se simțea mai bine. Îl ajută să se ridice în picioare și o trimise pe Joyce la culcare.

– Du-te în pat, draga mea. O să vin imediat să te învelesc, dar mai întâi trebuie să am grijă de tatăl tău. Bietul de el!

Mergând foarte încet, Gail îl conduse pe Phillip în pat și se așeză lângă el, ținându-l de mână.

– Te simți mai bine, dragul meu?

Era extrem de îngrijorată și se învinovățea pentru că, din cauza ei, Phillip făcuse această criză.

– Da, e mai bine. Nu mai ești supărată pe mine, nu-i așa?

– Dar n-am fost supărată, iubitule. Îmi pare rău pentru tot ce ți-am spus. Mă ierți?

El o strânse ușor de mână.

– Eu te iert întotdeauna... întotdeauna.

Închise ochii și adormi foarte repede, așa că Gail se duse în camera fetiței, să se asigure că se culcase. Dar patul ei albastru era gol, așa că se gândi că micuța, speriată de criza tatălui ei, se adăpostise în camera fratelui ei.

Se apropie de camera acestuia și auzi, prin ușa întredeschisă, glasurile celor doi copii:

– Cum arăta? întrebă Hugh.

– Ca întotdeauna, chicoti Joyce.

– Și ea l-a crezut?

– Să fii convins! Mie îmi place așa mult de ea, că eram gata să-i spun adevărul. Dar cred că e mai bine să nu spun nimic, mai ales cu el de față.

– Doamne, ce-ai fi încasat-o!

– Nu l-ar fi lăsat ea! Dacă ai fi auzit-o...

Joyce începu s-o imite pe Gail în timp ce-l încuraja pe soțul ei, ajutându-l să iasă din criză.

– Ce rău îmi pare că n-am văzut-o și eu! Ce norocoasă ești!

– Data viitoare când se ceartă, o să te chem și pe tine. Poate o să se prefacă din nou că leșină...

Gail simți că nu se mai poate ține pe picioare și se întoarse în dormitor. Îl privi cu atenție pe Phillip. Oare era posibil? Totul fusese o prefăcătorie, ca să iasă dintr-o situație dificilă? Ca s-o facă pe ea să renunțe și să-l compătimească?

Se dezbrăcă și se strecură în pat, lângă el. Stătu nemișcată câteva minute în întuneric, neștiind dacă ar trebui să fie amuzată sau supărată pentru înșelătoria soțului ei.

Brusc, Phillip se mișcă și gemu.

– Bani... bani... bani!

Gail rămase nemișcată. Foarte curând, auzi din nou vocea lui, acum perfect normală.

– Dormi?

– Nu.

– Eu... Te-am deranjat?

– Nu, spuse din nou Gail.

– Am vorbit în somn?

Acum era sigură.

– Nu, Phillip, răspunse ea după o scurtă ezitare. De ce mă întrebi așa ceva? Tu nu vorbești niciodată în somn!

Bietul Phillip! Un amestec ciudat de bărbat și copil răsfățat, mereu gata de ceartă... Se certa cu oricine, chiar și cu Gail. Mai bine

spus, mai ales cu Gail, deși își dădea seama că îi era tot mai îndatorat, nu numai pentru ajutorul material, ci pentru afecțiunea, răbdarea, compasiunea de care dădea dovadă, ca și pentru faptul că avea grijă de cei doi copii.

Bietul Phillip! Era sigur că lumea era inamicul lui când, în realitate, el era singurul lui dușman!

În dimineața următoare, nu discutară despre criza lui Phillip și nici despre cheltuielile casei. Știa că trebuie să găsească singură o soluție, fără să se bazeze pe ajutorul lui. Pentru binele amândurora, ca să-l respecte în continuare, trebuia să facă tot posibilul pentru ca aceste momente penibile să nu se repete.

Cum putea să-l ajute? Poate că dragostea ar putea să-l salveze, dar putea primi dragostea, pentru că nu era în stare să ofere. Gelozia și autocompătimirea îl chinuiau, punând în pericol sănătatea lui mentală, ca și căsnicia.

După acest moment, urmă o perioadă lungă de tăcere din partea lui Phillip. Pur și simplu refuza să-i adreseze vreun cuvânt, iar când Gail insista, el spunea doar:

– Știi foarte bine care e problema.

Într-o zi, Gail insistă, hotărâtă să afle motivul comportamentului lui.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, Phillip. Dacă nu știu unde am greșit, cum pot să fiu sigură că nu voi repeta greșeala? N-am stabilit că vom fi sinceri unul cu altul?

– Sinceri? pufni el. Tocmai tu vorbești de sinceritate?

– Ce vrei să spui? îi ceru ea socoteală. Cu ce te-am mințit?

– Știi foarte bine!

– Totuși, spune-mi.

– O să-ți spun! Ai primit scrisori de la bărbați și le-ai ascuns de mine.

Acuzația lui o amuză peste măsură, pentru că era complet falsă. Viața ei era o carte deschisă și, de când devenise soția lui Phillip, pentru ea nu mai existase nici un alt bărbat.

– Cred că ai înnebunit! Când am făcut eu așa ceva? Cine mi-a trimis scrisori? Și unde le-am ascuns?

– Nu știu cine le-a scris, dar am văzut că ai primit un plic, iar scrisul era al unui bărbat. Ai pus plicul deoparte ca să-l citești mai târziu, când eu n-o să fiu în preajmă. Nu trebuie să faci figura asta nevinovată! Era un plic cenușiu, cu o pasăre desenată într-un colț. Unul din prietenii tăi pentru care eu nu sunt destul de bun, nu-i așa?

– Repet, cred că ai înnebunit! N-am primit nici o scrisoare de la nici un bărbat! Dar cred că n-are rost să neg... Dacă vrei să te uiți în biroul meu, n-ai decât.

Deschise biroul și se dădu un pas înapoi. Fără jenă, Phillip cotrobăi prin lucrurile ei, până când găsi un plic care se potrivea descrierii făcute.

– Uite! spuse el, triumfător. Cum explici asta?

Uimită, Gail luă plicul și scoase o hârtie primită de la un cunoscut magazin de jucării de unde cumpăra, uneori, diverse lucruri pentru copii. Atunci când primise plicul, îl pusese deoparte cu gândul să-l citească mai târziu, dar uitase complet de el.

– Uită-te bine la plicul pe baza căruia faci asemenea acuzații! Din cauza asta ai suferit în ultimele trei săptămâni – un tren de jucărie pentru Hugh.

El aruncă o scurtă privire, dar nu se lăsă convins.

– Ar fi trebuit să mi-o arăți atunci, spuse el, morocănos. Ne-ai fi scutit de multe neplăceri! Ai un obicei foarte neplăcut, Gail. Ești secretoasă!

– Iar tu ești extrem de suspicios, Phillip. Ai de gând să-mi ceri scuze pentru purtarea ta?

El făcu ochii mari.

– Să-ți cer scuze? Pentru ce? pufni el. Dacă trebuie să-și ceară cineva scuze, aceea ești tu.

Se răsuci pe călcâie și ieși din cameră.

Gail rupse scrisoarea în bucățele pe care le aruncă la coș. Se simțea extrem de încorsetată și avea nevoie de prieteni. De când se

căsătoriseră, nu se mai întâlnise cu nimeni. Nu avea mulți prieteni, dar nu voia să-i piardă pe cei pe care-i avea. Phillip, în schimb, n-avea nici un prieten. Își făcuse din asta un motiv de mândrie și-i spunea adesea că toți oamenii de care avea nevoie erau în propria lui casă. De vreme ce el nu avea nevoie de prieteni, se aștepta ca și Gail să fie la fel de izolată și nu-i permisese să invite pe nimeni, nici măcar pentru o oră sau două.

Având în vedere purtarea lui neobișnuită din ultima vreme, Gail decise că-i va face bine să întâlnească oameni noi și să stea de vorbă cu ei. De mai multe ori, Priscilla Grant îi invitase să-și petreacă sfârșitul de săptămână la Kensington, dar Phillip refuzase întotdeauna. Acum, Gail hotărî s-o invite pe Priscilla la ei, gândindu-se că prietena ei, însărcinată în șase luni cu cel de-al doilea copil, va accepta bucuroasă această schimbare. John avea să rămână acasă, cu Jacko.

– Sunt sigură că Joyce n-o să se supere dacă o să doarmă pe canapeaua din camera de zi, îi explică Gail lui Phillip. În felul acesta, Priscilla poate sta în camera fetiței. Te superi?

Spre uimirea ei, Phillip nu se opuse. Stabiliră ca Priscilla să vină sâmbătă după-amiază, iar Gail și soțul ei s-o aștepte la gara din Londra, de unde urmau să ia trenul până la ei acasă. John și Jacko urmau să vină duminică la ceai, după care aveau să plece împreună acasă.

Gail era în al nouălea cer. Era extrem de mândră de casă și de copii și abia aștepta s-o întâlnească pe prietena ei.

– Nu uita că ne întâlnim cu Priscilla la unu și jumătate, îi aminti ea sâmbătă dimineață, observând că soțul ei nu era în toane bune.

– N-am uitat.

Era morocănos și plictisit, iar Gail trase aer în piept, exasperată. Chiar nu putea să fie amabil? Nici măcar o dată? Priscilla era o persoană încântătoare și, în puținele ocazii în care se întâlnise cu Phillip, fusese foarte politicoasă.

Gail îl luă de braț.

– Poartă-te frumos, dragul meu, spuse ea, enervată că trebuia să se roage de el. Abia aștept s-o văd pe Priscilla și să-i arăt casa noastră.

– Nu înțeleg de ce. N-avem nevoie de străini! Când am câteva ore libere, vreau să le petrec exact așa cum am chef!

Ea își retrase mâna. Chiar nu putea să aibă parte de nici o plăcere? Nu putea să stea câteva ore, în casa ei, împreună cu o prietenă?

– Dar nimeni nu te împiedică, Phillip. Numai că și eu am liber la sfârșit de săptămână și am dreptul să fac ce-mi place.

El nu-i răspunse, dar pufni într-un mod care arăta clar că nu e de acord cu ea.

Mai târziu, când plecară s-o aștepte pe Priscilla, Gail speră că soțul ei va fi politicos și n-o va face de râs. Dar își dădu seama curând că speranțele ei erau în zadar.

– Bună, Phillip, îl salută Priscilla. Mă bucur să te revăd. Ce frumos din partea voastră că m-ați invitat la voi în acest week-end!

Fără să-i răspundă, el își ridică pălăria în semn de salut, după care se îndreptă cu pași mari spre trenul lor, căutând un compartiment mai liber. Celor două femei nu le rămase decât să-l urmeze.

După trei stații, rămaseră singuri în compartiment, iar tăcerea lui Phillip deveni stânjenitoare, mai ales pentru Gail. Încercă să compenseze acest lucru vorbind fără încetare și descriindu-i casa și grădina.

– Încerc să fac rost de un arbust așa cum are familia Miller la Heatherley. Sper să reușesc singură; dacă nu, o să iau butași de la ei.

Pentru prima oară de când urcaseră în tren, Phillip își ridică privirea din ziar.

– Dacă n-ai înțeles până acum, dă-mi voie să-ți atrag atenția că soția mea este o persoană extraordinară, spuse el, pe un ton sarcastic.

Priscilla roși violent. Această insultă la adresa lui Gail era foarte dură, iar ei i se făcu milă de prietena sa. În ultimele șase luni, o văzuse pe Gail foarte rar, dar putuse să-și dea seama că nu era fericită. Strălucirea din privirea ei dispăruse, era tristă și era atentă la fiecare cuvânt pe care-l rostea. Acum, Priscilla înțelegea ce se întâmplase. Phillip o făcuse să-și piardă bucuria, încrederea în sine.

Acea insultă gratuită o făcu pe Gail să riposteze, deși de obicei tăcea, mai ales dacă erau și alte persoane de față.

– Iar acum are dovada că tu ești un mitocan prost crescut.

Regretă imediat afirmația făcută, pentru că se cobora astfel la un nivel nedemn de ea. Coborâră la următoarea stație și se îndreptară pe jos spre strada Reedsdale. Phillip mergea în fața lor, iar Gail și Priscilla îl urmau, în tăcere. Ținând în mână valiza Priscillei, Gail se simți extrem de umilită. Câte planuri își făcuse pentru acest sfârșit de săptămână!

Din fericire, copiii se bucurară de vizita Priscillei și o întâmpinară cu căldură.

După-amiază, petrecură câtva timp în grădină, apoi plecară la o plimbare la care Phillip refuză să ia parte. Când se întoarseră, îl găsiră cufundat în același fotoliu, citind același ziar. Nu le adresă nici un cuvânt și le răspunse morocănos copiilor, când aceștia îi spuseră „noapte bună”.

Fu o seară foarte neplăcută pentru Gail, ca și pentru Priscilla, care era șocată de purtarea lui Phillip. Soțul ei, John, era extrem de amabil și curtenitor, și înțelegea durerea și amărăciunea din sufletul prietenei ei.

Priscilla puse capăt acestei situații, spunând că dorea să meargă la culcare, deși era numai ora nouă. Gail o conduse, dar nu discută despre acest subiect sensibil.

– Draga mea Gail, cred că ar fi mai bine să plec acasă mâine dimineață, îi spuse Priscilla pe un ton foarte blând. O să-l sun pe John de la gară și o să-l rog să mă aștepte.

Gail respiră adânc, cu degetele încleștate de spătarul unui scaun.

– Îmi pare foarte rău, șopti ea.

– Nu-ți face griji, draga mea. N-ar fi trebuit să vin. Bărbații au un comportament foarte ciudat. Chiar și John...

Zâmbi, încercând s-o liniștească pe Gail, dar aceasta suporta cu greu blândețea prietenei sale.

– Nu pot să cred că John ar insulta un oaspete al casei voastre, spuse ea pe un ton aspru. Îmi pare rău, Priscilla. Ar fi trebuit să-l cunosc pe Phillip în lunile de când locuim împreună. E un bădăran lipsit de maniere! Îmi cer scuze pentru el, dar sunt sigură că el nu și-ar cere scuze și nici măcar n-ar recunoaște că este necesar să-și ceară scuze. El face legea și crede că are dreptul să se comporte așa cum vrea, fără să țină cont de părerea altora. Se consideră atotștiutor!

Tonul ei era amar. Nimeni, niciodată, n-o umilise și n-o tratase așa așa cum făcuse Phillip. Propriul ei soț, în propria ei casă! În afara acelei locuințe, era stimată și respectată, așa cum merita să fie orice femeie. Dar el, bărbatul care jurase s-o iubească și s-o protejeze, nu înceta s-o umilească.

Priscilla o mângâie pe braț.

– Nu te supăra, scumpa mea. Nu merită! Să nu permiți nimănui să-ți distrugă spiritul și să-ți șteargă zâmbetul de pe buze. Trebuie să ai curaj și încredere în tine!

– Cred că-mi urăsc soțul, spuse Gail încet, dar foarte clar.

– Nu, Gail! Nu spune și nici nu gândi așa ceva! E doar o fază... Probabil că are un motiv serios să fie supărat și s-a întâmplat ca eu să vin tocmai în acest sfârșit de săptămână. O să fie bine după ce plec, ai să vezi!

– Da, o să fie bine, aprobă ea cu amărăciune. Asta vrea și el! Nu-i place ca prietenii mei să vină aici, nu mă lasă să plec nicăieri și nici să fac lucruri care nu-l interesează pe el. Eu exist numai pentru plăcerea lui Phillip Westing! N-am nici o îndoială că, după plecarea ta, o să fie din nou afectuos și o să-mi declare dragostea

lui. Dragostea! Mă umilește și apoi spune că mă iubește! Mă insultă în fața prietenilor mei, a copiilor, după care crede că poate să vină la mine și să-și satisfacă poftele animalice!

Se opri brusc și-și acoperi fața cu palmele, îngrozită de ceea ce spusese. Era prima oară când spunea cu voce tare ceea ce simțea, dar știa că fiecare cuvânt era perfect adevărat.

Priscilla o privea în tăcere, pentru că nu știa ce ar fi trebuit să spună. Gail trase aer în piept și-și luă palmele de pe chipul alb ca hârtia.

– Îmi pare rău, spuse ea abia auzit. Da, cred că ar fi mai bine să pleci mâine dimineață. Nu trebuie să te grăbești, pentru că Phillip rămâne în pat până la prânz în fiecare duminică. O să vin pe la ora nouă să-ți aduc micul dejun.

– Pot să cobor eu, Gail.

– Nu, te rog. O să am grijă de copii, pentru că se trezesc devreme, după care o să pregătesc masa de prânz și o să te conduc la gară. Noapte bună, draga mea. Nu... Te rog, nu mă săruta. Nu cred că aș suporta o dovadă de afecțiune în seara asta.

Ieși brusc din cameră. În casă nu mai era nici un pat liber, așa că era nevoită să doarmă în continuare în camera ei, în patul pe care-l împărțea cu Phillip.

Se prefăcu, atunci când soțul ei intră în cameră, că dormea, de teamă ca el să nu vrea să-i vorbească. Dar el n-avea o asemenea intenție și, foarte curând, auzi respirația lui regulată, semn că adormise.

Dormea și în timpul dimineții, când Gail se trezi și se strecură în baie, cu hainele în brațe. Privindu-l, văzu pentru prima dată ceea ce nu observase înainte de căsătorie, pentru că n-avea experiență – Phillip era un bărbat egoist, rău și extrem de nefericit.

Se îmbrăcă și ieși din cameră, hotărâtă să nu-l compătimească. Dacă era nefericit, era numai vina lui! Avea destule motive ca să fie fericit, iar soarta fusese destul de blândă cu el. Avusese părinți cumsecade, muncitori, care-l iubiseră și făcuseră totul pentru el.

Gail avea acum destule dovezi care demonstrau că prima lui soție fusese o femeie bună, blândă, iubitoare, dar care suportase răutăți mult mai mari din partea lui Phillip, pentru că făcuse greșeala să se îmbolnăvească. Avea doi copii cuminți, care nu-i făceau probleme, care învățau bine. Și o găsise și pe Gail, o femeie tânără, plină de viață, afectuoasă și care avea grijă de copii.

După ce o conduse pe Priscilla la gară, se întoarse acasă și termină de pregătit prânzul.

Copiii erau foarte liniștiți, ca și când ar fi simțit că ceva nu era în ordine. La ora unu, Phillip apăru în bucătărie, îmbrăcat în halat și nebărbierit.

– Unde e Priscilla? întrebă el, privind cele patru tacâmuri așezate la masă.

– A plecat acasă.

Mâncară într-o liniște deplină, întreruptă numai de întrebarea lui Joyce, care voia să știe dacă se puteau ridica de la masă. Gail îi trimise pe copii la plimbare, spălă vasele, după care se duse în camera de zi unde Phillip, acum ras și îmbrăcat cuviincios, era pregătit să fie amabil.

– Vreau să vorbesc cu tine, îi spuse ea fără nici o introducere.

– În legătură cu ziua de ieri? întrebă el pe un ton agresiv.

– Nu, deși mă bucur că-ți dai seama că ar fi trebuit să stăm de vorbă despre asta. Dar n-o să te plictisesc cu discuții. Te părăsesc, Phillip.

Făcu ochii mari, uimit peste măsură.

– Mă părăsești? repetă el. Nu poți să faci asta. Ești soția mea!

– Știu, din nefericire.

Se străduia să-și păstreze calmul, știind că nu trebuia să plângă sau să se enerveze în fața lui. Tonul lui sarcastic o punea în dezavantaj, chiar și atunci când amândoi știau că ea are dreptate.

– Cu toate astea, nu sunt sclava ta. M-ai tratat ca pe o servitoare, m-ai umilit în nenumărate feluri, ai profitat de mine și m-ai făcut să preiau responsabilitățile tale, iar acum mi-ai insultat prietena și ai

gonit-o din casa pe care eu o întreţin. Am ajuns la capătul puterilor şi te părăsesc. N-ai decât să faci ce vrei! Îmi pare rău pentru copii, dar trebuie să înţeleagă că tu eşti vinovat pentru asta. O să mă duc la Heatherley, la familia Miller, până mă hotărăsc ce să fac. Te sfătuiesc, pentru binele tău, să nu vii după mine. În casa aceea locuieşte un bărbat adevărat, care nu suportă ca un oaspete de-al lui să fie insultat. La revedere, Phillip. Sper să nu te mai văd niciodată.

Ieşi din cameră, lăsându-l fără cuvinte, dar roşu la faţă de furie.

Urcă în camera lor şi-şi împachetă câteva lucruri. Phillip o aşteptă în hol şi-i blocă trecerea.

– Te rog să mă laşi să trec, spuse ea, controlându-şi teama care o cuprinsese la vederea lui.

– Nu, şuieră el printre dinţi. N-o să pleci din casa mea.

– Ba o să plec, Phillip. Dacă nu mă laşi să plec azi, am s-o fac mâine. Nu poţi să mă ţii legată.

– Astăzi nu pleci nicăieri!

Zâmbetul lui ironic, privirea batjocoritoare o scotea de minţi şi se simţea în stare să-l omoare.

Strânse valiza la piept, se răsuci pe călcâie şi fugi în bucătărie, apoi ieşi pe uşa care dădea în grădină. Străbătu în fugă grădina şi ieşi în stradă, rugându-se ca Phillip să n-o ajungă. Reuşi să ajungă la gară, de unde luă trenul către Heatherley. Se linişti abia în clipa în care Cora Miller o luă în braţe, fără să-i pună nici o întrebare.

Capitolul 9

Gail stătea pe marginea patului din camera lui Ethne și recitea scrisoarea de la Phillip.

Trecuseră două săptămâni de când fugise de la el, iar căldura cu care fusese primită în casa familiei Miller o ajutase foarte mult. Cora fusese foarte îngrijorată din pricina ei.

– E un cerc vicios, îi explicase Gail când fusese în stare să-i vorbească despre ce se întâmplase. Mi-a spus că este prost dispus pentru că nu-l satisfac fizic, dar nu suport să mă atingă după ce m-a insultat și m-a umilit toată ziua. Ne certăm întruna, ne enervăm reciproc atât de tare... Căsătoria asta a devenit un calvar! Nu mai pot să trăiesc cu el!

Cora o înțelesese mai bine decât credea Gail, pentru că avusese aceleași probleme cu George. Din fericire, el o iubise suficient de mult ca să-și dorească să învețe, dar Phillip? El se iubea cu adevărat numai pe sine! Cora îi vorbise de toleranță și răbdare, dar era furioasă pe bărbatul care nu fusese în stare să aprecieze femeia minunată cu care se însurase.

Phillip încercase toate căile de a lua legătura cu ea – îi telefonase, dar ea pusese receptorul în furcă; îi scrisese scrisori, dar ea i le trimisese înapoi nedeschise; o așteptase la galerie, dar ea

plecase pe ușa din spate; o așteptase la gară, dar ea îl văzuse și o luase pe un alt drum. Într-o zi, venise la Heatherley, dar George Miller, prieten de nădejde, nu-l lăsase să intre.

Toți o protejau, dar ea știa că nu se putea ascunde la nesfârșit. În cele urmă, curiozitatea o făcuse să deschidă un plic cu un scris necunoscut. Scrisoarea era semnată de doamna Briggs, iar în plic erau și câteva rânduri scrise chiar de Phillip.

„Dragă doamnă,

Cred că trebuie să vă anunț că domnul Westing este foarte bolnav și că ar trebui să veniți acasă. Vă trimit și o scrisoare din partea domnului Westing, cu speranța că o veți citi.

Cu respect,

Sarah Briggs".

Gail citise acele rânduri, scrise cu creionul și cu o mână tremurândă. Pe scurt, fără cuvinte mari, îi spunea că își recunoștea vina și că îndrăznise să-i scrie în speranța că va putea să-l ierte, vreodată, pentru purtarea lui. Scrisoarea continua:

„Sunt foarte bolnav, draga mea. Cred că am fost bolnav de multă vreme fără să știu. Probabil că aceasta e explicația pentru purtarea mea îngrozitoare. Nu vreau să mă scuz, ci doar să-ți explic. Mi s-a făcut rău la serviciu, iar doctorul m-a trimis la un specialist, la un cabinet de pe strada Harley. A fost foarte direct și mi-a spus că mă așteaptă cel mult doi ani de viață activă. E vorba de artită reumatoidă. Mi-a recomandat o viață liniștită, regim strict și îngrijire permanentă.

Nu îndrăznesc să te rog să te întorci la mine, Gail. Mi-am făcut curaj să-ți scriu de dragul copiilor. Nu îi face pe ei să plătească pentru greșelile mele! Ei te iubesc și nu vor să te piardă. Și eu te iubesc, dar eu merit să te pierd. Nu pot decât să-ți spun că decizia îți aparține.

Soțul tău iubitor și devotat,

Phillip".

Reciti scrisoarea până când o învață pe de rost, după care o încuie în valiză.

Ce să facă? Toată ființa ei o îndemna să nu se întoarcă în casa în care fusese atât de nefericită, dar nu putea să nege faptul că era soția lui și avea anumite responsabilități. Viitorul i se prezenta în culori sumbre. Era căsătorită de numai șase luni și, în cel mult doi ani, va fi pusă în situația de a avea grijă de un bărbat invalid și de doi copii minori.

Trebuia să se întoarcă. Simțul datoriei o împiedica să ia altă decizie.

– Mă întorc acasă, o anunță ea pe Cora, fără să-i arate scrisoarea care, în ciuda voinței ei, o impresionase. Phillip e bolnav... foarte bolnav și trebuie să mă întorc.

Cora observă că ceva o măcina pe tânăra femeie, dar nu încercă s-o rețină. Știa că locul unei soții era lângă bărbatul ei și nu-și pierduse speranța că, într-o zi, Gail și Phillip vor fi fericiți.

Nu-i trimise nici un mesaj lui Phillip, ci preferă să se ducă acasă pe neanunțate. Îi găsi pe copii în camera de zi, făcându-și temele, în timp ce tatăl lor stătea lângă foc. Era puțin palid, dar părea în putere și n-avea nevoie să stea în pat, așa cum ar fi crezut ea.

– Sper că te simți mai bine, Phillip, îi spuse ea, foarte calmă.

– Mulțumesc, mulțumesc! Acum, că te-ai întors, totul o să fie bine!

Respiră ușurat și o luă în brațe, sărutând-o, fără să țină cont de privirile uimite ale copiilor.

– Gail, scumpa mea! Te-ai întors la mine...

Ea acceptă îmbrățișările și sărutările, dar nu-i răspunse ca altădată. Inima, mintea și corpul ei nu mai așteptau cu nerăbdare atingerile soțului ei și se surprinse luând parte la această scenă cu detașare, ca un spectator. Dar știa că decizia de a se întoarce acasă însemna că-și dorește ca relația lor să funcționeze, așa că se strădui să-i zâmbească și-l sărută pe obraz. Noaptea pecetlui împăcarea lor, dar Gail simțea că ceva fusese iremediabil pierdut.

La micul dejun, Gail aduse în discuție starea sănătății lui.

– Mă bucur că te simți mai bine decât aș fi crezut, remarcă ea, privindu-l în timp ce mânca o masă foarte consistentă.

Încă nu-și reluase serviciul, pentru că primise un certificat medical care-l scutea de acest lucru.

– Medicul specialist ți-a dat certificatul? întrebă ea.

– Nu. Mi-a fost atât de rău într-o dimineață, încât doamna Briggs l-a chemat pe doctorul Fenning. El mi-a dat certificatul, dar i-am spus că nu e nevoie să mai treacă pe aici. La ce bun? Știu verdictul, iar doctorul Lockson mi-a prescris și un regim. Adică, mi-a spus ce am voie să mănânc și ce nu. O să găsești lista pe undeva prin bucătărie... I-am dat-o doamnei Briggs.

Înainte să plece la serviciu, Gail discută cu menajera despre regimul lui Phillip.

– Nu știu ce fel de specialist e, dar cred că nu s-a ocupat niciodată de o gospodărie, îi spuse aceasta.

Doamna Briggs nu se arătase surprinsă de întoarcerea ei, iar Gail îi era extrem de recunoscătoare pentru acest lucru.

– Poate că pe el nu-l interesează banii, dar eu nu știu cum o să mă descurc.

Gail se strâmbă când văzu lista – pui, somon, limbă de mare, scoici, ouă, fructe, smântână.

– A uitat să treacă șampania, comentă sarcastic Gail.

Cum să-și permită să cumpere asemenea alimente pentru Phillip? Și, mai ales, pentru ce perioadă?

– Am comandat un pui astăzi, doamnă. Numai pentru domnul Westing, pentru că eu și copiii o să mâncăm tocană de vită cu legume. Dumneavoastră doriți pui?

– În nici un caz, doamnă Briggs! Cât a costat?

– Aproape o liră. Îmi pare rău, dar n-am găsit mai ieftin. Iar domnul Westing mi-a spus să iau un pui mai mare, pentru că nu vrea ca a doua zi să mănânce resturile.

– O să ne descurcăm, spuse ea.

Plecă la galerie, dar în cursul serii decise să discute cu Phillip despre alimentația lui.

– Regimul acesta e foarte scump.

– Știu. Îmi pare rău, dar n-am ce face.

– O să am nevoie de ajutorul tău, spuse ea răspicat, știind cum se terminau întotdeauna discuțiile pe teme financiare.

– Draga mea, mă simt neputincios! Sunt gata să-ți dau tot ce am, dar nu pot să-ți dau mai mult decât am.

Gail auzise această frază de atâtea ori, încât se săturase.

– În cazul acesta, o să-i cerem domnului Templar să ne amâne puțin cu plata ratelor.

– Nu se poate! interveni el, rapid. Casa aceasta reprezintă garanția ta, în cazul în care mi se întâmplă ceva, așa că trebuie să fac tot posibilul să termin de plătit acel împrumut.

– Dar există asigurarea de viață, îi aminti ea, stânjenită că trebuia să discute despre dispariția lui.

El zâmbi și ridică din umeri.

– Îmi pare rău, draga mea...

Ea se încruntă.

– Ai încheiat polița aceea, nu-i așa? I-ai promis domnului Templar că o să faci acest lucru înainte să ne căsătorim.

– Adevărul este că n-am încheiat-o. N-am putut, pentru că am cheltuit prea mult cu renovarea casei.

– Dar eu am plătit jumătate!

– Așa ai crezut, pentru că nu ți-am spus niciodată cât a costat totul cu adevărat.

Gail se gândi că nu-i stătea în fire să procedeze așa, dar nu insistă.

– Ar fi trebuit să faci asigurarea la început, când aveai bani. Cu renovarea casei ne-am fi descurcat.

– Lui Templar îi este ușor să vorbească despre asigurări, polițe de viață și altele... El e bogat și n-are copii!

– Așadar, dacă tu ai muri, eu și copiii n-am rămâne cu nimic?

– Nu, spuse el, morocănos.

Ea nu mai comentă, dar mulțumi în gând pentru faptul că ratele la casă erau plătite la zi. În caz contrar, puteau rămâne cu toții fără un acoperiș deasupra capului de vreme ce, în cel mult doi ani, Phillip va fi în imposibilitate de a munci.

– Discutam despre regimul tău, îi aminti ea. Dacă nu poți să mă ajuți, ce-o să facem? Dacă trebuie să mănânci numai pui, somon, fructe și toate celelalte nebunii, noi ce-o să facem? După cum știi, salariul meu a scăzut considerabil, și mai trebuie s-o plătesc și pe doamna Briggs.

El o bătu pe mână.

– Nu-ți mai face griji. Rupe lista aia! O să mănânc la fel ca și voi, și cu asta basta!

– Dar, Phillip, doctorul a spus...

– Știu, draga mea, dar e clar că nu se poate. Și, la urma urmei, ce mai contează, de vreme ce nu putem evita finalul? Ce mai contează doi ani? Iar dacă viața ta este mai grea pentru că trebuie să mă îngrijești pe mine...

Vocea i se frânse, iar Gail veni lângă el.

– Phillip, pot să te ajut cu ceva?

– Nu, draga mea, cu nimic. O să-mi revin imediat.

Gail nu mai discută despre acest subiect, dar în seara următoare îi servi limbă de mare, în timp ce ea mâncă pâine cu unt și brânză. Phillip observă acest lucru, dar nu comentă.

În ansamblu, lucrurile mergeau destul de bine între ei. Gail nu făcu nici o referire la trecut și nu mai invită pe nimeni acasă, iar Phillip făcea eforturi să fie mai distractiv, mai amuzant. Vorbea cu ea despre subiecte altădată tabu, cum ar fi politica și armata. Îi dădu chiar și amănunte despre perioada în care-și efectuase serviciul militar, subliniind întotdeauna că nici o misiune n-ar fi fost dusă la

bun sfârșit fără contribuția lui. Vorbea cu atâta lejeritate despre oamenii lui și despre tovarășii lui, încât Gail îl întrebă ce grad avusese în armată.

El ezită și tuși, simțind privirea lui Joyce ațintită asupra lui.

– Am făcut munca unui sergent major, dar n-am fost decât caporal.

Fetița se încruntă, enervându-l pe tatăl ei.

– Du-te la culcare, Joyce! îi ceru el, pe un ton tăios.

Ea zâmbi semnificativ, ca și când ar mai fi auzit acele povești, și urcă în camera ei.

– N-am fost niciodată apreciat la adevărata mea valoare, se scuză el când rămaseră singuri.

Gail începu să râdă.

– Doamne! Nu mă interesează dacă ai fost general sau un simplu soldat. Ce mai contează?

Dar își dădu seama că, în realitate, conta, de vreme ce soțul ei o mințea în legătură cu acest subiect.

În următoarele zile, văzu că Phillip se simțea mai bine, așa că se întrebă dacă mai era nevoie de un regim atât de strict. Copiii creșteau pe zi ce trecea și aveau nevoie de hrană consistentă. Vrând să evite o scenă neplăcută, decise să vorbească direct cu doctorul Lockson, despre care Phillip îi spusese că avea cabinetul pe strada Harley.

– Nu vă caut în calitate de pacient, îi spuse ea la telefon. Soțul meu a venit la dumneavoastră acum câteva luni și aș vrea să vorbim despre starea sănătății lui, dacă se poate. Din păcate, nu pot să vă plătesc consultația. Aș putea să vin la dumneavoastră fără să plătesc?

Doctorul, care considera că pacientul era mai important decât banii, aprecie sinceritatea ei.

– Vă aștept, doamnă. Cum ați spus că vă numiți?

Ea îi spuse numele pe litere și adăugă:

– Soțul meu a venit la dumneavoastră în ianuarie, dar nu știu data exactă.

– O să caut fișa până veniți.

Dar la cabinet o aștepta o mare surpriză.

– Cred că e o greșeală, doamnă Westing, îi spuse cu blândețe doctorul. Nu am nici o fișă cu numele soțului dumneavoastră și sunt sigur că nu l-am consultat.

Ea făcu ochii mari, uimită peste măsură.

– Dar... Sunt sigură că mi-a spus numele dumneavoastră. Altfel, de unde aș fi știut să vin aici? I s-a făcut rău la serviciu, iar doctorul care i-a acordat primul ajutor l-a trimis la dumneavoastră.

– Și care a fost diagnosticul?

– Artrită reumatoidă. Sunteți specialist în această boală?

– Da, spuse el, nedumerit. La ce firmă lucrează?

– „Bradey și Fii", pe strada Lithower.

Doctorul își consultă din nou agenda și găsi o carte de vizită.

– Da, am consultat pe cineva de la acea firmă în ianuarie. O femeie de serviciu a avut un accident și a fost suspectă de artrită, așa că mi s-a cerut părerea. Sunt sigur că n-a fost vorba de un bărbat!

– Mi-a spus că i-ați recomandat un regim alimentar strict și că i-ați spus că va mai avea cel mult doi ani de viață activă.

Gail scoase din geantă lista cu alimente și i-o înmână. Doctorul o citi atent și i-o înapoie zâmbind.

– Îmi pare rău, doamnă Westing. Știți ce cred? Că soțul dumneavoastră a făcut o glumă, o farsă... Duceți-vă acasă și spuneți-i că ați descoperit totul.

Gail ieși din cabinetul doctorului complet confuză. Care era explicația? Era posibil? Nu... nu se putea s-o păcălească încă o dată! Oare inventase totul ca s-o facă să se întoarcă la el? Își aminti de seara în care se prefăcuse că leșină, precum și comentariile copiilor. Iar mai târziu, pretinsese că vorbea în somn, numai ca să-i demonstreze că problema banilor nu-l lăsa să se odihnească.

Acum, fusese nevoit să pună la cale un plan mai complex, menit s-o facă să se întoarcă acasă. Câte probleme își făcuse cât aflase că

exista riscul să rămână invalid! Cât de mult se chinuise să facă rost de alimentele scumpe, în timp ce ea și copiii mâncau numai pâine cu unt, brânză și ceai. În unele seri, se culcaseră flămânzi, dar acceptaseră acest sacrificiu pentru ca el să se însănătoșească.

Ce ușor fusese păcălită! Când o văzuse înapoi, se bucurase pentru că planul lui reușise.

Gail se duse acasă, hotărâtă să se răzbune pe el.

Înainte să plece, doamna Briggs pregătise friptură de pui pentru Phillip și macaroane cu brânză pentru Gail și copii. Dar ea luă numai friptura de pui, o așeză pe masă și începu s-o porționeze, deși, de obicei, Phillip făcea singur acest lucru.

– Să aduc macaroanele? întrebă Gail.

– Nu, draga mea. În seara asta o să mâncăm cu toții pui. Îmi pare rău că nu avem destule legume, dar am făcut cartofi pai și sper să vă placă.

Phillip o privi uimit, dar nu obiectă.

– Foarte bine! Să sărbătorim! O să mâncam toți din friptura mea? Gail, văd că tai tu...

– Da.

Și așa făcu, împărțind în patru părți egale tot puiul din farfurie.

– Dar n-a mai rămas nimic pentru mâine! observă Joyce. Ce-o să facă tata?

– Ai dreptate. Astăzi el ne-a oferit din mâncarea lui, iar mâine o să-i oferim noi din mâncarea noastră. Așa e corect, nu?

Nimeni nu răspunse, iar masa se desfășură într-o tăcere apăsătoare.

După ce copiii se duseră la culcare, Gail îi dădu soțului ei șansa de a-i spune adevărul, pentru că spera să-l audă spunând că totul fusese o glumă.

– Phillip, cum îl chema pe doctorul de pe strada Harley? Cel care ți-a pus diagnosticul și ți-a dat regimul.

– Lockson, răspunse el. Harwood Lockson.

– Ești sigur?

El se îmbujoră și o privi indignat.

– Sigur că da! Crezi că sunt atât de prost? Dar care e rostul acetsui interogatoriu?

Ea îl privi fix câteva secunde, apoi se întoarse și plecă din cameră, simțind că i se face rău de la stomac. Din acel moment, regimul cu alimente scumpe încetă. Phillip nu puse nici o întrebare, iar Gail nu-i oferi vreo explicație.

***

La puțină vreme după acest episod, Gail descoperi că era însărcinată. O vizită la doctor îi confirmă bănuielile, dar amână momentul în care urma să-i spună lui Phillip. Se temea de reacția lui, pentru că, la începutul căsătoriei lor, avuseseră o discuție pe această temă.

– Vreau un copil, îi spusese ea atunci.

Acest lucru i se păruse de la sine înțeles, așa că răspunsul lui o luase prin surprindere.

– Nu vor mai fi alți copii, Gail.

– Cum adică, alți copii? Eu n-am nici unul!

– Nu, dar eu am doi și sunt de-ajuns.

– Țin foarte mult la copiii tăi, dar nu sunt sânge din sângele meu. Vreau să am un copil al meu și sper să nu aștept prea mult pentru asta.

– Mă tem c-o să fii foarte dezamăgită, îi spusese el, lăsând impresia că nu acceptă să fie contrazis. Îmi spui mereu că trebuie să fac mai multe pentru copii, că au nevoie de haine, de jucării, de o educație mai bună. Cum sugerezi să facem față cheltuielilor unui al treilea copil?

În cele din urmă, Phillip adusese un argument dureros, iar Gail îl primi ca pe o insultă îngrozitoare:

– Crezi că vreau să fiu tatăl nepotului lui Jeremy Marlin? Al acelui hoț și escroc care n-a avut curajul să-și primească pedeapsa?

Gail nu-l iertase niciodată pentru acele cuvinte, deși fusese nevoită să-i ierte multe alte răutăți și insulte.

De aceea, păstră secretul zile, săptămâni și luni în șir și-i spuse soțului ei numai atunci când devenise imposibil să se mai ascundă.

Înainte să-i spună lui, îl anunță pe Jeffrey Templar, pentru că era sigură că avea să se bucure pentru ea. În plus, într-un colț al minții ei încă exista temerea că Phillip nu-i spusese adevărul în legătură cu plata ratelor pentru casă.

Din fericire, de această dată nu avea motive de îngrijorare, deoarece plățile fuseseră făcuse cu regularitate, lună de lună.

– Ar fi trebuit să treci casa pe numele tău, îi spuse Templar. Deși Westing a făcut plățile în fiecare lună, în realitate banii sunt ai tăi. Fără tine, toți banii lui ar fi fost cheltuiți pentru gospodărie și întreținerea casei. I-am spus chiar și lui într-o zi, când începuse să-mi vorbească despre casa lui. E a ta, Gail! Sau așa ar fi trebuit să fie... Nu-ți ascund că, dacă ar fi fost pe numele tău, nu ți-aș mai fi cerut banii înapoi. Dar lui Westing nu vreau să-i dau nimic!

Ea zâmbi cu amărăciune. Ar fi fost minunat să aibă o casă a ei, mai ales acum, când știa că trebuia să renunțe la slujba de la galeria Hannam.

– Așa vorbește Phillip, dar știe cum stau lucrurile. E conștient că n-ar fi putut să plătească trei lire pe săptămână, dacă eu n-aș fi preluat toate celelalte cheltuieli ale casei. Dar vom fi nevoiți să facem alte aranjamente, pentru că, în curând, nu va mai putea să plătească cele trei lire pe săptămână. O să renunț la slujba de la Hannam, pentru că... O să am un copil, Jeffrey.

Cuvintele acestea simple ascundeau visele, speranțele, bucuria și teama pe care fiecare femeie își dorea să le trăiască măcar o dată în viață.

Privirea lui Jeffrey se îmbună, iar un zâmbet cald îi apăru pe buze.

– Draga mea, sunt foarte fericit pentru tine. Nu puteai să-mi dai o veste mai bună! Când o să naști?

– În decembrie. Poate o să fie un cadou de Crăciun...

– Mă bucur. Acum o să trebuiască să ai mai mare grijă de tine.

– Încă nu i-am spus lui Phillip. Când o să vină aici, ca să discute cu tine despre un nou plan de restituire a împrumutului, nu-i spune că ai aflat înaintea lui, bine?

– Sigur că nu, aprobă el.

După plecarea ei, Jeffrey regretă că fusese primul care aflase. Cel căruia ar fi trebuit să-i spună era soțul ei, iar dacă n-o făcuse, însemna că lucrurile nu mergeau bine între ei.

Phillip nu reacționă atât de rău pe cât crezuse Gail.

– N-o să pretind că sunt încântat, spuse el. Dar, dacă asta e situația, o s-o accept. Nu știu cum s-a întâmplat... Bănuiesc că astfel de accidente pot să apară în toate familiile.

Câteva zile mai târziu, Phillip o anunță pe doamna Briggs că nu mai era nevoie de serviciile sale, deoarece Gail urma să renunțe la slujba de la galerie. Cu toate acestea, nu era dispus să-i acorde soției lui suma pe care i-o plătea fostei menajere, cu toate că, în scurtă vreme, urma să apară un alt membru al familiei.

– Nu am bani, i-o reteză el scurt, când Gail îi ceru bani să cumpere lână și material pentru scutece. Fă și tu ca alte femei – economisește din chletuielile zilnice.

– Dar nu se poate, Phillip! Abia îmi ajung banii! Factura de gaz e mai mare în fiecare lună...

– Atunci, consumă mai puțin! Eu n-am nevoie!

– Ba dai drumul la foc în fiecare dimineață, când te îmbraci!

– Doar n-o să îngheț pentru ca tu să poți cumpăra diferite prostii, zise el, îndepărtându-se.

Ea renunță, pentru că nu voia să se certe cu el. Știa că, spre binele copilului, trebuia să fie calmă, liniștită. Acest copil avea s-o recompenseze pentru toate lucrurile pe care nu le avusese în viață. Era copilul ei, numai ai ei! Nu era al lui Phillip, pentru că el nu se arăta deloc interesat de el. Îi demonstră foarte clar acest lucru într-o seară când Gail îi povesti, foarte încântată, cum evolua sarcina și prin ce stări trecea.

– Ai zice că ești prima femeie din lume care naște, o repezi el, încruntat.

– E primul meu copil!

– Pentru mine nu e o noutate, îi spuse el tăios.

Gail nu-i mai vorbi niciodată despre copil, păstrând doar pentru ea visele, speranțele, planurile ei de viitor. Într-adevăr, acest copil era doar al ei!

Mai avea ceva bani din ceea ce-i dăduse Kip și, chiar dacă nu voia să apeleze la ei, știa că numai așa putea să cumpere tot ce-i trebuia pentru copil.

Nu-l mai văzuse pe Kip de când se căsătorise, cu toate că, în momentele cele mai grele, avusese intenția de a merge la teatru ca să-l vadă. Atunci își stăpânise impulsul, dar într-o zi, când se plimba prin magazinele pentru bebeluși, ajunse lângă teatru și se uită câteva minute la avizierul unde se anunța o nouă premieră a lui Kip Delaney. Rămase pierdută în fața fotografiei lui și-și dădu seama că bărbatul pe care-l iubise atât de mult va rămâne toată viața în inima ei. Oricât ar fi încercat să-l iubească pe Phillip, comportamentul egoist al acestuia o îndemnase să se gândească din nou la Kip.

Se întoarse încet și vru să se depărteze, când se lovi de cineva. Ridică privirea și se pomeni față în față cu Kip.

– Gail! exclamă el. Gail!

În vocea lui se simțea bucuria.

– Kip!

Simțea că lumea întreagă se învârtește cu ea.

– Hai să bem un ceai, Gail. Nu putem să stăm aici.

O luă de cot cu un gest familiar, care o tulbură pe Gail.

– Dar nu aici, bine? Nu vreau să fiu văzută...

Privirea lui îi cercetă silueta și pricepu motivul cuvintelor ei. Se încruntă ușor, iar Gail înțelese ce gândea.

O conduse la mașină și o ajută să intre, iar Gail se pomeni gândindu-se, fără să vrea, la comportamentul lipsit de atenție și de respect al lui Phillip – mergea înaintea ei pe stradă, urca înaintea ei în autobuz și o lăsa să-și caute singură un loc liber.

Kip alese o masă retrasă într-un restaurant, ca să poată vorbi fără să fie întrerupți. Dar, după ce se așezară și comandară, rămaseră fără cuvinte, neștiind ce să-și spună.

– Draga mea Gail, spuse el în cele din urmă, fără să-și ia ochii de la ea.

Sarcina îi dăduse o strălucire în privire, pe care n-o avusese înainte. Gail înflorise, dar nu pentru el.

– Draga mea Gail...

– Știi, Kip?

– O să ai un copil, nu-i așa?

I se părea normal să-i vorbească direct, cu sinceritate, menționând de la bun început cel mai important lucru din viața ei.

– Da.

– Ești bucuroasă, nu-i așa?

– Extrem de bucuroasă, Kip. De Crăciun.

– Acum suntem în septembrie. O, Gail...

– Știu, dragul meu.

Da, știa ce ar fi vrut să spună el și știa că fericirea ei ar fi fost completă dacă acel copil ar fi fost al lui Kip, nu al lui Phillip.

Dar nu voia să se gândească la soțul ei, pentru că acea oră era a lui Kip.

– Povestește-mi despre tine, îi ceru ea.

Kip zâmbi.

– Am și eu copiii mei, chiar dacă nu sunt atât de prețioși ca al tău. „Caruselul" se joacă încă, am avut premiera cu „George", cu Palmer în rolul principal, și încă o premieră la teatrul Irving, „Sticla fragilă", în care joc chiar eu.

– Am citit cronicile în ziar. Au fost bune, spuse Gail.

– Așa și așa. Criticii au fost îngăduitori cu mine, dar mai sper să scriu încă o piesă la fel de bună precum „Caruselul". Priscilla mi-a spus că nu vrea să mai joace, pentru că vrea să aibă grijă de copii. Voi, femeile!

Gail izbucni în râs. Vorbiră despre Priscilla și cei doi copii ai săi, despre familia Miller și despre alte lucruri mai mult sau mai puțin importante... Toate astea, ca să nu vorbească despre ei doi.

Înainte să plece, el o prinse de mână.

– Ești fericită, Gail? Fericită cu adevărat?

Ea zâmbi și dădu din cap, hotărâtă să nu-i mărturisească adevărul dintre ea și Phillip.

– Da, Kip.

El acceptă răspunsul și nu insistă.

– Bine, dar nu uita că am spus o dată că, dacă Phillip n-o să se poarte frumos cu tine, o să-l omor. E încă valabil!

– Nu trebuie s-o faci, răspunse ea râzând.

Îi ceru s-o lase să plece singură, de teamă că nu-și va putea ascunde multă vreme lacrimile.

El rămase multă vreme privind pe fereastră în urma ei, cu pumnii strânși, încruntat, fără să-și poată alunga senzația că ceva nu era în regulă cu el.

– Gail, iubita mea... Dacă aș fi putut să fiu eu tatăl copilului tău...

Capitolul 10

– Vii să ne plimbăm, Gail?

Era foarte obosită. Pentru cineva care nu era obișnuită cu o astfel de muncă, curățenia casei era extrem de epuizantă. De câteva luni, Gail mătura, ștergea praful, lustruia, spăla vase și rufe, făcea toate treburile necesare într-o casă, chiar așa mică precum era a lor. Nu avea nici un ajutor și, deși starea de sănătate era bună și sarcina nu-i punea probleme, îi era foarte greu.

Acum, duminică seara, nu-și dorea decât să stea întinsă în pat. Dar Phillip, care se trezise la prânz și citise ziarul în timp ce ea pregătise masa și apoi spălase vasele, se plictisise și voia să iasă din casă.

– Poate vor să meargă copiii, încercă ea să refuze. Eu sunt cam obosită.

– Prostii! spuse el pe un ton poruncitor. Nu vreau să merg nicăieri cu copiii. În plus, ai stat toată ziua în casă, așa că puțină mișcare o să-ți facă bine.

Mișcare! Era atât de obosită, că abia putea să mai meargă, dar Phillip nu cunoștea compasiunea. Gail era soția lui, așa că trebuia să meargă oriunde voia el – aceasta era logica lui.

Păşea cu grijă, cu paşi mici, pentru că simţea durerea săgetând-o. În faţa ei, Phillip mergea, fără să observe că soţia lui rămăsese în urmă. Pentru el, plimbarea nu însemna şi conversaţie. În ultimele zile, nu-şi dăduse osteneala să stea de vorbă cu ea şi stătuse acasă retras, încruntat mai tot timpul.

Când văzu că Gail întârzie prea mult, se întoarse şi o găsi sprijinindu-se de un gard.

– Ce ai? întrebă el, cu grosolănie.

Adesea, Gail se întrebase dacă o ura sau, pur şi simplu, îi era prea greu să fie politicos cu ea.

– Mi-e rău.

– Probabil că ai mâncat prea mult, mormăi el, deşi nu-l interesa niciodată dacă ea mâncase sau nu.

Ea nu luă în seamă cuvintele lui.

– Aş vrea să ne întoarcem.

El se răsuci pe călcâie şi porni spre casă, fără s-o ajute, lăsând-o să-şi târască picioarele cu mare greutate. Gail se simţea rău şi se temea să nu leşine pe stradă. În acea seară răcoroasă de octombrie, nu era nimeni pe stradă şi se înfiora la gândul că vor trece câteva ore până o va găsi cineva. În mod evident, Phillip era decis s-o ignore, supărat că îşi întrerupsese plimbarea.

Reuşi să ajungă acasă şi văzu că el îi lăsese uşa de la intrare deschisă. Urcă în camera lor şi se prăbuşi pe pat îmbrăcată, prea slăbită să-şi scoată pardesiul. Pierdu noţiunea timpului şi-i auzi la un moment dat pe copii ducându-se la culcare.

În cele din urmă, Phillip intră în dormitor, aprinse lumina şi o privi cu uimire.

– Am crezut că te-ai culcat, îi spuse el, încruntat.

Gail înţelese că era supărat pentru că fusese lăsat singur atâta timp, dar îşi spuse că ar fi putut să urce să vadă cum se simte sau dacă are nevoie de ceva.

– Mi-e foarte rău, șopti ea.

El mormăi ceva, drept răspuns, după care începu să se dezbrace, fără să-i mai acorde atenție. Înțelegând că n-avea de gând s-o ajute, Gail se ridică din pat și se chinui să se dezbrace. Îi era frig și ar fi avut nevoie de o sticlă cu apă caldă, dar nu îndrăznea să-i ceară asta. Nimeni nu-i cerea astfel de lucruri lui Phillip Westing, cu atât mai puțin soția lui.

Reuși să adoarmă, dar se trezi de câteva ori în timpul nopții, chinuită de durere. Cel mai mult o îngrijora faptul că nu înțelegea cauza acestei dureri. Spre dimineață, durerea deveni atât de puternică, încât Gail îl trezi pe Phillip.

– Îmi pare rău, dar nu mă simt bine...

El se ridică, se uită nedumerit în jur, apoi aruncă o privire la ceas. Văzând că mai era o oră până la momentul când ar fi trebuit să se trezească, se întoarse cu spatele la ea și se culcă la loc.

Gail așteptă câteva minute, după care se ridică cu greu din pat și se duse în camera lui Joyce.

– Draga mea, nu mă simt bine. Vrei să pregătești tu micul dejun astăzi? Și să încălzești apa pentru tatăl tău? Eu mă duc înapoi în pat.

Când Joyce intră în cameră să-l trezească pe tatăl ei, acesta se uită mirat către Gail.

– N-ai de gând să te ridici din pat?

– Nu. Ți-am spus asta mai devreme, când te-am trezit. Mi-e foarte rău.

El privi spre chipul ei palid, apoi pufni nemulțumit.

– Știi ce ți se întâmplă, nu-i așa? Ai intrat în travaliu.

Gail înghiți cu greu și făcu ochii mari. Nu-i trecuse prin cap această idee, pentru că mai erau două luni până la momentul când ar fi trebuit să nască.

– Dar e prea devreme, șopti ea.

– Înseamnă că o să pierzi sarcina, spuse el pe un ton neutru. După ce mă îmbrac, o să mă duc să-i telefonez doctorului.

Dar își dădu seama că nu mai putea întârzia, așa că o trimise pe Joyce la vecini, ca să-l cheme pe doctor.

Cu câteva luni în urmă, Phillip spusese că Gail nu are nevoie să se interneze în spital ca să nască și putea foarte bine să rămână acasă, în patul ei, ajutată doar de o moașă. Dar ea, pentru prima oară, pusese piciorul în prag și insistase să meargă la spital, dorind să scape câteva zile de grijile casei.

Doctorul sosi foarte repede și, după ce o consultă, îi spuse că trebuia să meargă de urgență la spital, pentru că apăruseră complicații.

Ea îl prinse de mână.

– Doctore Fenning, n-o să-mi pierd copilul, nu?

– Nu, draga mea. E în ordine, o să am grijă de tine.

În timp ce era dusă la ambulanță, doctorul îi spuse lui Phillip că situația era foarte gravă și că era posibil să-l piardă pe unul dintre ei, dacă nu pe amândoi.

– O să fac tot ce-mi stă în puteri, domnule Westing.

– Faceți ce vreți! fu răspunsul lui.

La spital, o asistentă îl invită pe Phillip să aștepte într-o rezervă mică, neocupată.

– Nu vă faceși griji, domnule Westing, îi spuse ea pe un ton liniștitor. Soția dumneavoastră e pe mâini bune. E tânără și puternică... Sigur, pot apărea complicații, dar doctorul va face tot posibilul.

– Cât credeți că o să dureze? întrebă el.

– Cam o oră. Dacă se întâmplă ceva... O să vă anunțăm.

În următoarea oră, doctorul și asistentele se chinuiră să-i salveze pe Gail și pe copilul ei, dar nu reușiră acest lucru. În final, numai mama fu salvată.

– Du-te și anunță-l pe soțul ei, îi spuse doctorul unei asistente. Știa că e o situație delicată, dar o să fie mulțumit când o să afle că soția lui a fost salvată. Cred că e îngrozitor de agitat!

Dar asistenta găsi rezerva goală. O altă soră îi spuse că Phillip Westing plecase la numai cinci minute după ce soția lui fusese dusă în sala de nașteri.

Într-adevăr, Phillip plecase acasă, mâncase un mic dejun sănătos, după care plecase la serviciu. Se oprise la cineva de la care trebuia să ia niște acte, așa că cei de la spital avură nevoie de câteva ore ca să-l găsească și să-l anunțe că soția lui trăia, dar copilul lor, nu.

Acesta era cel de-al doilea lucru pentru care Gail nu avea să-l ierte niciodată. Indiferența față de ea în momentul în care se zbătea între viață și moarte, față de copilul lor, spunea totul despre adevăratul lui caracter. În sfârșit, Gail înțelese cât de importantă era în mintea și în inima celui care jurase să-i fie alături pentru totdeauna.

Primul ei vizitator fu Priscilla. În ambulanță, Gail îi ceruse lui Phillip să-i spună unde era și ce i se întâmplase, dar nu crezuse că avea să facă acest lucru. N-ar fi trebuit să primească vizitatori, dar asistentele erau atât de șocate de indiferența manifestată de soțul ei, încât îi permiseră Priscillei să intre pentru câteva minute. Aceasta îi adusese un buchet de garoafe roz pe care le puse lângă pat.

– Mulțumesc, șopti Gail.

Închise ochii și nu mai spuse altceva, iar Priscilla își dădu seama că era mai bine s-o lase singură. Durerea pricinuită de pierderea copilului era mult prea mare; în plus, vederea Priscillei îi amintea că aceasta avea doi copii și un soț iubitor, în timp ce ea n-avea nimic. Nici măcar amintiri fericite...

Phillip veni la ea spre seară. Rămase stingher lângă patul ei, iar Gail nu știa și nici nu-i păsa ce simțea ori ce gândea. Privi florile care umpluseră salonul – garoafele roz de la Priscilla, crizantemele roșii care aveau cartea de vizită a lui Jeffrey Templar și un buchet de trandafiri albi. N-avea carte de vizită, dar Gail știa că era din partea lui Kip. Probabil că Priscilla îi anunțase pe cei doi, iar primul lor gând fusese acela de a-și arăta sprijinul și afecțiunea.

Phillip, în schimb, venise cu mâna goală.

– Îmi pare rău că nu ți-am adus flori, draga mea. Am fost la două florării, dar nu mai aveau nimic de vânzare.

Gail zâmbi slab, fără să-l privească. Știa că, peste drum de biroul lui, era o florărie foarte mare, unde era imposibil să se epuizeze toate tipurile de flori. Nu comentă, pentru că era bucuroasă că nu-i adusese nimic. Dată fiind situația, i s-ar fi părut o insultă.

După câteva minute, când Phillip îi spuse că ar fi mai bine să plece, Gail nu se mai putu abține și-l întrebă:

– Te bucuri că bebelușul meu a murit, nu-i așa, Phillip? întrebă ea, cu o voce dură.

– Poate că e mai bine așa...

Era mai liniștit văzând că ea deschisese acest subiect, pentru că arăta că nu suferea atât de tare.

– O să-ți revii foarte repede, ai să vezi.

– Nu mai vreau un alt copil, spuse ea. Nu mai pot să trec prin așa ceva.

El înțelese că se referea la travaliu și la durerile cumplite ale nașterii, dar Gail ar fi făcut față oricăror dureri fizice. Ceea ce nu mai putea suporta era indiferența și răceala lui. Nici un copil nu merita să fie adus pe lume într-o asemenea familie.

Phillip acceptă decizia ei cu zâmbetul pe buze.

Ce darnic era destinul cu el, se gândi Gail. Totul ieșea așa cum își dorea el!

– Mă bucur că ai ajuns la concluzia că nu merită, spuse el. La urma urmei, avem deja doi copii. E suficient, în zilele astea! Fă-te bine repede și vino acasă.

Dar ea știa că își dorea acest lucru pentru că se gândea la confortul lui, și nu la starea ei de sănătate.

Peste două zile, Gail primi vizita lui Jeffrey Templar. Bunătatea și amabilitatea lui o făcură pe tânăra femeie să plângă, pentru prima dată de la pierderea copilului ei.

Îi luă mâna și, fără să-și dea seama, i-o trase lângă obrazul ei.

– Draga mea! Îmi pare atât de rău...

Ea nu-și reținu lacrimile în fața acestui bărbat puternic și cumsecade, care-i sărise întotdeauna în ajutor. Practic ca intotdeauna, el se asigură că nu avea nevoie de ceva.

– Nu, Jeffrey, mulțumesc. Ca întotdeauna, ești foarte bun cu mine.

– Exagerezi!

Știind că-i avea alături pe Priscilla și pe Jeffrey, Gail nu se mai simțea singură pe lume.

Își reveni destul de repede, așa că în trei săptămâni se întoarse în casa pe care o considera acum închisoarea ei. După o scurtă perioadă în care păruse mai amabil, Phillip reveni la comportamentul lui obișnuit.

Una din meschinăriile lui foarte greu de suportat era micșorarea continuă a banilor pentru cheltuielile casei. La sfârșit de săptămână, îi făcea socoteala pentru fiecare bănuț cheltuit și-i reproșa cheltuielile pe care le considera inutile, astfel că în săptămâna următoare micșora suma. Curând, Gail se trezi în fața unui coșmar căruia nu știa cum să-i mai facă față și încercă să-și recapete slujba de la galeria Hannam.

– Îmi pare rău, domnișoară Marlin, îi spuse domnul Hannam, care i se adresa așa chiar și după căsătorie. Afacerea nu merge prea bine și nu-mi permit să plătesc încă un salariu. Se pare că oamenii nu mai sunt interesați de antichități. Dar dacă ai accepta să lucrezi pe bază de comision, mi-ar plăcea foarte mult să revii la noi.

– Sunt gata să fac orice, spuse ea, recunoscătoare.

Descoperi foarte repede că banii pe care îi câștiga, chiar dacă nu reprezentau un venit regulat, o ajutau să le cumpere haine copiilor și să se descurce în săptămânile dificile.

Dar Phillip află că își recăpătase slujba. Cel care îi spuse era un partener de afaceri.

– Cred că o cunosc pe soția ta, Westing. Nu lucrează pentru Hannam? Săptămâna trecută, un prieten de-al meu a cumpărat de

la ea niște tipărituri pe care le căuta de multă vreme, iar ea a fost recunoscătoare pentru comisionul primit.

Phillip nu comentă, dar, în aceeași seară, Gail văzu semnele care prevesteau furtuna și trimise copiii mai devreme la culcare.

Și avu dreptate, pentru că nu trecu mult până când Phillip o acuză de tot ce-i trecu prin minte – înșelătorie, hoție, subminarea autorității lui în fața copiilor, neglijarea căminului. O acuză chiar și că avea o aventură cu domnul Hannam, în ciuda faptului că acesta trecuse de șaizeci de ani și era bunic.

Gail încercă în zadar să-i explice, să se dezvinovățească, dar el nu era dispus să asculte.

– Mă întreb dacă știi cât de mult te urăsc! strigă ea, furioasă.

– Da, știu. Mi-ai arătat foarte clar! Stai cu mine numai pentru că sunt obligat să te întrețin! Ai prefera să fii văduva și nu soția mea, nu-i așa? Femeie ticăloasă ce ești! De ce nu scapi de mine? Uite, ia cuțitul ăla! Hai, să văd dacă ai curaj!

Împinse cuțitul către ea, însă Gail se feri.

– Aha! N-ai curaj! Preferi să mă înșeli pe la spate, nu?

Cearta dură încă o oră, timp în care o acuză și o enervă intenționat, știind că era iute la mânie. La un moment dat, Gail își dădu seama îngrozită că era în stare să facă ceea ce o îndemna el, așa că ieși în fugă din cameră și din casă. Nu voia decât să fie cât mai departe de el, să nu-i mai vadă chipul dur și zâmbetul batjocoritor.

Fără haină și încălțată cu pantofi subțiri, Gail hoinări ore în șir prin ploaie, pe străzile întunecate, după care se întoarse acasă cu inima cât un purice, crezând că-l va găsi treaz și gata de o nouă ceartă.

Dar el n-o așteptase. Fără să-i pese unde era și în ce stare se găsea, se culcase și dormea foarte liniștit.

Dimineața, Gail avea temperatură și frisoane, dar se ridică din pat ca de obicei. Pregăti micul dejun pentru copii și-i trimise la școală, după care îi făcu și lui de mâncare. Phillip nu mânca o dată

cu copiii, pentru că voia să stea în pat cât mai mult. Gail îi atrăsese atenția că se consuma prea mult gaz pentru că pregătea micul dejun de două ori, însă el nu voise s-o asculte.

El nu-i spuse nimic, dar îi aruncă o privire triumfătoare, ca și când ar fi vrut să-i demonstreze că el avusese dreptate.

A doua zi, era atât de răcită, încât nu era în stare să se ridice din pat. Phillip se văzu pus în situația de a-și pregăti singur micul dejun ori de a mânca ceea ce-i lăsase Joyce. Fetița îi adusese o cană de ceai lui Gail, dar Phillip nu se obosi s-o întrebe dacă avea nevoie de ceva.

În acea seară, când se întoarse acasă, Phillip spuse că nu se simțea bine și tușea ostentativ ori de câte ori de apropia de dormitorul în care stătea Gail. Ea oftă, știind ce avea să urmeze.

Phillip nu se ridică din pat în dmineața următoare și spuse că era răcit. Pentru că nu se putea ca amândoi să stea în pat, Joyce se oferi să rămână acasă, dar Gail știa că fetița învăța din greu ca să obțină o bursă, așa că o trimise la școală. Se ridică din pat, în ciuda faptul că era foarte slăbită, și făcu treburile zilnice prin casă. El se plânse de „boala lui gravă", dornic să fie compătimit, dar Gail nu-i mai făcu pe plac.

Partea bună a faptului că sursa ei de venit fusese descoperită era aceea că nu mai trebuia să se ascundă. Accceptă toate slujbele care i se propuseră și începu să lucreze și cu unul din muzeele importante, bucurându-se că venea în contact cu oameni plăcuți și educați.

Îl ignoră din ce în ce mai mult pe Phillip, nu-i mai păsa dacă îi dădea tot mai puțini bani pentru cheltuielile casei, dar îl disprețuia pentru că nu voia să-și asume responsabilitățile unui cămin. În timp ce ea plătea pentru aproape tot, el își punea banii deoparte și cheltuia numai pentru haine și țigări. Îi spusese o dată că, atunci când se ducea cu băieții la bar, pleca înainte să-i vină rândul să plătească. Atunci nu-l crezuse, dar acum era sigură că așa proceda.

Casa lor, considerată, nu cu mult timp în urmă, un lux față de vechea locuință insalubră a lui Phillip, deveni curând nesatisfăcătoare – era prea mică, prea înghesuită, prea departe de drumul principal. Hotărât să se mute, Phillip aduse un argument foarte rezistent: acum putea să participe și ea la cheltuielile casei, iar o menajeră ar scuti-o de o mare parte a treburilor zilnice.

În timpul negocierilor pentru noua casă, Jeffrey Templar se convinse că prima lui părere despre Phillip fusese corectă. Westing susținea că el plătise singur ratele către Templar și avea chitanțe care dovedeau acest lucru; ca atare, Gail n-avea nici un drept de proprietate asupra acelei casei și nici asupra celei care urma să fie cumpărată.

Ea nu-l contrazise și, din nou, Phillip avu câștig de cauză, dar își pierdu orice urmă de respect față de el.

Pentru noua casă, era nevoie de un avans mai mare, așa că, într-o seară, Phillip o invită pe Gail la o cină romantică. Fusese plăcut surprinsă, dar își dădu seama că totul avea un motiv foarte clar – soțul ei voia să împrumute de la ea două sute de lire.

Aceasta era suma pe care ea reușise s-o economisească, pentru un scop pe care nu voia să-l recunoască nici măcar față de ea însăși, și știa că el aflase acest lucru pentru că umblase prin actele ei.

– Am simțit de mult că această casă nu e destul de bună pentru tine, draga mea.

Oare chiar își închipuie că-l cred? se întrebă în gând Gail.

– Dar e o problemă. Trebuie să achităm în întregime împrumutul față de Jeffrey Templar. Nu-mi place deloc bărbatul ăsta! Nu știu ce are cu mine și nu-mi place cum se poartă cu tine...

Gail sări în apărarea lui Jeffrey.

– Nu vorbi prostii, Phillip. Domnul Templar mă consideră ca și fiica lui!

El nu credea tot ce-i spunea ei, dar o făcea adesea pentru a o enerva și a-i arăta că era nemulțumit de ea. Adevărul era că ura faptul că era atât de eficientă și se temea de succesul ei.

– Prefer să am datorie la o bancă, decât la Jeffrey Templar, spuse el, iar Gail nu mai comentă.

Se mutară în casa nouă, iar ea avu impresia că lucrurile se schimbă în bine. Phillip era mulțumit de camerele mari, îi plăcea faptul că aveau o poziție mai bună și începu să se mândrească în fața tuturor cu noua lor locuință.

Perioadele de tăcere erau din ce în ce mai scurte și mai rare. Critica guvernul pentru orice acțiune sau decizie, iar când îi povestea despre comportamentul său de la serviciu, Gail își dădea seama că atât colegii, cât și conducerea firmei îl urau.

– Dacă eu aș fi atât de nepoliticoasă cu șefii mei, nu m-aș mira să fiu concediată, îi spuse ea într-o seară, când el îi spuse cum îi răspunsese domnului Bradey.

El pufni.

– Tu ești preș în fața șefilor, îi spuse el. Ai uitat câte ore suplimentare ai muncit pentru ticălosul ăla de Delaney, fără să fii plătită?

Gail luase decizia de a nu se mai certa cu el, mai ales din pricina lui Kip.

De-a lungul anilor, se întrebase adesea de ce rămăsese alături de el atâta timp, de ce suportase insultele, răutățile și umilințele, de ce îi permisese s-o domine în cei mai frumoși ani ai tinereții ei. Răspunsul stătea în cei doi copii și în dragostea pe care o simțea pentru ei. Joyce creștea văzând cu ochii, trasformându-se într-o adolescentă înaltă și subțire. Pentru că nu semăna deloc cu Phillip, Gail era sigură că tânăra o moștenise pe mama ei. Era inteligentă și părea să prefere căminul unei profesii; își dorea să se mărite tânără și să aibă copii. O considera pe Gail modelul ei, lucru care o obliga pe mama ei vitregă să fie foarte atentă la comportamentul său.

Hugh era complet diferit – dur, agresiv, înalt și puternic.

Dar aveau și perioade vesele și chiar fericite, datorită lui Gail. Uneori, nu foarte des, mergeau la câte un spectacol. Pentru că știa că soția lui își dorea să aibă locuri bune, Phillip găsise o soluție foarte avantajoasă – el își plătea biletul, în timp ce Gail le plătea pe celelalte trei. El spunea că astfel „plăteau nemțește”.

Capitolul 11

– La revedere, Gail. La revedere, draga mea, și mulțumesc pentru tot.

Gail o strânse ușor de mână pe fiica ei vitregă, astăzi mireasă.

– La revedere, scumpo. Să fii fericită! du-te, nu-l face pe soțul tău să te aștepte!

Joyce râse și se depărtă.

– Ce frumoasă e astăzi, îi spuse Gail bărbatului încruntat de lângă ea.

Phillip mormăi ceva în chip de răspuns, dar ea nu-l luă în seamă. Încetase de mult să mai țină cont de părerile sau dorințele lui și nu voia să lase nimic să umbrească ziua nunții lui Joyce.

Gail, acum în vârstă de treizeci și unu de ani, arăta minunat. Era zveltă, foarte elegantă și, în ciuda experienței căpătate în ultimii ani, nu părea îmbătrânită. Privind-o, oricine observa că era o femeie care avea multe de dăruit, dar care învățase că avea dreptul să primească la fel de mult, la rându-i.

După ce o conduse pe sora lui la mașină, Hugh reveni la Gail. Nu era la fel de înalt ca Joyce; era brunet, bine făcut și semăna în

multe privințe cu tatăl său. Gail încercase să-l schimbe și reușise să-l facă să fie mai vesel și chiar să râdă de sine, lucru de neconceput pentru Phillip Westing.

Hugh o luă de braț.

– Frumoasă ceremonie!

– Joyce a fost foarte frumoasă, nu-i așa? Cred că o să fie fericită cu Ray.

Chiar dacă se bucura pentru Joyce, în vocea ei era o undă de tristețe, așa cum se întâmplă tuturor părinților în ziua în care copiii lor se căsătoresc.

Se plimbară prin grădină. Oaspeții urmau să plece curând, iar Gail avea multă treabă, așa că profita de aceste minute de relaxare.

– Ești obosită? o întrebă Hugh.

– Nu, dar dacă tot m-ai întrebat... Voiam să-ți spun că am de gând să plec într-o excursie.

– Merge și tata?

– Nu.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, mai semnificativă decât orice cuvinte.

– Hugh, te simți bine la Dickenson?

– Da, foarte bine. Bătrânul Dickenson a venit ieri și i-am arătat ultimul meu proiect. I-a plăcut și cred că o să se fabrice pe scară largă.

– Bravo! Cred că o să-ți meargă foarte bine acolo. Mă bucur pentru tine și pot să plec liniștită.

– Unde vrei să pleci?

– Nu știu. Oriunde! O să-mi iau și haine elegante, și haine sport, ca să fiu pregătită pentru orice se va ivi. Plec unde voi vedea cu ochii: Elveția, Germania, Italia. Nu știu exact...

– Se pare că o să fie o excursie lungă.

– Posibil. Mă gândesc de mult la această călătorie, dar am vrut să aștept pentru că... Până când tu vei fi pe picioarele tale, iar Joyce se va căsători. Tatăl tău nu l-a plăcut niciodată pe Ray.

– El nu place pe nimeni, comentă el zâmbind.

Înțelesese exact ce spusese Gail. Dacă ar fi plecat și ar fi lăsat-o pe Joyce cu tatăl ei, necăsătorită, Phillip ar fi stricat relația fiicei sale. În plus, Phillip nu voia ca Hugh să lucreze la Dickenson și se certase adesea cu fiul său pe această temă. El ar fi dorit ca Hugh să aleagă Bradey, acolo unde chiar el îi găsise un post; salariul ar fi fost mai mare și ar fi putut să aducă bani în casă. La Dickenson, însă, salariul era mai mic și abia dacă-i ajungea pentru banii de buzunar. Perspectivele, însă, erau mult mai bune, așa că Gail acceptase să plătească totul pentru băiat.

Ea nu comentase și nici nu criticase comportamentul egoist al lui Phillip. Renunțase de mult să-l protejeze pe soțul ei de copiii lui; dacă aceștia îl vedeau așa cum era în realitate, era vina lui, nu a ei.

– Crezi că Dickenson o să te avanseze, Hugh?

El aprobă cu o mișcare a capului.

– Jukes așa spune.

Băiatul era mândru de munca lui, iar Gail zâmbi mulțumită.

– Bob Hasting și soția lui se mută într-o casă nou și m-au întrebat dacă vreau să locuiesc cu ei. E mai aproape de serviciu... Le-am spus că s-ar putea.

Gail înțelese că Hugh avea nevoie de aprobarea ei, avea nevoie să audă că era pe picioarele lui și era în stare să se descurce singur.

– Îmi place Bob, iar Janet e foarte drăguță.

El știu că Gail înțelesese.

– Te-ai purtat minunat cu noi, Gail.

– Și voi cu mine, zâmbi ea.

– Gail...

Făcu o pauză, căutându-și cu atenție cuvintele.

– M-am întrebat adesea de ce te-ai măritat cu tata.

– Eram tânără, plină de vise... Nu puteam să-l am pe bărbatul pe care-l doream, așa că l-am acceptat pe cel care părea să mă dorească.

– Și te-ai ales cu mine și cu Joyce!

– Mda...

– Ești încă tânără, Gail.

Ea izbucni în râs.

– Crezi că sunt tânără la treizeci și unu de ani? îl tachină ea.

– Destul de tânără, da.

Gail văzu că o parte din musafiri se pregăteau să plece, așa că se duse către ei zâmbind, ca o gazdă perfectă.

Mai târziu, când ea și menajera terminară curățenia, Gail se ocupă de treburile ei.

Se mutaseră din cea de-a doua casă în urmă cu doi sau trei ani, pentru că Phillip se considerase prea important ca să mai locuiască acolo. Aleseseră o casă modernă, cu grădină, iar Gail plătise o mare parte din prețul locuinței. Era un loc plăcut, dar pentru ea nu fusese niciodată un cămin adevărat.

Phillip stătea în camera de zi, într-o fotoliu foarte confortabil și citea. Nu-i plăcea să fie întrerupt din lectură, așa că se strâmbă nemulțumit când Gail i se adresă:

– Phillip, poți să-mi acorzi câteva minute?

– Cred că da, zise el, fără să lase cartea din mână.

– Vreau să te anunț că plec.

El se încruntă.

– Tocmai acum? Acum, când Joyce a plecat, iar Hugh nu mai stă aproape deloc acasă? Știi că nu-mi place să stau singur.

– Mă tem că va trebui să te obișnuiești, spuse ea răspicat. Te părăsesc, Phillip.

De această dată, el îi acordă întreaga atenție și puse cartea deoparte.

– Ce vrei să spui? șuieră el printre dinți.

– Vreau să spun că mi-am terminat treaba aici și pot să-mi văd mai departe de viața mea.

– Cum adică? Ești încă soția mea!

– Legal, da, însă nu ne mai leagă nimic, spuse ea, perfect calmă. După cum știi, sunt ani buni de când nu mai sunt soția ta în adevăratul sens al cuvântului.

– Nu e vina mea! se răsti el.

– Știu. Sunt gata să admit că eu am pus punct acelui capitol. Era imposibil să continuăm să avem o relație fizică, atâta vreme cât drumurile noastre erau complet separate.

– Nu poți să mă părăsești. Nu permit așa ceva! În ochii lumii, ești soția mea și așa o să rămâi!

Ea zâmbi.

– Nu, Phillip. Nu poți să mă ții aici și știi asta. A trecut acea perioadă în care ai fi putut să mă ții legată de pat sau să nu mă lași să mănânc zile în șir. Nu îți aparțin! Eu îmi aparțin mie însămi! Acum, când Joyce s-a căsătorit, iar Hugh are o slujbă bună și care îi place, a venit momentul să mă ocup de propria mea persoană. Nu ți-a trecut prin minte că și eu am dreptul la fericire, nu-i așa?

– Vorbești numai prostii, spuse el. Fericire? Dar ești foarte fericită... Ai servitori care fac treaba în locul tău și...

– Eu muncesc, îl întrerupse Gail.

– Muncești? Ce faci tu e muncă? întrebă el, disprețuitor. În plus, n-ai nevoie să muncești. Dacă preferi s-o faci, în ciuda faptului că eu îți asigur un cămin, nu e vina mea.

– Cred că n-ai înțeles cum stau lucrurile, Phillip. Singurul lucru care m-a determinat să-mi caut un serviciu pentru a câștiga bani este faptul că tu ai refuzat să-ți asumi responsabilitățile de cap de familie. Da, muncesc și am avut succes! Nu vreau să continuăm această discuție și nici nu vreau să mă cert cu tine, oricât de mult ți-ar plăcea ție asta. Nu eram obligată să-ți spun că te părăsesc. Puteam foarte bine să plec și să te las pe tine să descoperi acest lucru. Totuși, am preferat să-ți spun și sunt foarte hotărâtă s-o fac.

– Cine e bărbatul? întrebă el, amenințător.

Ea făcu un pas înapoi.

– Nu face o scenă, Phillip. Nu suntem singuri în casă, iar mie nu mi-e frică de tine. Nu-mi mai e frică! Cât despre întrebarea ta, eram sigură că așa vei gândi... Nici nu merită să-ți răspund.

– Așadar, nu negi că e vorba de un bărbat? Cine e? Hai, spune tot!

– Prostule! spuse Gail, disprețuitoare. Orgoliul tău nu-ți permite să accepți că o femeie vrea să stea singură, decât să fie cu tine! Nu există nici un alt bărbat.

– Nu te cred, strigă el, furios. Ascultă bine! N-o să divorțez niciodată! N-o să-ți redau libertatea ca să-i oferi unui alt bărbat ceea ce-mi refuzi mie! Ai înțeles? Indiferent ce mi-ai spune, n-o să-ți acord divorțul!

– Ești un mare prost! Dacă n-ai fi fost, ai fi înțeles cum trebuie să te porți și ai fi făcut totul ca să mă ții lângă tine. Ai numai de pierdut dacă plec! Dar m-am hotărât. Am să plec mâine dimineață și n-am să mă mai întorc niciodată!

Ieși din cameră și urcă în dormitorul ei, unde începu să-și facă bagajele. În această casă, ea și Phillip aveau dormitoare separate. El acceptase acest lucru fără să comenteze, dar încercase adesea ușa ei. Întotdeauna o găsise încuiată, deoarece, pentru ea, acel capitol era închis definitiv. Credea că-i este infidel, dar nu-l întrebase niciodată pentru că n-o interesa.

Dimineață, totul era pregătit – valiza cu cele mai bune rochii și pantofi, cutia cu pălării, încă o valiză în care avea costumele groase și un trenci de ploaie.

Se uită în oglindă și-i zâmbi femeii elegante, îmbrăcate în costum de călătorie, cu pantofi și geantă din piele de șarpe. Era îmbujorată și ochii îi străluceau. Trase adânc aer în piept – era liberă!

O bătaie în ușă o făcu să tresară.

– Doamnă, domnul vrea să discute ceva cu dumneavoastră, îi spuse menajera, cu o privire îngrijorată.

– Unde e, Florence?

– În camera dumnealui, doamnă. Cred că s-a întâmplat ceva.

Gail străbătu holul și deschise ușa camerei lui Phillip. Îl găsi pe jos, sprijinit de pat și ținându-și capul în mâini.

Ea rămase în cadrul ușii, amintindu-și de toate celelalte ocazii când recursese la același tertip. Se prefăcea din nou că era bolnav, sau chiar avea o criză?

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe un ton rece.

– Închide ușa, îi ceru el, abia reușind să vorbească.

Gail o închise și se apropie de el.

– Gail... N-am suportat gândul că vei pleca și... Am băut otravă... Voiam să fii liberă și... am făcut-o pentru tine.

De data asta, exagerase. Ultimele cuvinte distruseseră orice efect, așa că Gail se duse către masa de toaletă, unde găsi o substanță albă. Își umezi degetul și gustă acea substanță, după care căută în dulăpiorul cu medicamente și găsi o cutie mică, albă.

Ținând-o în mână, se apropie de Phillip.

– Ridică-te!

El se strădui din răsputeri să se așeze pe marginea patului.

– Mă arde! șopti el. Mă arde!

– Exagerezi, Phillip! spuse ea, amuzată și scârbită în același timp. Bicarbonatul nu te arde, să știi.

El făcu ochii mari.

– Bicarbonat? Cine a luat bicarbonat?

Ea se uită fix la cutie, ca și când ar fi încercat să-și amintească ceva.

– Știi, Phillip... Nu reușesc să-mi amintesc. Mi se pare că am aruncat praful de aici și am pus în loc praful pe care veterniarul ni l-a dat pentru puricii lui Tombo. Ne-a atras atenția să nu-i dăm să mănânce, pentru că e otrăvitor. Phillip, cred că așa am făcut! Dar ce s-a întâmplat?

El se ridică iute și veni la ea, luându-i cutia din mână.

– Doamne, Gail! strigă el, îngrozit. Nu se poate! M-ai otrăvit! Sună la doctor! Cheamă-l aici, imediat! M-ai otrăvit! M-ai omorât!

Dar Gail începu să râdă.

– Chiar ai luat bicarbonat? Nu-ți face griji, praful pentru Tombo nu e aici. N-ai mâncat nimic, nu-i așa? În locul tău m-aș îmbrăca și m-aș duce în bucătărie. Bicarbonatul n-o să-ți facă nici un rău, dar se ia de obicei după masă, nu înainte.

El o prinse de mână.

– Nu pleca, Gail. Nu mă părăsi! N-am luat otravă, dar am vrut s-o fac. Nu pot să trăiesc fără tine. Sunt bolnav... Nu ți-am spus, dar doctorul mi-a spus că inima mea...

Ea își trase mâna și-l privi serioasă. Ar fi rămas lângă el dacă și-ar fi păstrat demnitatea, dar așa...

– Phillip, ajunge. Purtarea ta ne umilește pe amândoi. Am mai trecut prin asta, îți amintești? Artită reumatoidă, pneumonie, cancer, acum boală de inimă! Nu mai ține, Phillip! Fii bărbat și înfruntă-ți destinul. Nu ești bătrân! La patruzeci și cinci de ani, ai toată viața înainte. Cu o singură condiție – să fii bărbat!

– Nu pleca, Gail!

Încercă să se agațe de ea, însă Gail se feri, ieși din cameră și închise ușa după ea.

– Totul e în regulă, îi spuse menajerei, care aștepta pe hol. Domnul va coborî foarte curând la micul dejun. A sosit taxiul?

– Da, doamnă. Călătorie plăcută!

Plecă fără să se uite înapoi și, după o oră, era în trenul către Folkestone.

Capitolul 12

– Mai doriți ceva, madame?

– Nimic, André. Mulțumesc.

– Poate *Paris Soir*? întrebă chelnerul, înmânându-i ziarul.

Ea zâmbi și-l luă.

– Mulțumesc, André.

Zăbovi câteva minute pe terasa apartamentului ei dintr-un hotel foarte elegant, cu ziarul în mână, întrebându-se ce să facă. Oare nu trebuia să se întoarcă acasă? Avusese o vacanță minunată, se distrase, vizitase locuri foarte frumoase, își făcuse prieteni noi, dar poate că venise vremea să se întoarcă acasă.

Acasă? Dar unde și cum era locul pe care îl putea numi „acasă"? Nu știa exact, dar își dorea să aibă grădină, ceea ce excludea din start un apartament în Londra. Poate ar fi bine să aibă un apartament în oraș și o căsuță la țară, unde să meargă la sfârșit de săptămână. Putea angaja o femeie care să aibă grijă de casă și s-o întâmpine atunci când venea. Putea să-și permită acest lucru, cu condiția să n-aibă pretenții prea mari.

În anii când așteptase ca Joyce și Hugh să crească, își întărise poziția la galeriile Hannam și, în cele din urmă, inevitabilul se

produsese: bătrânul Erasmus Hannam murise, lăsându-i ei o afacere care nu mai mergea bine de mult. Acest lucru se întâmplase în urmă cu trei ani, timp în care Gail muncise ca o sclavă ca să revigoreze galeria. Avusese noroc la început, pentru că găsise în magazie niște obiecte foarte vechi, despre care nici domnul Hannam nu știuse că erau acolo. Exista deja un colecționar care le căuta, așa că Gail le vânduse la un preț exorbitant, care o ajutase să schimbe cu totul afacerea. Pusese în fruntea magazinului un bărbat cinstit și foarte priceput și ea începuse se ocupa de vânzări, negocieri, precum și de alte colaborări, pentru că erau mulți cei care îi apreciau talentul de designer.

De aceea, își permitea să trăiască foarte confortabil, mai ales că era singură.

În hotelul din Paris, Gail se simțea oarecum dezamăgită și n-avea tragere de inimă pentru o viață nouă pe care știa că trebuie să și-o asume. Cândva, singurătatea n-o speria, dar trecuseră zece ani de când nu mai era singură. Știa că avea să-i fie dor de copii și chiar de Phillip, oricât de dificilă ar fi fost prezența lui.

Deschise ziarul și-l răsfoi până la pagina de limbă engleză. Un nume, pe care ani în șir încercase să-l uite, îi atrase atenția. Ce ciudat să-l vadă tocmai acum! se gândi ea. Domnul Kipling Delaney, celebrul actor și dramaturg englez, sosise la hotelul *Guillaume*, unde urma să rămână câteva zile.

Kip la Paris! Se uită de-a lungul bulevardului, pentru că știa că acel hotel era foarte aproape de locul unde locuia ea. Atât de aproape... Întinse mâna spre telefon, apoi își dădu seama ce era să facă și se opri. Era mai bine să lase lucrurile așa cum erau. Ajunsese să se împace cu situația și putea să se gândească la el fără durere în suflet.

Trecuseră nouă ani de la ultima lor întâlnire, iar în ultimii patru ani Gail nu-l mai văzuse absolut deloc, pentru că renunțase la actorie în favoarea posturii de scriitor și producător. În urmă cu doi

ani, Gilda murise. Gail văzuse anunțul în ziar, dar nu luase legătura cu el. Viața ei intrase pe un drum liniștit și n-avea nevoie de complicații.

Puse deoparte ziarul și se îmbrăcă pentru a ieși în oraș. Urma să meargă la operă, la spectacolul *Samson și Dalila*, pentru că acesta era unul din motivele pentru care venise la Paris. Trebuia să se îmbrace elegant, pentru că avea un loc foarte bun în sală, așa că alese o rochie pe care o cumpărase din Bruxelles și o capă de zibelină. Era o imitație, dar o purta cu aerul unui cunoscător în blănuri și-i venea atât de bine, încât nimeni nu îndrăznea s-o întrebe dacă era veritabilă. Ea, însă, știa și o deranja această înșelătorie, dar nu-și permitea o blană adevărată. În plus, nu avea unde s-o poarte.

Avea un loc într-o lojă centrală și se așeză, rugându-se în gând ca locul de lângă ea să rămână liber. Roti privirea prin sală și dintr-o dată îl văzu.

Kip!

Era singur, îmbrăcat în smoching și avea aerul că așteaptă pe cineva. Plasatoarea veni și-l întrebă dacă putea să-l conducă sau mai așteaptă pe cineva, iar el spuse, destul de tare, că era singur.

Gail nu rezistă impulsului când văzu că tânăra se opri și-i indică lui Kip un loc foarte aproape de al ei.

– Kip!

El se întoarse rapid și o privi surprins.

– Gail!

Plasatoarea se retrase, crezând că cei doi erau împreună. Gail și Kip se priviră câteva secunde fără să spună nimic, apoi el rupse tăcerea.

– Ești singură? întrebă el, făcând semn către scaunul liber de lângă ea.

– Da.

– Mă duc să văd dacă stă cineva lângă tine. Dacă nu e liber, o să găsesc altele.

După ani întregi în care suportase ineficiența și chiar teama lui Phillip de a acționa, siguranța lui Kip era extrem de bine venită.

El se întoarse repede și deschise ușa lojei ei.

– Vino, Gail.

– Locul acesta e ocupat?

– Nu știu, n-am întrebat. Am cerut o lojă privată.

Cei doi intrară într-o lojă mică, în care erau numai două locuri. Kip plecă din nou și se întoarse cu un program al spectacolului și o cutie mare de bomboane de ciocolată.

– Cât de mult mă bucur să te văd, Gail! șopti el.

– Și eu mă bucur, Kip!

Când luminile se stinseră, Kip își împleti degetele cu ale ei. Ascultară spectacolul, tulburați de sunetele vrăjite, de prezența persoanei iubite.

Din când în când, vorbeau în șoaptă.

– Ești singur la Paris, Kip?

– Da. Tu?

– *Moi aussi*.

Nu aveau nevoie de altceva. Aveau toată noaptea înainte și nu trebuia să dea socoteală nimănui.

– Unde stai, Gail?

– La *Ambassadors*. Tu stai la *Guillaume*.

– De unde știi?

– Scria în *Paris Soir*.

– Și nu m-ai căutat?

– N-am știut dacă pot s-o fac.

– O, Gail!

Incredibila voce a celui care-l interpreta pe Samson îi făcu să tacă.

„Mon coeur s'ouvre à ta voix".

Kip îi înconjură umerii cu brațul.

– Și inima mea s-a deschis la vocea ta, iubito.

Gail înțelese că nimic nu se schimbase între ei. Totul părea la fel și totuși...

După ce sunetul aplauzelor se stinse, Kip o privi zâmbind.

– Să mergem să vorbim undeva, iubito. Noaptea în Paris alături de tine... Ce binecuvântare!

Gail îl luă de braț, fericită că putea să fie lângă el, să-l atingă, să-l asculte.

– Știu locul potrivit! spuse el.

Merseră într-un restaurant în aer liber, plin de flori, din care se vedea o panoramă minunată a Parisului. Kip comandă cina și ceru șampanie. Gail îi povesti totul despre ea – despre succesele și eșecurile ei, despre Joyce, Ray și luna lor de miere din Scoția, despre Hugh și aeroplanele lui. Kip îi vorbi despre piesele lui și, încet-încet, ajunseră și la subiectul cu adevărat important.

– Și Phillip? întrebă Kip, când ea îi spuse că se plimbase prin Europa singură.

Ea îl privi în ochi, curajoasă.

– L-am părăsit, Kip.

El trase aer în piept.

– Ce-aș putea să spun, Gail? Că-mi pare rău? Știi că nu e adevărat. Mă bucur atât de mult! Dar îmi pare rău că ai fost nevoită să treci prin așa ceva. Atâția ani am suferit alături de tine! Știam că n-ai o căsătorie fericită.

– Priscilla? întrebă Gail.

– Da. Și Cora mi-a spus câte ceva, dar ea a fost mult mai reținută. Pentru mine, a fost un coșmar să știu că ești nefericită. Tocmai tu, dintre toate femeile! Și eram neputincios... Ce aș fi putut face? Priscilla mi-a spus mereu că nu pot face nimic, dar mi se părea îngrozitor că nu puteam să te ajut.

– N-aveai cum să mă ajuți, Kip. Nimeni n-ar fi putut.

– Și acum? Te întorci la el?

– Nu, spuse ea foarte clar. N-am să fac asta niciodată.

– Așadar... Putem să ne facem planuri împreună, Gail?

Ea aprobă cu o mișcare a capului, zâmbind. Era atât de ușor să zâmbească atunci când în fața ei era chipul drag al lui Kip!

– Ai aflat de Gilda?

– Da, Kip. Am citit în ziar.

– Dar nu mi-ai scris...

– Nu. Era mult prea greu. Copiii depindeau de mine și... Nu știam ce părere aveai tu despre toată situația asta. Trebuia să fiu liberă, Kip, și voiam ca și tu să fii liber.

– Eu? Eu am fost subjugat din prima clipă în care te-am văzut. Dar a trebuit să aștept momentul în care puteai să vii la mine. Ai venit, iubito?

– Dacă mă vrei, Kip...

El sări în picioare și o luă în brațe.

– Dacă te vreau? Dacă te vreau?! Gail, draga mea, iubita mea! Atâția ani am așteptat momentul acesta!

– Phillip...

– Trebuie să vorbim despre el? Ce mai contează?

– N-o să-mi acorde divorțul, Kip. Mi-a spus-o foarte clar.

– Înțeleg ce fel de om este. A făcut tot posibilul să-ți distrugă viața și nu vrea să te lase să fii fericită. Știe despre mine?

– Nu. E măcinat de gelozie și m-a acuzat de nenumărate aventuri, dar nu s-a gândit niciodată la singurul bărbat pe care l-am iubit și-l voi iubi. Nu i-am spus nimic nici atunci când l-am părăsit. Nici nu știam dacă noi doi ne vom mai întâlni vreodată.

O strânse în brațe și o sărută cu pasiune.

– Dar ne-am întâlnit! Te iubesc atât de mult! La bine și la rău... Aș vrea să fie numai „la bine”, iar tot răul să rămână în trecut!

– Sunt a ta, Kip! Numai a ta! Mi-am dorit ca mariajul meu să meargă, dar n-am încetat nici o clipă să te iubesc. Sărută-mă, iubitule! Sunt a ta, pentru totdeauna.

Pentru câteva clipe, timpul stătu în loc, iar trecutul și viitorul se pierdură în neant.

– Iubito, vrei să vii cu mine? Nu mai vreau să ne mai ascundem!

– Vin cu tine oricând și oriunde.

– Fii binecuvântată, dragostea mea. Atunci... Nu vreau să fie aici, în Paris, pentru că nu vreau să pară că profităm de o întâlnire întâmplătoare. Trebuie să mă întorc acasă și să rezolv câteva probleme, după care o să fiu liber câteva săptămâni. O să plec mâine și o să-ți trimit o telegramă, ca să-ți spun unde și când ne întâlnim. Vrei să mergem undeva împreună?

– Și la capătul pământului, răspunse ea simplu.

– E drumul prea lung, zâmbi el. O să mă gândesc la un plan, după care o să ne întâlnim. Peste o săptămână, e bine?

Ea aprobă în tăcere, cu ochii plini de lacrimi.

– Am să te aștept, Kip.

– O să stai în Paris?

– Da, la *Ambassadors*.

– În regulă. Am să-ți telegrafiez. O să te descurci dacă trebuie să ne întâlnim în altă parte a Europei?

– Am să te găsesc oriunde, Kip, râse ea. Și apoi, nu uita că mă descurc singură de zece ani.

El râse, dar era furios pe Phillip pentru că-i furase acești zece ani.

O pereche de îndrăgostiți se așeză la o masă de alături, iar Gail îi privi cu melancolie.

– Am fost și noi la fel de tineri...

Kip o trase mai aproape, refuzând s-o asculte.

– Nu vorbi așa! Încă suntem tineri! Inimile noastre sunt tinere pemtru că sunt pline de dragoste. Viitorul ne aparține și o să avem toată fericirea pe care o merităm pe deplin. Nu-mi doresc nimic altceva decât să îmbătrânim împreună.

Gail se ghemui la pieptul lui.

– Atâția oameni ar putea să ne condamne, dacă ar ști adevărul despre noi. Dar, în sinea mea, știu că nu facem nimic rău. Nu greșim cu nimic dacă ne iubim! Kip, sunt atât de bucuroasă că ne-am întâlnit!

O conduse la hotel și stabiliră să se întâlnească peste o săptămână.

A doua zi, Gail îi trimise o telegramă lui Jeffrey Templar:

„Rog trimite o sută de lire. Ambassadors, Paris. Gail".

Avea bani în cont, dar nu voia să-și dea adresa la bancă. În sinea ei, încă se temea că Phillip o putea urmări și nu voia s-o găsească.

Jeffrey zâmbi amuzat când citi telegrama. Îl văzuse pe Phillip în oraș în urmă cu două zile, ceea ce însemna că Gail era singură la Paris. Oare ce mai punea la cale? Îi trimise banii într-un plic, cu un bilet pe care scrise:

„Dacă vrei să-ți cumperi pălării, nu uita să mi le arăți atunci când te întorci acasă. J".

Dragul Jeffrey! spuse ea când citi biletul. N-ar fi întrebat niciodată pentru ce avea nevoie de bani și nu s-ar fi supărat dacă nu i-ar fi înapoiat. Cu toate acestea, Gail n-ar fi conceput să nu-i restituie banii.

Zâmbind tot timpul, plecă la cumpărături. Alese două costume elegante, două rochii de seară, bluze de mătase, pantofi și ciorapi; singurul raion la care nu făcu economie era cel de lenjerie intimă. Când se întoarse la hotel, descoperi că cheltuise foarte mulți bani, dar îi rămăseseră destui ca să poată ajunge la întâlnirea cu Kip, oriunde ar fi fost aceasta.

Telegrama de la el sosi peste cinci zile: *„Ne vedem în gara de la Innsbrusck, pe 15, la 4.30".*

Ea plecă imediat și ajunse la Innsbrusck cu o zi mai devreme. Făcuse o rezervare la hotelul Tyrol și-și petrecu timpul liber vizitând micul oraș austriac.

Ajunse în gară cu mult înainte de ora stabilită, emoționată pentru că avea să-l întâlnească pe bărbatul visurilor ei, care venea în acel orășel doar pentru ea. Și ca să rămână cu ea!

Când îl văzu, avu impresia că numai ei doi există pe lume. Veni în fugă la ea și-i luă mâinile în ale lui.

– Gail!

– Iubitule!

– Mă simt murdar și nu-mi doresc decât să fac o baie. Hai să mergem la „Tyrol" și pe urmă mai vedem. Ți-ai împachetat lucrurile?

– Da, spuse ea veselă. Am stat la Tyrol aseară, așa că bagajele mele sunt acolo.

El o privi cu atenție.

– Ce bine arăți! Îți stă minunat în albastru.

– Am cumpărat costumul acesta special pentru tine, spuse ea, mulțumită că avusese efectul scontat.

Hamalul le duse bagajele la hotel, iar directorul le ieși în întâmpinare, gata să le pună tot hotelul la dispoziție.

– Apartamentul este pregătit, domnule.

– Apartamentul? râse Kip. Acum nu mă interesează decât baia. Apa e fierbine?

– Bineînțeles, domnule.

– Vii cu mine? îi ceru el lui Gail. Poți să mă aștepți până mă spăl ca să pot să te sărut așa cum îmi doresc?

Intrară împreună în apartamentul elegant care, culmea ironiei, avea două băi.

– Ospitalitate la cote înalte, comentă zâmbind Kip.

Gail veni lângă el.

– Chiar trebuie să fii atât de curat?

El o luă în brațe, dar se depărtă destul de repede, atunci când camerista îl anunță că baia era pregătită. Când ieși, o găsi pe Gail în camera de zi, așteptându-l.

– Vrei să mai stăm aici câteva zile? o întrebă el.

– Care era planul tău?

Îi puse mâinile pe umeri și o împinse ușor către fereastra de unde puteau vedea întreaga vale și munții maiestuoși.

– Acolo, pe culmea aia, e un cabană pe care am descoperit-o acum mulți ani. Poate e o prostie, dar atunci mi-am promis că o voi duce acolo pe femeia pe care o iubesc. De aceea ți-am spus să ne întâlnim la Innsbruck. O să închiriem o mașină și o să fim singuri. Am rezervat deja o cameră, dar... Poate vrei să mai rămânem aici, măcar o seară?

Gail se uită câteva clipe la munți, apoi își roti privirea prin cameră.

– Hai să mergem la munte, Kip.

El răsuflă ușurat și o trase mai aproape.

– Speram să spui asta. Și eu îmi doresc același lucru. O să mâncăm aici, după care o să plecăm.

– Trebuie să mă schimb pentru cină.

El privi cu regret costumul albastru care-i venea atât de bine.

– Da, cred că ai dreptate. Am putea mânca aici, dar mi-ar plăcea ca prima noastră cină să fie elegantă. În plus, vreau ca toți bărbații care ne văd împreună să mă invidieze!

Ce bine era să simtă că un bărbat era mândru de ea! După atâția ani în care Phillip o tratase ca pe un obiect, era plăcut să simtă din nou că era iubită, dorită, admirată. Se îmbrăcă elegant și nu își puse nici o bijuterie. Primi, în schimb, de la Kip, un șirag perfect de perle.

– Kip!

– Draga mea, n-am să-ți dăruiesc multe bijuterii. Sunt sigur că înțelegi. În mintea mea, bijuteriile nu sunt asociate cu dragostea

sau cu fericirea. Dar vreau să primești aceste perle. Le-am cumpărat acum zece ani. Zece ani de dragoste, de durere și dorință, de lacrimi și suferință, zece ani care nu se vor mai întoarce!

Ea luă colierul ce degete tremurânde.

– Mulțumesc, Kip. Îți mulțumesc că te-ai gândit la mine în toți acești ani și pentru că, în sfârșit, suntem împreună.

O luă în brațe și o sărută, apoi îi zâmbi.

– Hai să mergem, draga mea. În seara asta, ești o regină, iar eu sunt regele tău.

După o cină elegantă, plecară din Innsbrusck și ajunseră la Rigourden după o călătorie de o oră și jumătate, când luna era deja pe cer. În timp ce el plătea șoferul și aranja ca bagajele să fie aduse în cameră, Gail se apropie de fereastră, admirând culmile înzăpezite ale munților.

Kip veni lângă ea și o mângâie ușor pe păr.

– Gail, vreau să știi că, de când te-am cunoscut, pentru mine n-a mai existat altcineva. Mă bucur că te-am așteptat și că acum ești în brațele mele.

Phillip reveni în gândurile ei, întunecându-i fericirea.

– Mie îmi pare rău... pentru Phillip.

– Să nu-ți pară rău pentru nimic, draga mea. Tot viitorul nostru se construiește pe faptele și pe suferințele noastre din trecut. Acum, suntem mai maturi și putem fi mult mai fericiți decât am fi fost acum zece ani. Am învățat să prețuim fericirea!

Ea se răsuci în brațele lui, cu inima plină de dragoste.

– Kip, știi cât de mult te iubesc?

Sărutul lui ținu loc de răspuns. O luă în brațe și o duse în pat, pentru o noapte pe care o așteptaseră zece ani.

Urmară câteva săptămâni minunate. Rămaseră la Rigourden o săptămână, după care colindară Austria. Mâncară în cele mai elegante restaurante, Kip îi cumpără tot ce-i poftea inima, dar cel mai mult prețuiră locurile izolate, liniștite, în care puteau fi singuri.

Kip îi arătase cât de frumoasă și satisfăcătoare putea fi relația fizică dintre un bărbat și o femeie. După comportamentul egoist al lui Phillip, Gail se topea de fericire ori de câte ori Kip îi arăta cât de mult o admira și o iubea. Dragostea lui era totală, completă și-i iubea în egală măsură inteligența, ca și trupul. Rănile ei adânci începeau să se vindece.

Într-o zi, vorbiră de partea financiară a relației lor. Într-un restaurant din Viena, văzură o tânără foarte frumoasă alături de un bătrân care, în mod evident, era foarte bogat.

– Groaznic! se încruntă Gail. Cum se poate așa ceva?

– Banii...

– Banii sunt îngrozitori!

Apoi începu să râdă, pentru că își petrecuseră toată ziua prin magazine și nu protestase când Kip îi cumpărase tot ce dorise.

Se aplecă ușor peste masă și-l privi serioasă.

– Dragul meu, accept să cheltuiești atât de mulți bani pentru mine pentru că știu că vrei să faci asta și pentru că e un lucru foarte nou pentru mine. Dar să știi că mă bucur că am o slujbă și nu trebuie să depind financiar de tine. Vreau să-ți spun ceva! Mă bucur că putem să facem atâtea lucruri minunate care n-ar fi posibile fără bani, dar te-aș iubi la fel dacă ai fi sărac și nu mi-ai putea dărui nimic. Aș fi în stare să muncesc toată ziua și să nu primesc în schimb decât dragostea ta. Știi asta, nu?

– Da, draga mea. Știu și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta! Dar sunt gata să-ți ofer tot ceea ce-ți dorești. Aproape tot... Gail, ce n-aș da să mă pot căsători cu tine!

Ea știa că Kip își dorește acest lucru, nu pentru că s-ar fi îndoit de sentimentele ei, ci pentru că dorea să alunge orice urmă de rușine sau umilință din relația lor.

– Iubitule, n-am putea fi mai fericiți decât suntem acum. N-avem nevoie de biserică sau de primărie ca să știm că suntem făcuți unul pentru altul. Ce, am nevoie de cineva care să-mi spună că trebuie să te primesc oricând în patul meu?

Pentru ea, singurul regret care apărea din faptul că nu erau căsătoriți era acela că nu putea să aibă un copil. Discutaseră deschis despre acest subiect, așa cum făceau întotdeauna.

– Nu se poate, dragostea mea, spusese el. Zeii ne-au dat foarte mule și nu mai putem să le cerem nimic.

– Ai dreptate, acceptase ea.

După o îndelungată reflecție, Kip ajunse la concluzia că nu va avea de suferit dacă numele lui va fi implicat într-un proces de divorț, iar Gail prinse curaj și se hotărî să depună actele.

Întâi de toate, vru să discute cu copiii, așa că le ceru acestora să se întâlnească în apartamentul lui Joyce și al lui Ray. Toți trei observară cât de bine arăta – era strălucitoare, fericită.

– Întinerești pe zi ce trece, râse Joyce. Hai, mărturisește! Ce-ai făcut în ultime vreme?

Ea se uită atentă la ei, dar văzu privirile lor pline de dragoste și se liniști.

– Dragii mei, am să vă spun adevărul. Sunt o femeie păcătoasă, pentru că am un iubit și...

Râsetele celor trei tineri o siliră să se oprească.

– Asta e tot?! întrebă Joyce. Crezi că nu știam?

– Dar... cum să știți? De unde? Am fost foarte atenți!

– Așa crezi tu! Nimic nu le scapă copiilor tăi, chicoti Ray.

– Eu i-am spus lui Ray că, dacă l-aș fi cunoscut înaintea lui, m-aș fi măritat cu el, adăugă râzând Joyce.

Hugh nu spuse nimic, dar Gail își dădu seama că și el este de acord. Mirată, își mută privirea de la unul la altul.

– Știți tot? Chiar și cine este?

– Domnul Kipling Delaney. V-am văzut împreună la o premieră de-a lui. Nu era nevoie să ne spui nimic, pentru că te cunoaștem foarte bine. Suntem foarte bucuroși pentru tine, îi spuse Joyce, îmbrățișând-o.

– Nu-mi vine cred! spuse Gail, cu ochii în lacrimi, mișcată de dragostea lor. Cine mai știe? Tatăl vostru? Acesta este motivul pentru care am vrut să vorbesc cu voi. Vreau să mă căsătoresc cu Kip și am să-i cer din nou divorțul tatălui vostru. Când l-am părăsit, mi-a spus că nu va accepta niciodată.

– Tipic pentru el, ticălosul! interveni Hugh. Nu poți să-l silești?

Gail zâmbi amar.

– Poate cineva să-l silească să facă ceea ce nu vrea?

– Dar cu siguranță știe că n-o să te mai întorci la el. Ar fi culmea, după ce l-ai cunoscut pe Kip Delaney! comentă Joyce. Și chiar dacă nu l-ai fi cunoscut! Ne-a chinuit pe toți, iar pentru tine a fost cel mai rău. De ce ai stat atât de mult cu el?

– Știi foarte bine de ce, spuse Hugh, înainte ca Gail să poată răspunde. Pentru noi, nu-i așa?

Ea aprobă cu o mișcare a capului, tulburată. Întinse mâna către el, iar el i-o sărută, apoi se așeză pe brațul fotoliului ei și-i înconjură umerii cu brațul. Joyce îl imită pe fratele ei, iar Gail înțelese că lacrimile și suferințele ei nu fuseseră în zadar. Cei doi copii deveniseră oameni adevărați, de încredere, cinstiți și demni, gata să-și urmeze destinul.

Ray se oferi s-o conducă, dar ea refuză.

– Mulțumesc, dragul meu, dar mă întâlnesc cu Kip.

Ce bine era să vorbească deschis și fără teamă despre el! Ultimele șase luni fuseseră o continuă vacanță. După întoarcerea din vacanța prelungită, Gail își cumpărase o căsuță la marginea Londrei. Era un loc pe care-l transformase într-un colț de paradis și unde Kip venea adesea, dar nu rămânea niciodată peste noapte.

Prefera, în schimb, să-i trimită telegrame la care ea se supunea fără să comenteze, așa cum ar fi făcut orice femeie îndrăgostită.

„*Ne vedem la Basel, pe 18, la 3.00*".

„*Ne vedem la Milano, pe 12, la 3.15*".

„*Ne vedem la Florența, pe 23, la prânz*".

„*Ne vedem la Paris, pe 5, la 4.30*".

Gail păstra toate aceste telegrame, gândindu-se că, atunci când va fi bătrână, își va aminti toate clipele petrecute alături de el în acele orașe minunate.

Dar această relație discontinuă nu-i mai mulțumea. Amândoi își doreau o familie și un cămin.

Phillip locuia încă în casa cumpărată cu banii ei, dar Joyce îi spuse lui Gail că nu mai avea servitori și nici măcar o menajeră care să vină zilnic să-i gătească și să-i facă ordine în casă. Șocată de modul cum arăta casa și vrând să-l ajute pe tatăl ei, Joyce se dusese câteva duminici la rând să-l ajute. Într-o zi, el se prefăcuse că are o criză și-i ceruse să o cheme pe Gail. Joyce se enervase, îi strigase să înceteze cu aceste înșelătorii și renunțase la aceste vizite.

Kip o convinsese pe Gail să-l lase pe Jeffrey Templar să se ocupe de divorț, așa că bătrânul ei prieten îi trimise o scrisoare lui Phillip. Îi spuse foarte clar că soția lui dorea să divorțeze, motivul fiind Kipling Delaney.

Răspunsul era tipic pentru Phillip:

„Dragă Templar, n-am nici cea mai mică intenție să divorțez de soția mea. O aștept să se întoarcă acasă și sunt sigur că va face acest lucru curând.

Al tău,

P. Westing".

– Așa cum ne-am așteptat, spuse Jeffrey, arătându-i scrisoarea lui Gail.

– Nu putem face nimic?

– Legal, nu. În țara asta, divorțul e văzut ca o pedeapsă, nu ca o recompensă! Ai putea să-l acuzi de cruzime psihică, dar e foarte greu de dovedit și depinde foarte mult de judecător. Mă tem că n-ai ce face, Gail. Ca prieten, te sfătuiesc ca, dacă vrei să rămâi alături de Kip, să vă asumați relația și să nu vă mai ascundeți. Poți să iei numele lui, e foarte simplu.

– Dar eu nu vreau așa, Jeffrey. Vreau să fiu soția lui și să avem o familie. Așa cum se cuvine!

– Îmi pare rău, draga mea.

Totuși, peste două zile, Jeffrey stabili o întâlnire cu Kip și-i spuse acestuia, într-o discreție absolută, că găsise o soluție la problema lor. Putea s-o cumpere pe Gail! Kip era un bărbat bogat și putea să facă acest lucru, chiar dacă nu-i plăcea ideea și ar fi preferat ca Gail să nu afle niciodată.

Chiar dacă era o soluție complet ilegală, Kip găsi o cale să-l întâlnească pe Phillip.

– Nu mă așteptam să vă întâlnesc chiar pe dumneavoastră, domnule Westing, se prefăcu el mirat. Sper că putem să discutăm afaceri, nu-i așa? Când am spus că vreau să cumpăr compania *Bradey și Fii* și am cerut să verific situația financiară cu contabilul lor, habar n-am avut că este vorba de dumneavoastră.

Phillip nu se lăsă păcălit, dar nu comentă. Știa de multă vreme că firma era într-o situație foarte proastă și exista chiar riscul să dea faliment; el era îngrijorat, pentru că nu era contabil autorizat și i-ar fi fost foarte greu să-și găsească un alt serviciu, la fel de bun.

După cercetarea actelor, Kip anunță că ar putea plăti până la cinci mii de lire.

– Sunteți pregătit să plătiți cinci mii de lire pentru această afacere? întrebă Phillip, brusc interesat.

– Pentru afacere, da. Bănuiesc că și dumneavoastră v-ați gândit s-o cumpărați, nu-i așa?

Firma era destul de învechită și era nevoie de o sumă considerabilă pentru aparate și echipamente noi, dar Phillip știa că n-avea de gând s-o cumpere cu cinci mii de lire. Dacă avea de gând s-o cumpere...

– Aș putea să-mi măresc oferta la... zece mii, spuse Kip privindu-l în ochi pe Phillip. Asta depinde, evident, de cine este proprietarul în momentul în care se face tranzacția – Bradey sau

dumneavoastră. Sunteți un bărbat inteligent, domnule Westing, și eu doresc s-o cumpăr de la un bărbat de cuvânt, de la un gentleman. Pot să vă ofer o mie de lire ca s-o cumpărați și apoi încă nouă mii, în momentul în care o voi lua de la dumneavoastră.

Phillip înțelese exact această propunere – va primi cele nouă mii de lire în momentul în care va divorța de Gail. Își feri privirea, simțindu-se destul de rușinat. Dar, dacă avea bani, de ce să nu plătească pentru ea? Știa foarte bine că Gail nu avea să se mai întoarcă niciodată la el, iar acum nici n-o mai voia. Îi va fi mai bine fără ea! Poate că se va căsători din nou... Dar va alege o femeie simplă, de casă, nu o ticăloasă care era în stare să câștige mai mult decât el!

La puțină vreme după această discuție, Phillip angajă o firmă de avocatură și ceru divorțul, pe motiv că soția lui comisese adulter. Câștigă procesul, dar Gail fu șocată de suma pe care o ceruse și o primise ca despăgubire. Judecătorul decise că Phillip nu pierduse numai o soție, ci și o persoană care câștiga foarte bine; stabiliseră împreună un standard de viață, dar el nu-l putea respecta de vreme ce rămăsese singur.

– Nu-i nimic, draga mea, spuse Kip, bucuros că nu aflase prețul adevărat al acestei tranzacții. Tu valorezi mult mai mult! Hai să mergem! Vreau să-ți cumpăr un diamant cât un ou de porumbel!

Sfârșit